

Tiểu Thư Và Nông Dân

Contents

Tiểu Thư Và Nông Dân	2
1. Chap 1	2
2. Chap 2	4
3. Chap 3	5
4. Chap 4	6
5. Chap 5	8
6. Chap 6	10
7. Chap 7	12
8. Chap 8	14
9. Chap 9	16
10. Chap 10	18
11. Chap 11	19
12. Chap 13	21
13. Chap 14	23
14. Chap 15	25
15. Chap 16	26
16. Chap 17	27
17. Chap 12	29
18. Chap 18	31
19. Chap 19	33
20. Chap 20	34
21. Chap 21	36
22. Chap 22	38
23. Chap 24	39
24. Chap 23	41
25. Chap 25	44
26. Chap 26	46
27. Chap 27	49
28. Chap 28	50
29. Chap 29	56
30. Chap 30	57
31. Chap 31	60
32. Chap 32	63
33. Chap 33	65
34. Chap 34	70
35. Chap 35	74
36. Chap 36	76
37. Chap 37	78
38. Chap 38	81
39. Chap 39	84
40. Chap 40	87
41. Chap 41	89

42. Chap 42	94
43. Chap 43	96
44. Chap 44	99
45. Chap 45	102
46. Chap 46	106
47. Chap 47	110
48. Chap 48	112
49. Chap 49	115
50. Chap 50	119
51. Chap 51	123
52. Chap 52	126
53. Chap 53	129
54. Chap 54	132
55. Chap 55	135
56. Chap 56	139
57. Chap 57 - The End	145

Tiểu Thư Và Nông Dân

Giới thiệu

Một câu chuyện xoay quanh tình cảm người nông dân Hai Khỏe và cô tiểu thư Trần. Hai Khỏe là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-va-nong-dan>

1. Chap 1

Tôi sinh ra và lớn lên trong một vùng nông thôn nghèo, tôi là đứa con lớn duy nhất trong ngôi nhà sập sệ nhất của ngôi làng, một mình tôi phải lo lắng và chăm sóc cho ba đứa em nhỏ bé. Ba mẹ tôi qua đời vì bị cơn lũ lớn cuốn đi. Khi tôi được 18 tuổi. Đứa út bây giờ chỉ mới 12 tuổi, đứa em thứ 3 của tôi nó được 14 tuổi và đứa em thứ hai của tôi nó được 16 tuổi. Và bây giờ tôi đã 20 tuổi.

Tôi không còn tiếp tục đi học nữa. Nếu tôi đi học thì sẽ không còn ai lo cho lũ em của tôi. Ah có lẽ tôi chưa cho bạn biết tên và con người của tôi. Người trong làng gọi tôi là Hai Khỏe, lí do tôi rất là khỏe và giúp mọi người những con việc khá nặng nhọc mà một thằng con trai hay làm. Ah tôi là một đứa con gái, nhưng nếu người khác hoặc không phải người trong làng, thì chẳng một ai có thể nói tôi là gái cả. Vì dáng người của tôi cao lêu khêu, quần áo lúc nào cũng sờn rách. Tóc thì tết rất ngắn. Với lại trong làng những đứa du côn không ai dám đụng vào tôi và cả những đứa em của tôi. Vì tôi cũng không hiền gì đâu.

Giới thiệu tới đây thôi, tôi còn phải đi ra ruộng cày nữa. Hì hì ...

Trời thật là nắng, tôi ra ruộng chỉ với chiếc nón lá, cây cuốc và con trâu trên tay của mình, đi chân đất ra

ruộng và huyết sáo tung tăng. Cái nắng với tôi không là gì cả, tôi đã quá quen thuộc với nó. Bắt tay vào làm việc thôi.

Tôi đang hì hục cuốc đất thì tôi nghe tiếng gọi của một cô gái đang đứng phía xa xa ruộng.

“Anh ơi! Anh gì đó ơi” - cô gái kêu thất thanh

Tôi vẫn cứ cuốc đơn giản giới tính của tôi là gái chứ có phải là trai đâu. tại sao phải quay lại? Thế là tôi cứ tiếp tục công việc của tôi.

“Cốp” - một hòn đá trúng ngay nón lá của tôi, tôi tự hỏi đứa nào dám chọc mình giữa trưa nắng thế này.

“Tôi kêu anh đó, anh bị điếc hả?” - cô gái đó ném đá vào chiếc nón lá của tôi

“oh oh” tôi nhiều mắt nhìn vì trời khá nắng. nhìn không rõ lắm nhưng bộ đồ màu cam của cô ta có vẻ khá nổi, nhìn sơ cũng biết là dân thành phố rồi. Tui lơ đi vì cái cách như vậy tôi cũng chẳng màn trả lời.

“CỐP” - HÒN ĐÁ BỤY BAY THẲNG VÀO LƯNG TÔI

“UI DA ĐAU QUÁ, CÁI GÌ VẬY TRỜI” - Tôi nói và lấy tay sờ lưng của mình

“này” - cô gái vẫn cứ đứng đó

“lần này ta sẽ cho cô biết tay” - trưa thế này mà có người đã cho tôi nổi máu điên lên rồi đấy! Tôi bước đến trên tay vác theo cây cuốc.

“cô kia! tại sao cô cứ ném đá vào người khác thế hả?” - tôi nói cộc

“tôi kêu anh mà sao anh không nghe”

“kêu cái kiểu chọi đồ ah!” - bắt đầu nổi khùng

“hì hì ... xin lỗi, tại tôi kêu mà anh không nghe” - lời xin lỗi không có chút thành ý gì cả.

” Kêu tôi có chuyện gì?”

“Ah! Anh có biết nhà của chú sáu không?”

“Biết!”

“Anh có thể chỉ giúp tôi được không?”

“KHÔNG”

“hơ ... biết mà sao không chỉ người ta” - cô ta khó chịu

“với một người không lịch sự như cô thì không cần phải chỉ”

“Anh ...” cô ta tức nhưng không làm được gì

” mà nè! trưa nắng mặt đồ cam lè coi tròng trâu nó húc”

” con trai nói chuyện gì mà vô duyên quá vậy”

“tôi nói sự thật, cô không tin thì thôi!”

“nhưng bây giờ không có con trâu nào hết” - cô ta đáp

“lát nữa sẽ có”

”Xỉ!...: - cô ta hết mặt lên - tôi đi hỏi người khác

“Cứ tự nhiên! Mời!” - tôi lắc đầu sang phải

2. Chap 2

Tôi đưa mắt nhìn cô ta đi trên bờ ruộng, cô ta đi không vững, sợ bị té xuống ruộng, nhìn mắt cười quá, nhưng thôi tôi không nhìn nữa, cố gắng tiếp tục công việc đang dở dang, ít nhất tôi không bị người ta ném đá vào đầu hay vào lưng.

Tôi làm liên tục và cuối cùng cũng thấm mệt, tôi đến gốc cây đa đằng kia để tựa lưng nghỉ ngơi và sẽ có một giấc nghỉ trưa êm đềm. Tôi chớp mắt không được bao lâu thì nghe tiếng hét thất thanh của một cô gái

“ Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Tôi ngồi bật dậy xem chuyện gì đang xảy ra, tôi nhận ra người con gái đó là ai rồi, nhưng theo sau cô gái là một con Trâu rất lớn.

“Oh oh, phải cứu cô ta thôi, không trâu nó đâm lủng ruột” - tôi nghĩ bụng

Cô ta chạy băng xuống ruộng của tôi, tôi nhanh chóng phóng như tên bay xuống ruộng chụp lấy tay của cô ta. Lôi cô ta thật nhanh lên chỗ cao nhất để có thể tránh được con trâu đang hung dữ.

Địa bàn ở đây là tôi nắm trong lòng bàn tay, chạy khoảng 10m nữa là leo lên một tảng đá khá to và cao, tôi phóng lên đầu tiên sau đó quay sang chụp tay cô ta, con trâu nó lao thật nhanh tới, chỉ cần trễ vài giây thôi có thể cô ta sẽ bỏ mạng tại mảnh đất này.

Cả tôi và cô ta đều xanh cả mặt khi bị trâu dí, cô ta với gương mặt sợ hãi nhìn con trâu và thở rất nhanh. Tôi cũng mệt, mới cày ruộng chưa được nghỉ ngơi thì phải chạy đua với con trâu hung dữ này. Con trâu vì hút khá mạnh nên chiếc sừng của nó bị gãy và rỉ máu, nó đứng một hồi cũng khá lâu nhìn tôi và cô gái đó, nhưng rồi nó cũng bỏ đi. Khi nó bỏ đi thì tôi và cô gái đó đều thở phào nhẹ nhàng.

“Cám ơn vì anh đã cứu tôi” - cô ta xanh mặt và cảm ơn rồi rít

“không có gì đâu, cứu người thì phải cứu thôi” - tôi nhún vai

“Haiz...” cô ta thở dài

“ gì vậy?” tôi thắc mắc

“quần áo của tôi” - mặt cô ta mếu máo

“haha...” tôi cười phá lên “ tôi đã nói rồi mà không nghe”

“đàn ông con trai gì mà vô duyên quá vậy”

“hahaha....” - tôi chỉ biết ôm bụng cười và nhìn bộ đồ cam lè của cô ta.

“anh có im không?”

“ah rồi, ah rồi, xin lỗi, haha...”

“ anh có thể giúp tôi không? tôi không muốn ngồi đây cho đến sáng mai”

“hồi nãy và bây giờ khác quá nhỉ?: - tôi vuốt cằm “ cô cứ ngồi đây đi, tôi sẽ về nhà lấy đồ của em tôi cho cô mặc”

“uhm!, cám ơn anh, nhưng anh đi nhanh được không?”

“ah được” - vừa dứt câu là tôi phóng nhanh xuống đất

“anh ơi!

“gì nữa đây” - tôi nhiều mày

“anh tên gì để tiện xưng hô”

“ah! cứ gọi là Hai Khỏe, dân làng gọi tôi cái tên như vậy”

Tôi chạy nhanh băng qua mấy con ruộng và cây cầu khi không đầy 15p là tôi đã có mặt ở nhà.

3. Chap 3

“Ủa? Hai đi đâu mà chạy nhanh quá vậy?” - Bé Út nó hỏi tôi

“ah! em cho Hai mượn quần áo của em được không?”

“ủa? chi dạ?” - bé út nó thắc mắc

“uhm, em lấy đi nhanh lên, rồi lát nữa hai sẽ giải thích cho em sau”

“dạ” - nó đi vào trong nhà rồi đem bộ chiếc áo bà ba của nó ra.

“ngoaan lắm, hai đi đây lát nữa chiều hai về. nhớ dặn a3 cho lợn ăn nha út, còn a4 thì chặt củi” -tôi vừa nói vừa chạy nhìn về út

“dạ, em biết rồi” - út nó thắc mắc không biết tôi lấy quần áo của nó để làm gì

Tôi nhanh chóng quay lại tầng đá lớn, thấy cô ta đang ngồi chờ hóng tôi. Tôi chạy đến và leo lên.

“anh làm gì mà lâu vậy?” - cô ta cần nhẫn

“tôi chạy như vậy là lâu lắm rồi” - tôi đưa bộ đồ của bé út cho cô ta

“nhỏ xiu, sao tôi có thể mặc được”

“ờ... tại trong nhà đứa em nhỏ nhất của tôi là con gái thôi” - tôi gãi đầu

“sao mà mặc bây giờ?”

“thì cô ráng mặt đi, tôi thấy cô cũng nhỏ nhỏ con! nên nghĩ bộ này vừa với cô”

“em của anh bị bằng tôi sao?”- cô ta ngạc nhiên

“không biết”

“chịu thôi chứ sao? nếu không mặc trâu sẽ dí lần thứ hai mất” - cô ta nhìn đồ của mình mà lắc đầu

“cô cứ như là đại tiểu thư vậy”

“uhm, tôi là tiểu thư mà”

“thôi đi, ai mà tin . ahahaha” - tôi nhìn từ trên xuống dưới cơ thể cô ta mà nghi ngờ

“tôi là tiểu thư” - cô ta hét lớn đến mức tôi phải bịt cả hai tai của mình

“rồi rồi, tiểu thư thay đồ dùm” - tôi lắc đầu

“không được nhìn tôi lúc tôi đang thay đồ”

“biết rồi thưa tiểu tiểu thư”

Tôi nhảy xuống hòn đá, cô ta thay đồ ở sau hòn đá.

“Chật quá” - cô ta la lên

“ráng đi chứ giờ đâu còn gì để mặc” - tôi khoanh tay nhìn xung quanh mà nói

“không còn bộ quần áo nào sao?” - cô ta hỏi

“không còn, ủa? mà cô tên gì thế nhỉ? tôi chưa biết tên của cô”

“Tên của tôi là Trân”

“Oh! Trân ah! tên nghe dịu dàng mà người không hề giống cái tên tỳ nào”

“này, anh vừa nói gì đó”

“Ah! không có gì”

“Xong rồi”

Cô ta leo lên tận đá tôi quay lại nhìn thấy cô ta trông thật buồn cười, vì cô ta khá to so với bồ đề, quần dài của bé út mặc tới mặc cá, cô ta mặc vào lên tới gần đầu gối, áo bé út nó mặc hơi rộng, cô ta mặc vào chật. Nhìn khá tếu.

“Haha...” - tôi cười phá lên

“cười cái gì, thứ con trai vô duyên” - cô ta liếc tôi

“ah! cô có muốn xuống đất không? hay muốn đứng ở đây cho tới ngày mai”

“đương nhiên là phải xuống”

“nói câu nào cho lọt tai chút, tôi sẽ giúp cô xuống” - tôi chóng nạnh nhìn cô ta, cô ta có vẻ tức tối khi bấy giờ tôi là người làm chủ tình thế.

“anh giúp tôi xuống “ - cô ta nhìn lên trời

“cô không có một chút thiện ý nào cả” - tôi nhìn cô ta lắc đầu

“tôi xin anh, giúp tôi xuống được không”

“uhm! vậy nghe được”

Tôi giúp cô ta xuống một cách nhanh chóng, tiếp đất khá an toàn. Cô ta vừa xuống dưới đất thì tôi nói

“coi như xong, tôi đi đây” - tôi quay lưng bỏ đi

“nè! anh đi đâu vậy” - cô ta hỏi

“đi về nhà” - tôi trả lời “ ah quên, mai cô nhớ trả bộ đồ cho tôi đó”

“không được, vì khoảng một chút nữa, có người đưa tôi về thành phố”

“hả? “ - tôi hết hồn “chết rồi, làm sao ăn nói bé út đây”

“sao vậy, hay tôi đưa tiền cho anh mua đồ khác cho em của anh” - cô ta đưa cho tôi một tờ 500k

“hả? sao nhiều quá vậy! không cần đâu! tôi có cách giải quyết! tôi đi đây! chào cô!” - tôi vội chạy đi và thầm nghĩ “ cô ta nhiều tiền thiệt, cả đời mình lần đầu tiên thấy số tiền to như vậy”

Tôi chạy được một khoảng thì thấy có vài người đàn ông mặc áo đen tới gần cô ta, những người đàn ông ấy to cao, mặc đồ rất sang. Đó cũng là lúc tôi thấy cô ta bước lên chiếc xe hơi màu trắng khá sang trọng. Cô ta giàu thật, nhưng thôi giàu nghèo do trời quyết định, hôm nay mở mang tầm mắt thế là đủ rồi, về nhà tìm cách giải thích với đứa em út của tôi thôi, mong là nó không giận tôi.

4. Chap 4

“chị hai về rồi” - bé út nó đứng ở ngoài cửa la lên, thì thằng ba thằng tư đi ra ngõ.

“hai đứa kia làm gì nhìn ta dữ vậy?” - tôi cau mày - “thằng ba thằng tư cho heo ăn với chẻ củi chưa?” - tôi nhìn hai đứa em của tôi

“dạ rồi”

“uhm tốt, hai đi tắm đây, về mệt quá” - tôi chưa bước vào nhà thì bị bé út chặn lại

“bồ độ của em đâu?” - nó dang tay chặn tôi lại

“uhm.... ờ ... “ - tôi cũng không biết nên giải thích với nó làm sao?

“sao hai không trả lời mà ấp úng vậy?” - nó đang chờ câu trả lời của tôi, thế là tôi kể hết mọi việc xảy ra cho đứa em của tôi và không quên kèm theo lời xin lỗi.

“ah, thì ra chuyện là như vậy, nếu vậy thì thôi em không truy cứu nữa”

“hì hì ... khi nào có tiền, Hai sẽ mua cho em một bộ quần áo mới hen”

“thiệt không chị hai?” - mắt nó sáng rõ

“tụi em không có đồ mới sao?” - hai đứa em trai nhìn tôi

“tất cả đều có hết, yên tâm đi. Hai nói là hai giữ lời mà”

“Hoan hô chị hai”

Trong nhà lại tiếp tục vang lên những tiếng giòn tan áp áp của những đứa em của tôi.

Đêm đó trời mưa khá lớn, tôi và ba đứa em của mình nằm trên chiếc giường gỗ. Sấm sét làm cho đứa em út của tôi hoảng sợ, nó chui rút gọn gàng vào trong lòng của tôi. Tôi lấy tay ôm nó và vỗ về, để xoa đi cơn sợ hãi của nó, nhìn sang hai thằng em thì thấy đứa nào cũng ngủ thẳng chân. Tôi phải đi lấy chậu thau, để đựng nước dột từ mái nhà dột xuống. haiz... ngay cả giường dưới chân tôi nằm nước cũng dột, cuộc sống ở đây tôi có cày cấy bao nhiêu cũng không thể trang trải hết cuộc sống, tôi không thể bắt những đứa em của mình nghỉ học, tương lai của chúng nó đều nhờ con đường đến trường.

Nhưng vẫn mong tôi có thể làm được gì hay cái đó. Để trang trải cho cuộc sống khó khăn như thế này. Tôi nằm gác trán suy nghĩ và thức trắng cả đêm. “Mình có nên lên thành phố để kiếm việc làm không? dù gì số tiền làm ra cũng sẽ khá hơn” nhưng rồi tôi lại nghĩ thêm “mình đi rồi ai lo cho tụi nó đây?” tôi nhìn sang những đứa em của mình.

Tôi ngồi dậy đi ra phía nhà sau đánh răng rửa mặt.

“Hai!” - giọng của thằng ba nó gọi tôi

“Thức sớm vậy hả?” - tôi đánh răng và nói

“Em có chuyện muốn nói với hai?”

“Chuyện gì vậy?”

“Em muốn nghỉ học để phụ hai lo cho hai đứa em còn lại” - giọng nó run run kèm theo gương mặt sợ sệt, tôi quay lại tắt thẳng nước vào mặt nó.

“Dẹp cái ý định đó đi, lo mà học năm nay là năm cuối cấp rồi, phải ráng vào được đại học”

“Nhưng nếu em vào đại học, mọi thứ sẽ còn tốn kém hơn”

“Đừng nói gì hết, miễn Hai đóng đủ tiền cho Ba đi học là được rồi”

“Nhưng Hai ah ... “ - lúc này tôi bỏ đi cầm theo cây cuốc trên người nó nhìn tôi với ánh mắt thương tôi khi thấy tôi quá cực một mình tôi phải nuôi ăn học cho ba anh em tụi nó.

Trước khi ra đồng tôi nghe người ta xôn xao đủ thứ về việc lên thành phố kiếm việc làm, lương cũng khá, một người làm có thể nuôi được tới ba người. Tôi cũng háo hức khi giống như có ai đó đã cứu sống tất cả anh em của tôi.

“Bác ơi!” tôi chạy tới và hỏi

“gì vậy Hai Khỏe”

“dạ cho con hỏi việc đi làm trên thành phố”

“Ah! đi làm ah! nhưng phải tốt nghiệp hết phổ thông thì người ta mới nhận”

“Dạ! con học hết 12 rồi”

“uhm, nếu vậy con về nhà lấy học bạ đưa đây, rồi ta sẽ kiếm công việc phù hợp dành cho con”

“Dạ con cảm ơn, con cảm ơn” - tôi vui mừng chạy ngay về nhà, lúc này mấy đứa em của tôi chúng nó đi học hết rồi, tôi lấy cuốn sổ học bạ nâng niu nó và mỉm cười “không ngờ bây giờ mày là vị cứu tinh của tao” - tôi hôn cuốn học bạ và chạy ngay đến chỗ cũ.

“Nhanh vậy!” - Bác ấy ngạc nhiên

“Dạ”

“uhm” - bác ấy phì cười - “con ra đồng làm việc đi, rồi khoảng 1 tuần hay 2 tuần gì đó, bác sẽ báo lại cho con biết là con có được lên thành phố làm việc không”

“sao lâu vậy bác” - tôi nôn nóng

“hì hì ... phải lâu chứ sao? bây giờ thành phố người ta khó chịu lắm”

“Dạ, con hiểu rồi, con đi đây”

5. Chap 5

Hai tuần lễ trôi qua tôi chờ đợi kết quả, tao xin trời đất cho tôi được chọn để có thể lên thành phố làm việc, để có điều kiện hơn để cho lũ em ăn học. Nhưng trong hai tuần đó thằng ba lúc nào cũng về nhà trễ đến 11h đêm. Những lần trước tôi không để ý vì lo công việc ngoài đồng và những thứ khác.

Và hôm nay tôi sẽ thức và chờ nó về để hỏi chuyện vì sao gần 11h đêm mới về tới nhà, hôm nay nhìn đồng hồ đã là 11h30 khuya rồi mà vẫn không thấy thằng ba nó về. Tôi mệt lã và ngủ gục trên bàn nằm chờ nó.

“Két... Két ...” - tiếng mở cửa làm cho tôi giật mình, tôi giả ngủ tiếp tục xem nó làm gì. Nhắm hý mắt lại và rình nó, nó thật nhẹ nhàng để đóng cửa lại, sau đó nó quay lưng lại thì thấy tôi đang ngủ gục trên bàn, nó giật mình mắt mở thật to nhìn tôi. Tay phải nó ôm ngực nó bước thật nhẹ tránh gây tỉnh giấc, nhưng nó không hề biết là tôi đang thức.

“Đi đâu đó?” - tôi nói nó giật mình quay lại

“dạ, thưa hai em mới về” - nó run cầm cập

“Khuya thế này mới về nhà ah!” - tôi nói nhỏ nhưng không kém phần nặng nề

“dạ... em đi học nhóm” - nó đang nổi dối tôi.

“học nhóm ... “ tôi quay lại nhìn nó “học nhóm kiểu gì mà giờ này gần 12h đêm mới về tới nhà”

“dạ... em em ... “ - nó ấp úng

“mày đi chơi phải không?” tôi giận quá nói lớn làm cho thằng 4 và bé út tỉnh dậy

“dạ không có” - nó khoanh tay lắc đầu

“nếu mày không khai tao sẽ đánh mày một trận” - tôi lấy cây roi để sẵn trên bàn

“có chuyện gì vậy Hai?” - thằng tư say ngủ hỏi chuyện, bé út dụi mắt

“hai đứa đi vô ngủ” - tôi la

“hai quánh anh ba hả?” - bé út mếu máo

“uhm, vì tụi đi chơi khuya giờ này mới về” - tôi vung roi

“hai ơi đừng quánh anh ba , anh ba đi” - bé út nó lại xin xỏ tôi

“bé út... không được nói ...” - thằng ba nói

“đi đâu?” - tôi nhìn bé út

“dạ... đi đi ...” - bé út chần chừ nhìn tôi và anh ba của nó

“bốp” - tôi không đủ kiên nhẫn chờ câu trả lời, vung sức đánh roi mây vào mông của thằng ba

“anh ba đi dạy thêm kiếm tiền, để phụ giúp cho chị hai” - nó nói rơi nước mắt

“có chuyện đó sao?” - thằng tư ngạc nhiên

“thật sao? có phải như vậy không?” - tôi nhìn thằng ba như muốn nuốt sống nó

“dạ phải” - nó gật đầu meo meo

bốp,,,... bịch.... bốp - tôi càng đánh nó hơn, khi đánh nó tôi cũng rơi nước mắt, sau đó là chiếc roi của tôi cũng rơi xuống đất.

“Hai ơi , đừng đánh nữa, đừng đánh nữa” - bé út và thằng tư vào can

“hix ... hix ... hai đã nói là lo học, không được đi làm, sao em lại cãi” - tôi ngồi bệt xuống ghế

“em chỉ muốn đỡ dần cho hai, để hai bớt cực khổ, em đã không nghĩ học theo đúng ý của hai, bằng cách sẽ dạy kèm thêm để kiếm thêm tiền”

“nhưng nếu lo kiếm tiền thì mày làm sao tập trung học được”

“Hai chuẩn bị đi lên thành phố mà sao Hai lại giấu tụi em” - thằng ba nói ra điều đó làm tôi bất ngờ, tôi không biết làm sao nó biết được điều này

“Ai nói với mày điều này” - tôi nổi giận

“không ai nói hết, hôm kia em đi học để quên cuốn sách Toán , chạy về nhà lấy thì từ xa thấy Hai chạy vào nhà lấy đi học bạ của mình, em không biết hai sẽ làm gì, nên đã đi theo, và biết được, Hai đã đăng kí đi lao động ở trên thành phố, ngày mai sẽ có kết quả là hai có được đi hay không”

Tôi im lặng và rồi bốn đứa em tôi cũng im lặng, nước mắt tôi chảy dài.

“uhm, hai có lỗi khi không cho tụi em biết, nhưng hai chờ khi nào có kết quả hai được chọn, lúc đó nói cũng chưa muộn, vì nhà mình quá nghèo, nếu hai ở đây hai không đủ sức để lo cho tụi em ăn học được, hai phải đi mới có tiền để lo cho tương lai của ba đứa”

“em đi học và dạy thêm cũng đỡ dần cho hai thôi”

“uhm... hai xin lỗi, hai đánh em lúc này có đau không, hai không muốn việc kiếm tiền của em song song với việc học mà bỏ bê nó”

“hai” - ba đứa em tôi cùng kêu lên, tìm tôi quăn lại, ôm tụi nó thật chặt

“nếu hai đi, tụi em phải biết chăm sóc lẫn nhau, thằng ba nè nếu em hứa với hai việc học lần đi dạy thêm của em, không ảnh hưởng đến nhau thì hai mới cho em dạy thêm, nhưng đừng về khuya quá, vì ở nhà còn thằng 4 và bé út nữa, hai đi em là đứa lớn nhất phải lo cho hai đứa nhỏ đó”

“dạ em hứa, em biết mình phải làm gì mà” - thằng ba mừng rỡ khi tôi đồng ý cho nó đi dạy thêm

“còn thằng 4 phải ngoan và nghe lời anh ba nghe chưa, em là đứa hiếu kì và cũng không kém quậy so với những đứa hàng xóm khác, không được quánh lộn nghe chưa”

“nó ăn hiếp em mà, em không đánh nó không được”

“giờ sao?” - tôi cầm cây roi

“anh ba phải nghe lời hai, giống như em nè” - bé út nói

“uhm, phải ngoan như bé út vậy” - tôi ôm lấy bé út và hôn nhẹ lên trán nó. - “thôi đi ngủ nào”

Rồi cả bốn nằm trên chiếc giường kể những câu chuyện vui và ngủ thiếp đi lúc nào cũng không biết.

6. Chap 6

Khi nghe tiếng gà gáy, tôi nhanh chóng thay quần áo chạy ngay ra chợ, nơi mà tôi xin được lên thành phố để kiếm việc làm.

“Bác ơi, có tin gì chưa bác” - tôi hỏi vội

“con tới rồi hả? ta tính nhờ ai đó qua nhà báo cho con biết, con tới rồi thì thôi”

“Dạ, con được chọn không bác?”

“uhm, con được chọn rồi!” - Bác mỉm cười

“vui quá, con được chọn rồi” - tôi vui đến mức ôm chầm lấy bác mà vui sướng.

“từ từ nào, con làm bác chóng mặt quá” - bác lấy tay xoa đầu

“dạ con xin lỗi, tại con vui quá, khi nào con đi thành phố vậy bác”

“uhm, 3 ngày nữa con sẽ lên thành phố”

“Dạ” - tôi háo hức gật đầu

“mà nghe ta dặn, khi con lên thành phố ta nghĩ con nên giả trai để tránh bị người khác ăn hiếp” - bác vừa nói vừa gật đầu

“dạ, con sẽ nghe lời bác, con không cần giả trai mà người ta cũng nghĩ con là con trai”

“uhm... hahah....” - bác cười khá lớn

Tối vào ngày thứ hai, tức là mai tôi sẽ khởi hành lên thành phố, nơi có những con người xa lạ, nơi xe cô tấp nập và cũng là nơi đầy sự cám dỗ, nhưng cũng là nơi đã khiến bao nhiêu người thành công trên đất thành phố này.

“Hai ơi” - bé út nó lại ngồi gần tôi khi tôi soạn đồ để lên thành phố

“gì đó út?” - tôi cười và hỏi nó, lúc này nó ôm thật chặt lấy tôi và khóc nức nở

“huhu...huhu...”

“thôi mà... hai đi thời gian hai sẽ quay về với em... hai sẽ viết thư hay gọi điện thoại về thăm em mà, đừng có khóc như là hai đi luôn không trở về chứ”

“dạ.. hix hix ... hai đi rồi, không còn ai chơi cò cò với em, không còn ai kể chuyện cho em nghe”

“hì hì ... còn a3 và a4 sẽ kể chuyện cho em nghe mà”

“không! hai anh kể đỡ lảm, em chỉ thích Hai thôi”

“này này ... em nói gì thế hỡ” - lúc này thằng ba và thằng 4 xuất hiện

“em nói xấu anh hả?” - thằng 4 lại ngồi kế bên nó, kí đầu nhẹ

“em nói a4 kể chuyện ko hay bằng hai”

“em đừng buồn, hai đi hai về mà “ - thằng ba an ủi

“em phải cố gắng học thật tốt như thế hai mới vui, cố gắng làm việc và mau mau về sớm với anh em mình” - thằng 4 nói

“uhm.. đúng đó, bé út phải ngoan và học thật tốt biết hem nè” - tôi hun lên trán nó và đôi má của nó, có lẽ khi lên thành phố tôi sẽ nhớ mấy đứa em tôi nhiều lắm, nhất là bé út. Tôi sẽ cố gắng làm việc và nhanh chóng sum họp cùng gia đình.

Sáng hôm sau cả ba đứa em của tôi tiễn tôi ra chiếc xe bus, chiếc xe bus đi chung với những người cũng giống như tôi, đều muốn lên thành phố để tìm cho mình một công việc tốt hơn là ở dưới quê, để lo cho gia đình tốt hơn. Bé Út nó cứ khóc từ lúc ra khỏi nhà đến bến xe, nó khóc mà chân tôi muốn níu lại nhưng vì

lo cho cả ba đứa, tôi bước đi cùng với nước mắt. Khi chiếc xe bus chạy, những đứa em nó cũng chạy theo chiếc xe để tạm biệt tôi. Rồi chiếc xe cũng đi xa xa khuất, xa nơi mà tôi sinh ra, đến với đất khách đô thị.

Ngồi trên chiếc xe bus tay ôm thật chặt chiếc balo không rời nó, trong đó có giấy tờ, tiền bạc quần áo của tôi trong đó. Tôi lên xe chỉ khoảng 15p là tôi đã ngủ thiếp đi. Từ quê lên thành phố mất khoảng 3 tiếng hơn. Khi tôi xuống xe thì có người ở phía dưới đón chúng tôi, cho chúng tôi chỗ ngủ và lo phần cơm tối, sáng mai sẽ có người chở tôi đến thẳng nơi mà tôi làm việc, Điều mà tôi biết về công việc của tôi là một nhân viên phục vụ bàn, cho quán cafe, một quán ăn đại loại là thế.

Giấc ngủ với tôi khá ngon, có lẽ do đi xe quá mệt. Sáng 9h có một chú xe ôm chở tôi đi đến chỗ tôi làm việc, trên đường đi tôi bị choán ngập với xe cộ quá đông, những tòa nhà cao tầng, những người tây, trông họ cao quá và bự con. Và tôi dừng lại trước một quán trà sữa khá nhỏ nhắn, nhưng rất đông khách, tôi nhìn quán và nhìn lên trên nó có thêm 2 lầu nữa. Tôi bước vào cứ nhìn nhìn ngó ngó xung quanh, vì mọi thứ với tôi đều lạ lẫm. Và mọi người cũng nhìn tôi một cách lạ lẫm, sau đó che miệng cười. Tôi thì không biết họ nhìn tôi sao cười, nhưng tôi cũng không quan tâm, tôi nhìn xung quanh một chút thì có một ông chủ bước ra, ông ta nhìn khá trẻ tôi đoán chừng 25 hay 27 tuổi gì

đó.

“Này” - ông ta gọi tôi

“Dạ, chú kêu con” - tôi ngoan ngoãn chạy lại

“uhm... con lên đây xin việc làm phải không?” - chú mỉm cười

“dạ đúng rồi!” - tôi háo hức

“con tên gì?”

“dạ dưới quê người ta hay gọi con là Hai Khỏe”

“Hai Khỏe ah! Chú tên là Quốc, vậy tên thật của con” - chú nhìn tôi

“Dạ tên thật của con là Trần Thanh”

“uhm! Ơ day gọi tên cho nó dễ xưng hô, chú gọi con là Thanh ha”

“Dạ, chú gọi con là gì cũng được” - tôi mừng khi gặp được ông chủ khá thân thiện

“Hôm nay sẽ là ngày làm việc đầu tiên của con”

“Dạ, con làm gì bây giờ ah”

“Ah! Liên ah! Lấy cho chú con Gấu vàng ra đây” - một cô bé đưa cho tôi bộ đồ con Gấu vàng “con hãy mặc nó vào, ra đằng trước đứng làm những hành động dễ thương, để khách tới đông hơn”

“Dạ con làm việc ngay”

Tôi nhanh chóng mặc bộ đồ con Gấu vào người, nó nóng thật và nặng nữa, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức cho những ngày làm việc đầu tiên của mình. Tôi đứng ở trước cửa Trà Sữa làm những trò nhí nhố đáng yêu, các khách vào quán trà sữa tôi đều chạy đến bắt tay sau đó vẫy tay thân thiện. Khi không có khách tôi phải đứng nhảy múa ở trước quán. Khi khách ra về họ chào tôi những cái chào thân thiện nhất, có những đứa bé khá nhỏ chúng chạy tới ôm tôi, tôi được một số người chụp hình chung. Cả một buổi sáng làm việc không ngừng nghỉ đến gần giữa trưa, tôi mới được tháo bộ đồ gấu vàng đó ra.

Khi tháo ra người tôi đổ mồ hôi rất nhiều, thấm mệt. Tôi dùng cơm trưa cùng với những người làm ở quán trà sữa, họ thân thiện và họ nói ông chủ ở đây rất tốt. không bao giờ đối xử tệ với ai cả, nhưng ông chủ cũng rất nghiêm khắc, nếu sai ông chủ sẽ phạt rất nặng. Do buổi sáng làm việc hết sức nên tôi dùng cơm rất là ngon, nghĩ ngơi một lát tôi sẽ tiếp tục làm con gấu vàng để đón chào khách.

Một ngày làm việc năng nổ, tôi thấy ông chủ không nói gì cả, nên tôi nghĩ chắc là ổn. Nhưng rồi tôi lại nghĩ ra một chuyện và tôi đã nói chuyện với ông chủ.

“Thưa chú” - tôi đến và hơi khoanh tay

“gì vậy con, hi hi ... không cần phải như vậy đâu, ngồi xuống nói chuyện nào”

“dạ, chú có thể cho con ở trong quán trà sữa, ngủ ở đây không? giống như là ban ngày con làm việc ở đây, tối con ngủ ở đây sẽ trông tiệm cho chú, vì lương con phải gửi về cho mấy đứa em đi học nên ...”

“Ah! được thôi :). Tiền nè con...”

“Ủa? con mới làm việc mới ngày đầu tiên mà chú ...”

“uhm... ta biết, con lấy mà đi mua mền gối để ngủ chứ. Bây giờ con chưa biết ở đâu bán, thì bây giờ con ngủ tạm hôm nay đi, mai con nhờ mấy anh chị trong quán giúp con đi mua đồ”

“dạ con cảm ơn chú” - tôi mừng rỡ

7. Chap 7

Cuối cùng ngày làm việc của tôi cũng kết thúc, tôi dọn dẹp mọi thứ thật gòn gàng, bây giờ nơi này sẽ là nhà của tôi. Bây giờ chưa có gối hay mền, tôi đành phải nằm ở những chiếc ghế xếp nệm lại với nhau, ít nhất nó thoải mái hơn chiếc giường ở dưới quê, lúc này làm tôi nhớ đến những buổi tối khi ở dưới quê cùng lũ em, tôi hay đọc truyện cho bé út nghe, chúng tôi cười giòn đên mệ. Thấy trống trải và nhớ tụi nhỏ rất nhiều. Đêm thứ hai ở thành phố hôm nay không dễ ngủ, tôi lẩn qua lẩn lại. Rồi cũng chợp mắt được một lúc,, theo thói quen của một người nông dân là luôn dậy sớm.

Tôi thức dậy vệ sinh cá nhân và bắt đầu dọn ghế, lau sàn mọi thứ thật thơm mát. Tôi được biết 8h sáng quán trà sữa mới mở cửa. Tôi làm xong hết và nhìn đồng hồ là 7h sáng, còn một tiếng nữa thì mới được mở cửa. Tôi ngồi ở góc bàn nhìn xung quanh quan sát, khoảng 15p thì có một anh nhân viên vào khi thấy mọi thứ đã được dọn ra khá thơm mát.

“Em làm hết hả Thanh?” - anh ta ngạc nhiên nhìn xung quanh

“Dạ, em dọn bàn ghế và làm mọi thứ hết rồi”

“Một mình em làm hết” - anh ta hỏi lại thêm một lần nữa

“Dạ” - tôi mỉm cười

“uhm, ông chủ sẽ rất hài lòng về em đó Thanh ah”

“Dạ” - tôi cười tít mắt

Đến giờ quán phải mở cửa, tôi tiếp tục mặc bộ đồ con gấu vàng nhảy múa làm trò ở trước quán. Khi tôi đang đứng làm trò hề như thế thì ở đâu đó có một chiếc xe honda khá đẹp, người lái nó là một thằng học sinh có chở theo một cô gái phía sau, cô bé đó chắc cũng bằng tuổi tên đó, cả hai đều mặc đồng phục nhìn cũng khá xinh. Cô bé leo xuống xe nhìn tôi chăm chú, tôi lắc đầu qua lại và đưa tay ra bắt, cô ta cũng bắt lại tay của tôi.

Cùng lúc đó trong quán có người chạy ra đón hai người đó

“Chào tiểu thư và cậu Bình”

“uhm” - cậu bé vẻ mặt có vẻ đắc chí

“em làm gì vậy? sao không vào đi cứ đứng nhìn con Gấu đó hoài vậy” - cậu ta khó chịu

“con Gấu vàng dễ thương thì em nhìn” - cô ta trả lời

“lát nữa anh sẽ mua cho em con Gấu vàng, vào đi” - cậu ta lôi cô ta vào quán.

Tôi cảm thấy khó hiểu nhưng thôi chuyện của người ta cũng không nên hiểu làm gì, tập trung công việc của mình và làm tốt nó sẽ hay hơn. Khoảng nửa tiếng sau thì anh nhân viên trong quán gọi tôi vào. Khi vào quán cô ta và cậu Bình cứ nhìn chăm chăm tôi

“Em thế anh khoảng 2 tiếng thôi được không? Anh phải vào bệnh viện thăm mẹ của anh”

“Vậy còn ai sẽ là con gấu ngoài kia”

“Anh có xin phép ông chủ rồi, ông chủ đồng ý để em thế anh”

“Dạ”

Tôi cởi bộ đồ con Gấu vàng ra , và mặc đồ của nhân viên phục vụ quán trà sữa. Đó là một chiếc thun có cổ vàng, một chiếc quần tây nâu. Đội cái nón có hình con Gấu. Quần áo khá dễ thương cho một nhân viên phục vụ. Tôi ra góc đứng để khi có ai kêu nước hay thêm gì tôi sẽ vào trong nói cho người bên trong làm.

“Anh ơi” - một cô bé đeo kính cận gọi tôi

“Dạ, em muốn dùng gì”

“Anh lấy cho em một đĩa khoai tây chiên, một ly hồng trà”

“Anh ơi” - một cậu nhóc đeo khăn quần đỏ gọi tôi

“Anh cho em một ly cacao sữa nha anh”

“Anh ơi” - một cô bé tròn tròn gọi tôi

“anh lấy cho em một cá viên chiên, khoai tây chiên, bò viên một ly trà sữa trân châu”

“Ê.....” - cái giọng kêu người khác thật khó nghe

“Anh kêu tôi” - tôi lấy tay chỉ vào mình

“Chứ kêu ai?” - Bình đáp - “Lấy mấy món như thế này, ghi ra hết rồi, làm theo thôi”

“Dạ”

“Ý ... “- cô gái ngồi kế bên Bình nhìn tôi

“Gì vậy?” - Bình nói

“hình như em gặp anh ở đâu rồi phải không?” - cô ta nhớ ra điều gì đó

“dạ chắc không có, cô nhầm ai đó rồi”

“nhìn anh quen lắm” - cô ta nhìn tôi chằm chằm

“Trần! Anh không thích vậy đâu nha”

“Anh im đi, sao sáng giờ anh cứ nạt nộ em hoài vậy hả? em là người yêu của anh chứ không phải là gì mà anh có quyền nạt nộ” - cô ta hét lên khiến cả quán ai cũng nhìn về phía họ

“Tôi xin phép” - tôi nhanh chóng rút khỏi chỗ đó tránh đủ thứ chuyện về sau.

“Có chuyện gì vậy Thanh” -một nhân viên nói chuyện với tôi

“Em không biết nữa, cô gái kia nói là quen em, nhưng em không biết cô ấy là ai”

“Haiz... tiểu Thư và cậu Bình là khách quen ở đây, họ cãi nhau ở đây hoài ah, chán thật. Nhưng thôi không sao đâu lát nữa họ đi học thôi”

“Dạ”

Khoảng chừng 30p sau thì họ rời khỏi quán trà sữa. Bình nắm tay cô ta kéo mạnh cô ta ra khỏi quán.

“Ủa? họ ngày nào cũng tới quán hả chị”

“uhm, họ ngày nào cũng tới hết. Nhưng họ ham chơi lắm, con nhà có tiền mà, dễ hư lắm”

“Ah! Thì ra là vậy!”

“Thôi nghỉ trưa đi em, rồi chiều làm việc tiếp, em ăn gì chị mua luôn cho”

“Dạ, em ăn gì cũng được”

“Uhm”

8. Chap 8

Chiều hôm đó tôi đứng ở bên ngoài làm con gấu vàng nhảy múa, thì lúc đó tất cả các học sinh cấp 2 đi bộ về trên vỉa hè, chúng đi qua nhìn tôi cười khá dễ thương, đưa tay ra chào tôi nữa. Tôi đáp lại những hành động dễ thương, nhưng từ xa tôi thấy ai quen quen đang đi tới. Ah tôi đã biết là ai rồi, cái cô hôm bữa đi chung với cậu Bình gì gì đó. Thấy cô ta đi bộ không đi chung với cái tên đó nữa, vẻ mặt có vẻ không vui, đúng hơn là khó chịu. Hình như sau lưng cô ta có ai đang đi đằng sau, ah! tôi cũng nhận ra đó là cậu Bình. Thì ra hai người đang giận nhau thì phải.

Cô ta đi thẳng vào bên trong với vẻ mặt hầm hờ của một tiểu thư, còn cậu Bình gồ ga phóng lên chỗ để xe mém tý nữa cậu ta đâm thẳng vào một cậu học sinh. Cậu ta nghiêng rầm và văng tục trong miệng “đậu má”. Dùng chân đá thật mạnh vào chiếc xe của mình, cậu ta đá khá mạnh nên ôm chân của mình nhảy lò cò vì đau. Sau đó cậu ta xông thẳng vào quán lòi cô ta ra.

Cả hai làm náo loạn ở quán trà sữa, mọi người xung quanh đứng gần lại xem có chuyện gì xảy ra, càng lúc càng đông hơn.

“Anh buồn tôi ra” - cô ta chống cự

“tôi không buồn, cô phải đi với tôi” - cậu ta la hét

“Tôi nói tôi không đi, anh có điếc không” - cô ta hét lớn, khiến mọi người xào xáo

“Tôi nói tôi không đi, tôi đã nói với anh rồi, tôi không muốn có bất kì quan hệ gì với anh hết, anh là đồ dối trá, đồ đàn ông đê tiện, mặt hạn”

“mẹ.... mà nói đủ chưa? tao nói mà đi với tao mà có nghe không?” - cậu ta xùng xộ

“KHÔNG! ANH NÓI ANH THƯƠNG TÔI, RỒI ANH ĐI CẶP KÈ VỚI CON DUYÊN, TÔI BẮT QUẢ TÀN TẠI TRẬN CÒN CHỐI NỬA HẢ, TÔI KHÔNG MUỐN QUAN HỆ VỚI ANH NỮA”

“mày “- ánh mắt của hắn đầy sự căm phẫn, hắn dơ tay lên để tấn cô ấy

“dừng lại” - tôi chụp ngay bàn tay của hắn lại trong bỏ đồ con gấu vàng

“mày là ai, là anh hùng gấu ah, chuyện riêng của tao, biến ngay” - hắn chỉ tay trước mặt tôi

“có chuyện gì thì hai người đi đâu đó giải quyết, đừng đứng trước quán chúng tôi mà làm ầm như vậy” - tôi nói nhỏ nhẹ với hắn

“hahaha... tao thích làm ầm như vậy đấy, thì sao??? mà cha tao ah” - Khi hắn đưa cú đấm từ trên xuống thì có một bàn tay đã giữ hắn lại.

“con với cái, mà không có chuyện gì ngoài đi la cà ngoài đường, gây chuyện ah” - thì ra là cha của cậu ta

“cha cha tới hồi nào vậy cha?” - cậu ta tái mét

“đi về nhà, tao sẽ cho mày mục roi mây” - cha cậu ấy nắm lỗ tai của cậu ấy kéo mạnh về phía chiếc xe hơi - “lính lái chiếc xe đó về nhà, còn mày từ giờ trở đi sẽ có người đưa đón mày, không để cho mày như thế này nữa”

Cậu ta đi mọi thứ có vẻ im ắng hơn một chút, tôi nhìn thấy cô ta khóc khá nhiều, và ôm lấy cổ tay đỏ ao của mình, chắc cô ta đau lắm.

“cô không sao chứ?” - tôi hỏi thăm trong bộ dạng con gấu vàng

“đau quá, đỡ hết cả tay rồi” - cô ta bóp nhẹ cổ tay của mình

“cô đợi một chút, tôi đi lấy dầu cho cô”

nhưng khi tôi đi vào lấy chai dầu và đi ra, thì có một chiếc xe hơi đen tấp vào, có hai chàng vệ sĩ cao lớn đưa cô ta vào xe. Tôi nghĩ “tiểu thư có khác nhỉ? đi đâu cũng có vệ sĩ đi theo”

Lúc tôi đi vào thì những anh chị nhân viên nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng, tôi tháo đồ con gấu vàng ra và nói chuyện cùng với họ.

“Ủa? sao mọi người nhìn em dữ vậy?”

“anh chị lo cho em thôi, tại cậu bình đó sẽ không để em yên đâu”

“Ủa? em đâu làm gì cậu ta”

“nhưng em xen vào chuyện riêng tư của cậu ta, làm cậu ta bẽ mặt, cậu ta có thể kiếm ai đó để trả thù em đó”

“thiệt như vậy sao? nhưng cô ta bị cậu ấy lôi mạnh đi mà, em thấy tội nên em vào em can thôi” - tôi thở dài

“uhm... hay là em xin ông chủ nghỉ đi, vài ngày để tránh việc phiền phức”

“không được đâu, em nghĩ em sẽ bị trừ lương mất, nhưng nếu vậy, việc em gây ra em sẽ chịu trách nhiệm”

“uhm... nhớ cẩn thận”

Và trời cũng tối mọi người ra về, tôi nghĩ chắc những ngày tiếp theo của tôi sẽ không quá tồi tệ đâu. Ngày thứ nhất, thứ hai, thứ ba từ khi vụ câu Bình và tiểu thư đó có xích mích lớn với nhau, ngày nào trôi qua với tôi cũng đầy sự dễ phòng và áp lực. Tôi không biết lúc nào chúng sẽ xuất hiện và đánh tôi, và tôi cũng không biết là chúng có đông hay không. Nhưng qua một tuần vẫn không thấy gì nên tôi nghĩ chắc chúng đã bỏ qua cho tôi.

Vào gần cuối tuần ông chủ sai tôi đi phát những tờ rơi gần đó, cho mọi người biết nhiều thêm về quán trà sữa, khi tôi đang đứng phát tờ rơi thì bỗng dưng có một người chạy tới giật hết những tờ rơi trên tay của tôi, tôi hoảng hồn và dí theo cái tên đã lấy đi những tờ rơi tôi đang phát. Hắn khá cao to, nhưng khi tôi quẹo theo hắn vào con hẻm thì tôi thấy cậu Bình và khoảng năm tên ở phía sau cậu ta, đang thủ thế, và tôi đoán được chuyện gì sẽ xảy ra đối với tôi. Tôi co chân lên chạy, chúng đuổi theo tôi tôi chạy băng qua đường làm cho giao thông hỗn loạn, chúng chia ra thành hai nhóm để bắt cho được tôi. Nhưng khi tôi chạy sơ xuất bị vấp chân té xuống đất, tôi lò mò đứng dậy thì xung quanh tôi đã bị bao vây bởi chúng.

Chúng đánh tôi hết sức có thể, dùng chân đạp, dùng tay đánh. Tôi chỉ biết nằm dưới đất co quắp hết người, tay ôm lấy đầu thật chặt. Chúng đánh tôi khoảng 20p rồi chúng bỏ đi.

“mày! đừng bao giờ xen vào chuyện của người khác biết chưa?” - cậu bình đáp lên người tôi và nói “mày mà còn xen vào chuyện của tao thì tao sẽ không tha cho mày đâu”

Nói xong thì chúng bỏ đi, một tên cầm những tờ rơi tung lên trời và cả đám cười một cách đắc chí, thân thể tôi đau vì những cú đạp cú đá vào bụng, vào lưng. Khi tôi không chịu nổi nữa, Bình nắm lấy áo của tôi và cho tôi một đánh vào mặt thật đau, gò má của tôi cũng bầm lên. Tôi bò dậy nhặt lại những tờ rơi mà chúng đã quăng lên trời. Những người xung quanh không ai dám can hay ngăn chúng, họ giúp tôi nhặt lại và hỏi tôi ở đâu và đưa về. Tôi cảm ơn họ khi họ đưa tôi về lại quán trà sữa.

Ông chủ và các anh chị nhân viên hoảng hồn khi thấy tôi bị thương tích đầy mình, những tờ rơi thì bị dơ nhếch nhếch lại hết.

“con có sao không?” - ông chủ hỏi thăm - “ai đánh con ra thế này?”

“Cậu Bình đánh em đúng không?” - một chị lên tiếng, tôi chỉ biết gật đầu, mọi người vừa lắc đầu vừa thở dài.

“con sẽ không sao đâu, nó sẽ không tìm lại đâu”

“sao biết được chứ, cái loại như nó...”

“theo chú biết là vậy, khi nó đã đánh hay làm gì rồi nó sẽ không đánh nữa, trừ khi con tiếp tục phá nó hay xen vào chuyện của nó”

“cầu mong hai người đó đừng đến quán mình nữa, lúc nào cũng làm rầm rộ”

“bác khuyên con, ở đây không dễ sống đâu, phức tạp lắm”

“dạ”

“tụi con lấy muối đắp tay chân cho em nó đi, sáng mai sẽ đỡ hơn nếu con không đắp muối”

Trước khi mọi người về, mọi người có dẫn dò tôi và nói mai họ qua sớm để giúp tôi dọn cửa hàng. Tôi đi cà nhắc ngồi trên chiếc nệm mỏng đặt ở dưới đất, tự lấy muối đắp. Thật ề ảm thật là đau.

9. Chap 9

Ông chủ nói đúng những ngày sau đó tôi không còn thấy chúng xuất hiện nữa, có lẽ chúng đã để cho tôi yên. Haiz... vết thương của tôi cũng đã hơn 1 tuần mấy rồi mà nó vẫn chưa hết nhức và đau. Mới lên thành phố chưa đầy một tuần lễ mà đã như thế này rồi, những ngày tiếp theo của tôi sẽ như thế nào đây, tôi cũng may mắn khi được làm việc cho một ông chủ khá tốt bụng. Các nhân viên ở đây ai cũng đối xử tốt với tôi như người trong nhà, có thể họ thấy tôi hoàn cảnh nghèo khổ được cái chăm chỉ làm việc và luôn giúp đỡ mọi người khi mọi người có việc.

Cả tuần đó tôi chỉ làm những việc bưng bê, có người làm thay con gấu vàng cho tôi. Tôi cũng không thấy tiểu thư và cậu Bình tới quán trà sữa nữa, có thể họ bị cấm túc ở nhà khi chuyện xảy ra tuần vừa rồi. Và tối hôm đó khi tôi đang lau cửa kính thì tôi thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở bên đầu xe bus đối diện, tôi nhận ra người đó là ai rồi là cô tiểu thư hôm nọ. Không biết cô ta làm gì mà ngồi đó một mình, cô ta vẫn đang mặc đồng phục ở trường, cô ta không về nhà sao? Sao lại ngồi đó nhỉ? Tôi thấy cô ta đứng dậy và bước qua đường, cô ta đang tiến tới gần quán trà sữa này.

Khi cô ta tới gần thì tôi lại trốn, cô ta đưa mặt thật sát vào cửa kính, cô ta đang tìm kiếm gì đó. Sau đó cô ta về mặt thất vọng và bỏ đi. Tôi cũng tò mò và mở cửa ra.

Cô ta dừng bước và quay lại, cô ta nhìn thấy tôi sau đó đi lại và hỏi :

“quán còn mở cửa không vậy?”

“đóng cửa rồi thưa cô”

“đóng cửa sao anh đứng đây làm gì?” – cô ta nhìn tôi – “hình như tôi gặp anh ở đâu rồi thì phải, tôi nhớ là vậy, đây có thể là lần thứ 3 tôi gặp anh, ah ,, , ah Tôi nhớ rồi, anh chính là người nông dân đã cho tôi mượn đồ để thay dây mà”

“hả?” - bản thân tôi cũng bất ngờ nhưng khi nhìn kĩ lại thì tôi đã nhớ ra người con gái tiểu thư này là ai rồi, với cách ăn nói thể hiện không sai vào đâu được. – “giờ tôi mới nhận ra là cô”

“tính đứng ở đây tới sáng luôn sao? Không mời tôi vào quán ah” – cô ta chỉ tay vào quán

“nhưng quán đóng cửa rồi” – tôi nói

“thì có sao đâu, tôi uống tôi trả tiền làm gì ghê vậy”

“ý tôi không phải vậy” – tôi chưa kịp nói hết câu thì cô ta đã tự đi vào quán

“này...” – tôi không ngăn cô ta lại kịp, cô ta đi khá nhanh

“mở đèn lên đi tối quá” – cô ta nói như ra lệnh

“uhm, để tôi mở”

“đưa menu ra đi, tôi thấy cái nào được tôi ăn”

“nhưng mà ... tôi chưa biết cách pha trà sữa, đồ ăn ở đây mấy món này lạ quá tôi cũng không biết chế biến làm sao cả”

“ủa? gì kì vậy? nhân viên quán mà sao không biết làm gì hết vậy? cùi vậy”

“cùi là sao?” – tôi không hiểu

“là dở ẹt đó , có vậy cũng không biết”

“ah! Tôi hiểu rồi, nhưng tôi chỉ mới lên đây làm khoảng một tuần thôi, công việc của tôi là làm con gấu vàng đứng ở trước quán chào khách thôi, và làm như dọn dẹp bưng bê thôi”

“uhm, hiểu rồi. Biết nấu mì gói không?”

“uh, biết”

“vậy đi nấu cho tôi đi”

“ủa? sao tôi phải đi nấu”

“tôi trả tiền được chưa? khổ ghê”

“uhm vậy tôi đi liền, tiền này tôi sẽ tính vào cái đơn tiền cho quán”

“đi đi nói nhiều quá” – cô ta phủi tay

tôi chui vào bếp bắt nước sôi và nấu cho cô ta một tô mì gói, mắt tôi cứ nhìn cô ta ở phía trước, tôi thấy cô ta có vẻ thích quán trà sữa này lắm thì phải.

Cô ấy ăn khá từ tốn giống như những tiểu thư tôi thấy ở trên phim. Cô ta ăn một lát rồi nhìn tôi

‘sao mặt anh bị bầm vậy? “

“uhm, mới bị đánh cách đây một tuần”

“ủa? mới lên đây sống không đầy một tuần mà bị đánh rồi sao? bộ gây chuyện với bọn du côn sao?”

“tôi không có gây chuyện”

“chư sao bị đánh nặng thế này” - cô ta lấy tay đụng vào mặt của tôi

“tại vì tôi can cô và cậu bình hôm tuần rồi nên xảy ra nông nổi như vậy”

“hả? “ - cô ta ngạc nhiên - “anh là con gấu vàng sao?”

“uhm... thì đó là công việc của tôi mà”

“hèn chi ... tôi thấy tên Bình ở trong lớp cũng lũ bạn của nó kể chuyện đánh nhau vừa rồi rất hý hửng, xin lỗi anh”

“uhm... thôi có gì đâu, ít ra cái tên đó không đánh tôi lần nữa”

“tiền nè” - cô ta đưa tôi tờ 500k

“gì vậy???” - tôi mở to mắt nhìn cô ta

“bồi thường thuốc men, vì tôi anh bị đánh coi như hai đứa huề không nợ ai,, tôi ghét phải mang ơn người khác lắm”

“nhưng tôi không có thói quen khi giúp đỡ ai đó thì nhan tiền, tôi không quen với như vậy? ủa? thành phố khi giúp đỡ người khác là người khác trả tiền ah?” - tôi hỏi

“500k này anh lấy đi, dùng nó cho việc mua thuốc còn dư thì cất phòng thân, coi như tôi giúp lại anh”

“uhm... nếu vậy thì tôi nhận” - tôi lấy tờ 500k cất vào trong túi balo.

“anh bao nhiêu tuổi rồi?” - cô ta tiếp tục ăn

“tôi 22 tuổi, còn cô bao nhiêu”

“tôi chỉ mới học lớp 10 thôi” - lúc này tôi mới nhìn vào phù hiệu của cô ta

“hình như cô tên là Trần phải không? tôi nhớ vậy”

“còn anh là hai khỏe”

“hì hì ... uhm, đó là tên dân làng thường gọi, bây giờ ở trên đây người ta gọi tôi là Thanh”

“Ah! nghe sao con gái quá vậy!” - cô ta chọc

“Ờ thì ..” - tôi sợ cô ấy phát hện -” tôi thấy tên đó gái trai gì cũng được mà”

“tôi giỡn thôi, chứ trong trường tôi, nhiều đứa con trai cũng tên Thanh, ủa? anh học tới lớp mấy rồi? tôi đoán chắc lớp 3 -4 gì nghĩ phải ko?”

“không tôi học hết lớp 12”

“HẢ” - cô ta kinh ngạc

“cô làm gì mà bất ngờ quá vậy”

“uhm, tôi nghĩ ở dưới quê khó khăn nên hiếm ai học hết lớp 12” - cô ta uống nước và nói

“uhm, cô nói cũng đúng, nhưng tôi là một trong số hiếm đó”

“Haiz... sắp thi cuối năm chán ơi là chán”

“Ủa? sao vậy? học thì phải thi mà”

“tôi học không giỏi, nên thi sẽ không tốt nên chán”

“Ah thì ra là vậy, vậy thì cô cố gắng đi, than vãn không được gì đâu, cô ngủ ở chỗ của tôi nè, tôi ngủ ở trên ghế đằng kia, sáng tôi thức sớm, khoảng 5h. Tôi sẽ gọi cô dậy và cô phải ra khỏi quán, tôi không muốn có phiền phức với ông chủ”

“Nghe rồi, không cần phải căn dặn tôi như đứa con nít đâu”

“hì hì ... dù gì cô cũng nhỏ hơn tôi cũng khá nhiều mà :D “ - tôi cười

“Hai... phiền phức”

10. Chap 10

Bốn giờ sang chuông đồng hồ kêu. Tôi thức dậy như một thói quen, vươn vai và ngáp, khi nhìn sang bên tay trái của mình thấy “cô tiểu thư” cọ quây, trằm mềm khi bị tiếng chuông đồng hồ báo thức “quấy rầy” giấc ngủ ngon của cô ta. Tôi nghĩ chắc phải cho cô ta nướng thêm một chút trong thời gian tôi làm vệ sinh cá nhân. Mọi thứ tôi làm rất lẹ không đến 15p là tôi đã mặc quần áo gọn gang rồi, còn cô tiểu thư kia vẫn còn nằm đó trằm mềm.

“Dậy nào cô tiểu thư” – tôi gọi cô ta vẫn cứ trằm mềm và nằm trong đó – “Tiểu thư, cô mà không dậy tôi sẽ tháo mền ra khỏi người cô đó” – tôi vẫn không thấy cô ta phản ứng khi tôi nói như vậy, tôi quyết định lấy chiếc mền ra. Cô ta ngủ ngon thật đấy, nhìn cô ta cứ như cô ta đang ngủ ở nhà cô ta vậy. Có lẽ hết cách rồi tôi phải dùng cách truyền thống mỗi lần tôi bắt những đứa em của tôi phải dậy sớm, bằng cách nhún một cái khăn và lau mặt chúng, thay vì tôi phải làm với tụi nhỏ, thì tôi làm với cô tiểu thư đang ngủ nướng này thôi.

“Dậy đi!” – tôi lấy khăn lau mặt cho cô ta, cô ta giật mình vì có nước thấm vào mắt của mình, cô ta mở mắt khá nhanh, vì cách đó khá tốt và không bao lực.

“Này! Ai mượn anh lau mặt cho tôi hả? có biết tôi đang ngủ hay không vậy?”

“Tôi biết cô đang ngủ, nhưng cô phải dậy chuẩn bị và ra khỏi quán, đêm qua chúng ta đã nhất trí rồi mà”

“Haiz... rồi rồi ... dậy thì dậy, mà mấy giờ rồi vậy?” – cô ta ngáp và nói

“ah! 4h30 sáng” – tôi nhìn đồng và nói

“Cái gì????? 4h30 sáng!!!!!!” – cô ta há hốc

“Sao cô ngạc nhiên quá vậy? Tôi thấy bình thường mà”

“Sao mà bình thường được chứ? Tôi chưa bao giờ phải thức sớm như vậy cả, từ nhỏ tới lớn. Tôi luôn dậy vào 6h sang hoặc trễ hơn nếu ngày đó tôi đi học, nếu tôi ở nhà là 9h sang tôi mới dậy”

“Ôi trời ơi! Nướng gì mà kinh khủng vậy, cô khác với tôi quá!”

“Đương nhiên rồi, làm sao tôi có thể giống anh được chứ”

“Ừa? con gái thành phố luôn dậy trễ hả?” – tôi nhìn cô ta và hỏi

“Haiz.... Tức chết đi được” – cô ta đập gối

“Ê ê Tôi có cái gối ah! Cô làm hư lấy gì tôi ngủ”

“Kệ anh ...” – cô ta tức giận bỏ vào nhà tắm và sửa soạn.

Tôi ở ngoài chờ và dọn dẹp mọi thứ trước khi mở quán, 4h30 – 5h30 cô ta mới xong việc vệ sinh cá nhân. Nhưng giờ này để cho cô ta đi thì hơi sớm, sang 5h30 con đường ngoài quán vẫn còn ít người qua lại, tôi cũng không đành kêu cô ta đi ra khỏi quán.

“Tiểu Thư” – tôi gọi cô ta khi cô ta đang mở cửa bước ra

“Gì vậy?”

“Cô ở lại một chút đi, bên ngoài thấy vẫn còn ít người, khoảng tầm 6h cô hãy đi”

“Tôi muốn đi để khỏi thấy cái mặt của anh” – cô ta nói xong mở cửa bước ra khỏi quán.

Tôi chỉ biết nhìn cô ta mà lắc đầu, trong đầu tôi nghĩ “con gái thành phố ai cũng như cô ta sao?”, Tôi dọn lại mền gối thật gọn gàng, khi tôi xếp tẩm mền thì thấy một cây viết khá đẹp, tôi thấy nó bên ngoài được bọc lớp gì đó bạc bạc trắng, khá sang, rớt ra từ trong cái mền của tôi. Tôi tự hỏi nó từ đâu ra. Chắc cây viết này là của cô tiểu thư kia, tôi cất nó chờ hôm nào đó khi cô ta ghé lại tôi sẽ trả cho cô ấy.

11. Chap 11

Tối hôm đó khi tôi dọn dẹp xong mọi thứ thì thấy cô ta đang đứng ở ngoài cửa kính nhìn vô, cô ta nhìn thấy tôi và gõ cửa. Tôi đi ra mở cửa cô ấy bước vào và hỏi liền tôi.

“này! anh có thấy cây viết của tôi không?”

“Cây viết màu bạc bạc hả?”

“uhm! nó đó, anh giữ hả, trả cho tôi đi”

“uhm, để tôi đi lấy” - cô ta đi xuống bàn ngồi với vẻ mặt buồn chán - “nè” tôi đưa cho cô ấy

“hết hồn tưởng nó mất rồi chứ” - cô ta mừng khi thấy cây viết mà chẳng thềm cảm ơn tôi lấy một câu

“nó chỉ là cây viết thôi mà, làm gì mà cô phải mừng dữ vậy?”

“nó không phải là cây viết bình thường”

“ah! bạn trai cô tặng chứ gì, tính ra cô thương hấn ta dữ”

“KHÔNG PHẢI, hấn không đáng để cho tôi thương yêu” - cô ta phản ứng làm tôi giật cả mình - “anh có biết cây viết này được làm bằng vàng không hả?”

“vàng, đồ giờ tôi chưa thay vàng nào màu trắng cả”

“uhm, quê mùa như anh mà biết cái gì” - cô ta nhìn tôi, tôi nhú mày - “ nó là cây viết kỉ niệm của ba tôi để lại cho tôi”

“Ah! hiểu rồi, xin lỗi vì hồi nãy nói cô vậy”

“thôi được rồi, cảm ơn vì giữ cây viết dùm tôi”

“Ồ không có gì, ít ra cô cũng lịch sự hơn ban đầu mà tôi gặp” - cô ta phản ứng bằng ánh mắt sệt lửa

“Tôi ngồi đây chut được không? lát nữa có người đến đây rước tôi”

“Uhm, cứ tự nhiên thôi” - tôi nhún vai

Tôi và cô ta cũng chẳng thêm nói với nhau lời nào, tôi thấy cô ta cứ ôm cây viết ngấm mãi, cô ta nhìn nó như đặt hết cả yêu thương vào nó. Uhm, có thể nó liên quan đến kỉ niệm gì của cô ta và ba của cô ấy. Tôi cũng muốn hỏi thăm cô ấy nhưng xen vào chuyện gia đình của người khác thì quá vô duyên. Nên tôi đã bỏ ý định đó.

Vài phút sau một chiếc xe hơi đậu đằng trước cửa, có người đến rước cô ta đi. Họ nhìn có vẻ hình sự quá, không biết cô ta đang gặp chuyện gì nhỉ? Tôi chỉ biết đứng ngoài cửa nhìn họ đi thật xa. Sau đó về cái nệm nhỏ bé của mình và đánh một giấc tới sáng.

.....

MOT THÁNG SAU

Kể từ ngày cô ta được người đưa đi tôi không còn thấy cô ta đến quán trà sữa, công việc của tôi vẫn là một con gấu vàng đứng tiếp khách. Nhưng ngày hôm đó ông chủ gọi tôi vào và nói chuyện.

“con ngồi đi” - ông chủ tươi cười

“ạ ông chủ gọi con có gì không ah?”

“hì hì ... một tháng con làm việc ở đây thấy sao?”

“ạ, con thấy rất vui làm cũng không có mệt nhọc gì lắm. ở đây anh chị và ông chủ đối xử với con rất lớn”

“uhm... con biết hôm nay là ngày gì không?”

“ạ thì cũng là một ngày bình thường, con vẫn phải làm việc và mọi người cũng vậy”

“hà hà ... con thật ngây thơ đó Hai Khỏe ah”

“ạ. ý bác là sao?”

“không lẽ con làm việc mà không nghĩ đến ngày mình được lãnh lương”

lúc này tôi mới nhớ ra rằng tôi đã làm việc ở đây một tháng rồi, đúng một tháng và hôm nay tôi được lãnh lương. “ạ ạ ...” tôi cười rất tươi

“Con mà quên là ta lấy luôn đó” - ông chủ cười - “ đây là tháng lương đầu tiên của con là 3trieu”

“3tr” - tôi như hét lên - “ với tôi đó là số tiền lớn, nó đủ cho tôi trang trải ở đây và gửi về cho lũ em học hành”

“con sẽ không cần phải làm con gấu nữa”

“sao ông chủ? con con làm gì sai mà ông chủ muốn đuổi con đi, con có sai chỗ nào thì ông chủ cứ la cứ phạt nhưng đừng đuổi việc con” - tôi xanh mặt khi nghe ông chủ nói vậy

“con làm rất tốt, ta không có gì phải phiền hà hết”

“nhưng sao con không được làm con gấu nữa”

“vì ... ta sẽ cho con làm công việc khác với mức lương cao hơn” - ông chủ cười đắc chí

“thật hả ông chủ” - tôi vui mừng

“uhm. ta nói thật mà, vì ta thấy con rất siêng năng và chăm chỉ, nên ta đã quyết như vậy

“dạ, vậy công việc mới của con là gì”

“con sẽ là người pha chế trà sữa”

“pha chế trà sữa”

“uhm! con sẽ được học nó từ ta”

Tôi hạnh phúc và ngạc nhiên khi thấy tôi được ông chủ tin tưởng đến vậy, tôi sẽ chăm chỉ cố gắng làm việc để không phụ lòng tốt của ông chủ đối với tôi. Buổi tối hôm đó ông đã chỉ cho tôi cách pha chế đơn giản nhất, ông bảo tôi phải học thêm một thời gian nữa thì tôi mới có thể đứng ra pha chế cho khách uống được. Lý do quán trà sữa đông khách đó chính là hương vị đặc biệt ở mỗi ly trà sữa, phong cách của quán và nhân viên phục vụ. Đó là tin mừng với bản thân tôi và cả đứa em. Tôi đã gửi phân nửa số tiền cho mấy đứa em của tôi, khuyên chúng học hành chăm ngoan, nghe lời thầy ba. Tôi sẽ sớm nhanh về thăm chúng.

Tôi luôn hoàn thành tốt những gì mà ông chủ đã dạy cho tôi. Tôi tìm kiếm những cách pha chế và học hỏi thêm từ ông chủ. Có những lúc tôi làm sai bị ông chủ la và trách phạt. Điều đó làm tăng thêm độ quyết tâm của tôi, và tôi bắt đầu yêu trà sữa từ lúc nào cũng không biết.

12. Chap 13

Và một ngày nọ ông chủ nói chuyện với tôi, tại căn nhà của ông chủ.

“Nghĩ một lát đi con lát nữa rồi làm tiếp” - ông chủ nghỉ tay và lại bàn ngồi

“dạ”

“con học trà sữa cảm thấy thế nào?”

“con thấy thích nó, mùi vị của trà sữa nó rất lạ, ở dưới quê con chưa biết về nó, nay được biết nó, được thử nó và còn được pha chế nó”

“con học đến lớp mấy con nghĩ vậy Hai Khỏe?”

“Dạ, 12”

“12, cũng khá đó chứ, sao con không học tiếp đại học, tương lai của con sẽ được mở rộng nhiều hơn”

“Dạ tại ba mẹ con mất sớm, một mình con phải lo cho ba đứa em ăn học, nên không có khả năng để đi học tiếp tục”

“uhm.... “ - ông chủ im lặng suy nghĩ tôi không biết ông chủ đang nghĩ gì có vẻ nó khá nghiêm trọng - “ta có ý này, ta sẽ cho con đi học và ôn thi để thi đại học”

“dạ??” - tôi không biết mình có nghe lầm không -” nhưng con “

“đừng ngại, xem như ta cho con mượn, khi con đi làm trả ta sau cũng được, còn không có gì ta có thể trừ vào lương của con một chút, xem như con trả từ từ, khi nào trả xong thì thôi”

“bác không sợ con sẽ giật của bác sao?”

“hì hì ... ta tin con” - ông chủ mỉm cười

Vài ngày sau ông chủ đưa tiền cho tôi đóng tiền tại trung tâm ôn thi đại học. Và tiền để mua sách vở, lâu lắm rồi tôi mới đụng đến trang vở trắng thế này, nó làm tôi nhớ những ngày học ở dưới quê, ngồi trên lưng trâu ôm cuốn tập học bài, ngồi cùng lũ bạn ngồi dưới gốc đa tán lá rộng cùng học bài cùng vui đùa. Tôi

đang ở một nhà sách nhỏ ở trong thành phố, tôi tìm những cuốn tập có giá trị nhỏ nhất, những cây viết nhỏ nhất. Khi đang lựa mấy cây viết và cuốn tập thì tôi đụng trúng một người

“Ây da! đi đứng kiểu gì vậy?” - cô gái la lên

“dạ, tôi xin lỗi xin lỗi” - tôi quay lại nhìn xin lỗi liên tục và nhận ra người tôi đụng chính là Trân. Tiểu thư mà cách đây một tháng tôi không thấy cô ta nữa

“Ủa? sao lại là anh?”

“Ồ tôi đi mua tập vở để đi học”

“Đi học! bộ cướp ngân hàng hay sao mà có tiền học vậy” - cô ta nhìn tôi từ trên xuống dưới

“Tôi không có làm bậy! ông chủ giúp tôi học thôi!”

“Ah! ông chủ quán trà sữa tốt lắm đấy! ráng mà học đừng phụ lòng ông chủ”

“Uhm tôi biết rồi! ủa? sao cô biết ông ta rõ quá vậy! “ - tôi thắc mắc

“thì ông chủ đó là bạn thân của ba tôi”

“cô cũng mua sách vở ah!”

“uhm, học với chả hành chán quá!” - cô ta than thở - “nào là Toán Lý Hóa muốn khủng lên” - cô ta có vẻ bức xúc khi bị mấy môn tự nhiên chen ép

“tôi nghĩ nó học không khó lắm đâu” - tôi khuyên cô ấy

“anh biết gì mà nói”

“ủa? nhưng sao cả tháng nay không thấy cô ghé quán trà sữa nữa”

“ah! Tôi dọn nhà rồi chuyện gia đình tôi, nên tôi không qua đó vậy thôi”

“ah ra vậy”

“Thôi đi tính tiền rồi đi về” - cô ta nói

“tôi cũng vậy”

Lúc ra tính tiền thì tôi nhường cho cô ta tính trước.

“Của em là 50k”

“dạ chị đợi chút” - tôi thấy cô ta cứ lục lục và lăm bầm -”ủa? đâu rồi? cái bóp đâu rồi”

“ủa sao vậy?” tôi hỏi

“chết rồi, tôi để quên bóp ở nhà mất rồi, trời ơi! cái ngày gì ah” - cô nhăn nhó

“cô kiểm kê lại xem”

“kể muốn nát rồi, không có, bực quá đi” - lúc đó tôi kiểm tra lại xem đồ mình mua của mình và cô ta có đủ tiền không, cũng may tất cả vẫn đủ.

“tôi cho cô mượn”

“KHÔNG” - cô ta phản ứng gay gắt

“sao cô lớn tiếng với tôi quá vậy” - tôi thấy lòng tốt của mình bị xúc phạm

“mặt tôi như vậy đi mượn tiền của anh hả? không bao giờ”

“nhưng nếu cô không trả tiền sao cô lấy sách”

“hừ ... tiền đâu” - cô ta đổi ý

“nè” - tôi đưa

Khi tính tiền xong cô ta bước vào chiếc xe hơi.

“Này! có 50k không!”

“ạ có thưa tiểu thư” - tài xế trả lời

“đưa tôi trả cho tên này, tôi mua đồ quên mang theo bóp” - tài xế đưa tiền cho cô ta.

“trả cho anh, coi như không ai nợ ai”

Cô ta bước vào xe, tôi nhìn cô ta với ánh mắt cũng không quá ngạc nhiên lắm. Vì tính cách và thái độ mấy lần tiếp xúc cũng đã thấy, nhưng tôi nghĩ không lẽ đối với tất cả mọi người cô ta đều làm như vậy ah! Cứ như là mụ phù thủy vậy. Thật là quá đáng.

May mắn của tôi là trung tâm ôn thi đại học nằm gần ở quán tra sữa, tôi đi bộ ra đó chỉ mất khoảng 15p là đã đến trường. Khi tôi đến trung tâm cùng lúc đó có một chiếc xe hơi khá sang trọng đậu tại trường, tôi thấy các sinh viên ở đây đưa mắt nhìn chiếc xe hơi đó, người bước xuống xe là cô ta. Sao tôi đi đâu cũng thấy cô ta thế này, người khác nhìn cô ta với vẻ mặt ngưỡng mộ, có thể do nhà cô ta giàu chẳng, ơ không ... hôm nay nhìn kĩ cô ta cũng khá đẹp. Cô ta vào lớp có hai vệ sĩ đi theo sau lưng... tôi nghĩ có khi nào cô ta tắm cũng có người đứng canh không?

Cô ta đi ngang qua trước mặt tôi sau đó đi lùi lại. nhìn tôi với ánh mắt khá kiêu căng.

“Ah! anh học cùng trung tâm với tôi ah!”

“Uhm...”

“anh có học chung lớp tôi không vậy!” - tôi đơ mắt nhìn cô ấy - “quên! anh đang ôn thi đại học, còn tôi thì đang học lớp 10. bye!” - cô ta vẫy tay và tiếp tục đi.

Sau đó tôi phải nhận từ xung quanh bao nhiêu ánh mắt nhìn tôi, tôi chỉ biết đi thẳng vào lớp và xuống dưới góc bàn ngồi, trong lớp cũng nhìn tôi với ánh mắt kì lạ. Cũng không hiểu chuyện gì.

13. Chap 14

Cô ta dùng xong bữa ăn trưa của mình thì

“TÍNH TIỀN ĐI” - cô ta hét rất lớn với vẻ mặt khá hầm hầm

“ạ của tiểu thư là 80k” - tôi cười và đưa biên lai cho cô ấy

“tiền đây khỏi thôi” - cô ta nói xong sách chiếc ba lô bỏ ra ngoài.

Tôi thần nhiên dọn bàn và xem cô ta như một người khách bình thường không có gì phải đáng lo ngại. Nhưng lúc tôi dọn bàn cho cô ta thì thấy chiếc điện thoại bị rơi ở ngay chỗ cô ta ngồi, tôi tự hỏi không biết cô ta có phải gọi là chuyên gia để quên đồ, hay rút đồ hay không? lần trước là cây viết lần này là cái điện thoại. Đương nhiên người gửi cho cô ta chắc chắn phải là tôi rồi. Tôi lấy điện thoại bỏ vào túi quần của mình. Tôi vừa dọn xong bàn cho cô ta, và đến bưng bê cho những bàn khác thì cô ta quay lại.

“Này! anh có thấy điện thoại tôi để quên ở đây không?” - cô ta liếc tôi

“tôi mới dọn bàn xong, may là tôi thấy và cất nó giùm cô”

“đưa đây” - cô ta nhìn tôi

“của cô nè, nhớ cẩn thận một chút, sau này mất cái gì lớn hơn thì không tìm được đâu” - tôi đưa chiếc điện thoại cho cô ta, cô ta đưa tay lấy cầm vào chiếc điện thoại sau đó lại buồn nhanh ra. Chiếc điện thoại của cô ta rớt xuống bề mặt hình ngay trước mắt tôi.

“TRỜI ƠI! RỐT DIEN THOAI CỦA TÔI RỒI” - Cô ta hét ầm lên mọi người xung quanh nhìn vào chiếc điện thoại bị bể

“Tôi đưa cho cô, cô cầm rồi mà,sao cô lại thả nó xuống đất” - tôi lúng túng

“Anh khùng ah! điện thoại tôi đang xài, tôi tự đập điện thoại mình sao, anh không đưa chắc chắn nên nó rớt, tôi không biết anh đền cho tôi đi”

“SAO!Đền cho cô sao? nhưng đó không phải là lỗi của tôi”

“Lỗi của anh! Anh không đưa chắc chắn!”

“Cô “ - tôi thấy tôi đã bị cô ta chơi lại, cô ta đúng ác độc.

“Thế nào! không đền thì lên công an”

“được rồi” - tôi nhắm mắt - “tôi sẽ đền, nó có giá trị bao nhiêu lận” - tôi biết điện thoại đo chắc cũng khá mắc tiền

“Tôi đang xài điện thoại, hiện đại nhất bây giờ! Giá của nó là 30tr”

“SAO” - tôi chóng mặt khi nghe đến cái giá đó - “ 3030 triệu sao???”

“uhm! 30tr”

“nó bằng cả 1 năm lương của tôi nếu tôi không ăn uống không gì cả @@”

“tôi không cần biết lương anh bao nhiêu, tôi muốn anh phải trả liền cho tôi”

“cô giết tôi luôn đi, cũng không có một xu cho cô nữa”

“hà hà đừng bao giờ tưởng tôi không có cách để trị anh, bây giờ tôi phải về nhà, tối tôi sẽ gặp lại anh về vấn đề này, tôi không để yên cho anh đâu”

“cô cô”

“bye bye tôi đi đây” - cô ta đắc chí khi tôi phải vào cái tình thế kẹt như thế này.”

Tôi bước vào trong ngôi bệch trên chiếc ghế các anh chị nhân viên đến nói chuyện với tôi

“không ngờ tiểu thư lại làm vậy với em”

“mà em cũng gan chộc tức tiểu thư làm chi mang hoạ vào thân thể này”

“cái điện thoại 30tr đào đâu ra tiền để trả cho cô ta đây?” - tôi ôm đầu

“đi làm osin cũng không biết có trả hết được không?” - anh chị nói

“thôi ráng đi em... đôi khi cuộc sống sẽ có những cái chúng ta không biết được như thế nào”

Buổi tối đó tôi rất mệt mỗi khi phải ôm đầu tìm đủ thứ nghĩ rất nhiều về số tiền lớn như vậy. Tôi không thể nào về quê bán ruộng đất hay trâu bò mà trả cho cô ta 30tr với chiếc điện thoại như vậy được. Tôi phải làm cách nào đây.

“cốc cốc...” - tôi nhìn ra thì thấy cô ta đang vẩy vẩy tay chào với vẻ mặt đắc ý

“ vào đi còn đứng đó vẩy vẩy”- tôi khá căng thẳng

“hì hì ... thế nào mai có tiền trả cho tôi chứ”- cô ta cười đắc ý của mình

“cô có bị điên không? tôi là thánh hay sao mà có thể ứm ba la ra số tiền như vậy. tôi làm được như vậy thì tôi đã không phải đi làm thuê cho ông chủ rồi”

“ủa? tôi đâu cần biết anh làm gì, tôi chỉ muốn biết mai anh có tiền trả cho tôi hay là không?”- cô ta dõn tôi vào bước đường cùng

“tôi không biết tại sao cô lại làm vậy với tôi, nhưng tôi cũng hết cách rồi, cô muốn đem tôi đi công an cũng được”

“đâu có dễ dàng cho anh như vậy chứ, anh đã làm cho tôi quê biết bao nhiêu người, cả trường rồi cả quán trà sữa, làm sao tôi có thể để cho anh yên với tôi được. “

“tóm lại cô muốn gì ở tôi”

“cha cha anh bắt đầu thông minh rồi đó!” - cô ta đi vòng qua sau lưng tôi - “cái tôi muốn cũng khá đơn giản thôi”

“cô nói luôn đi , đừng vòng vo”

“tốt! tôi muốn anh phải ở đợi cho tôi, đến khi hết nợ thì thôi”

“SAO” - không thể được, tôi phải đi làm, tôi phải đi học. Làm sao tôi có thể ở đợi cho cô được.

“tôi đâu biết, anh làm sao làm. Phải ở đợi để trả nợ chứ”

“nhưng tôi chỉ ở đợi cho cô nhưng lúc tôi không làm việc và đi học thôi”

“hà hà tôi không quá ác đâu! chủ yếu tôi muốn hành hạ anh thôi! Anh cứ làm việc như ngày thường của anh! Tôi sẽ chia lịch ra từ mấy giờ đến mấy giờ anh qua nhà tôi ở đợi”

“làm sao tôi có thể tin cô được chứ, khi cô làm tôi ra như thế này”

“hì hì ... tôi muốn ác với anh thì cứ cảnh sát bắt anh đi là xong, việc đâu phải để cho anh đi làm đi học chứ, đúng không? Thời gian anh ở đợi cho tôi là bao nhiêu nhỉ? ah cái đó về nhà tôi sẽ tính, bye bye nha! Cứ quyết định vậy đi tôi đi đây!”

“Cô thật là quá đáng “

“đời còn nhiều người quá đáng lắm, độc ác, tàn nhẫn rất nhiều, tại anh chưa gặp thôi, tôi là mức độ nhẹ đấy”

Cô ta bước ra cửa lên chiếc xe hơi rồi đi, còn tôi ngồi đó với bao nhiêu suy nghĩ. Có thể do bản thân tôi muốn trị cho cô ta một bài học , nhưng bây giờ rước họa vào thân. Được thôi, tôi sẽ cố gắng làm việc mong rằng cô ta sẽ thả tôi ra càng sớm càng tốt.

14. Chap 15

Một tuần sau tôi không thấy cô tiểu thư xuất hiện. Không biết cô ta đang giữ cái trò gì, cứ xuất hiện rồi biến mất, rồi gây cho tôi đủ thứ chuyện. Ngay cả trên trường tôi cũng không gặp cô ta. Reng chuông tôi bước ra khỏi lớp thì xuất hiện trước mặt tôi là hai tên mặc áo đen khá hình sự, chúng hỏi tôi.

“Anh là Trần Thanh” - chúng hỏi

“uhm, tôi đây”

“vậy mời anh ra ngoài xe”

“các anh đưa tôi đi đâu?” - tôi hỏi

“đưa về gặp tiểu thư Trần”

Thế là tôi đi ra trường với sự hộ tống của hai tên vệ sĩ, chúng làm tôi nổi cả óc ác. Tôi đi lên chiếc xe hơi màu đen, cứ như tôi bị bắt cóc chuyên nghiệp như phim Hồng Kong vậy! Chiếc xe lăn bánh, tim tôi đập loạn xạ cả lên. Tài xế, hai tên vệ sĩ mặt lạnh như đá, chúng làm cho tôi rụt người.

Chiếc xe rời khỏi thành phố hiện tại, đến một thành phố khác, Nhưng tôi thấy con đường chủ yếu là các hàng cây xanh dọc hai bên đường, san sát nhau là những ngôi nhà rất to và đẹp, nó khác với ở ngoài thành phố kia. Chắc đây là khu dành cho nhà giàu ở. Chiếc xe dừng lại trước căn nhà to lớn, nhìn cứ như một

cung điện, cây xanh ở trước vườn, sau đó là căn nhà to lớn. Tôi bước xuống xe mà mắt cứ ngó nhìn xung quanh, sau đó là ngưỡng đầu với căn nhà khủng lồ như một lâu đài.

Hai vệ sĩ để tôi ngồi trên một bộ ghế đầy sang trọng, tôi dòm bộ ghế đó lấy tay sờ vào nệm ghế, nó êm quá khi tôi ngồi xuống, nó còn êm hơn chỗ tôi ngủ, chỗ của những đứa em tôi ngủ nữa. Giàu quá! Sau đó hai vệ sĩ đi ra ngoài, tôi ngồi đó một mình và dòm tất cả có trong căn nhà này. Nó giống như một thiên đường, có màn hình TV rất lớn, tôi dang cả cánh tay mới ôm nó hết được. Phía trên là lầu. Tôi đi và cứ nhìn nhìn ngó ngó, trông giống thằng ăn trộm thật. Thứ nào tôi cũng muốn chạm vào nhưng vì lịch sự tôi nghĩ tốt nhất là tôi nên ngó nó

.

15. Chap 16

“Coi kẻ nông dân nghèo đang nhìn ngó xung quanh kìa” - cái giọng quen thuộc mà tôi luôn nghe. tôi nhìn kiếm cô ta và thấy cô ta từ trên lầu đi xuống

“cô có cần phải xỉ nhục người khác như vậy không?” - tôi cau mày

“hì hì ... tôi thích như vậy, nhất là đối với anh” - cô đi xuống ngồi trên chiếc ghế salon kia, lúc này tôi bước gần lại

“sao cô cho người tới bắt tôi” - tôi nhìn thẳng cô ta

“bắt hồi nào, tôi cho người mời anh tới mà” - cô ta nhìn cây kẹo mút xoay xoay

“mời cái kiểu xã hội đen vậy hả?” - tôi nhú mày găng giọng

“Haiz... tập làm quen đi nào” - cô ta tháo cây kẹo mút ra và mút nó

“Tôi đến đây rồi! Cô muốn tôi làm gì cho cô đây?”

“Hì hì ... ít nhất cũng phải ngoan ngoãn tự nói ra điều đó” - cô ta đắc chí - “tôi nắm hết thời gian của anh! chỉ cần đến lúc anh rảnh thì xe sẽ đến đưa anh tới nhà tôi, giống như ngày hôm nay”

“Cô điều tra thời gian cá nhân của tôi!” - tôi bước tới nhanh đối mặt với cô ta

“Thì sao?” - cô ta hất mặt với cây kẹo mút của mình

“cô ... cô ...”

“anh không làm gì được tôi đâu, đồ nông dân, tức tối bây giờ cũng không giải quyết được gì, đi theo tôi, tôi sẽ chỉ công việc cho anh làm” - cô ta đứng dậy bước đi, tôi đi theo phía sau, nhưng đi được một khoảng thì cô ta dừng lại rồi quay mặt lại đối mặt với tôi - “anh không được kêu tôi là cô mà phải gọi tôi là tiểu thư, gọi tên khác tôi sẽ tăng ngay anh làm osin cho tôi đấy, tôi sẽ gọi anh là nông dân vì anh vốn dĩ là nông dân mà.”

Tôi nhìn cô ta với ánh mắt cay cú, chưa bao giờ tôi gặp một người đáng ghét như cô ta.

“Sao ? Thế nào? làm gì mà nhìn tôi cay cú vậy?”

“Dạ. Thưa Tiểu Thư”

“Tốt! Đi theo tôi! “ - cô ta dắt tôi đến nhà tắm - “Công việc đầu tiên của anh là lau sàn nhà, ở đó là xô, ở đây là cây lau nhà. Xong việc tôi sẽ giao cho anh làm việc khác” - cô ta vừa nói vừa mút cây kẹo mút.

Lúc này tôi quay lại nhìn căn nhà, tôi muốn chóng mặt khi thấy nhà rộng, tôi không biết phải lau đến bao giờ mới xong. Sao mà khổ thế này.

“Ah quên nói cái này” - cô ta bỏ đi sau đó cô ta quay lại. - “Thời gian cho anh là 1 tiếng lau hết sàn nhà, ah không 45p thôi 1 tiếng nhiều lắm, tầng dưới thôi, tầng trên hồi sáng có người đã lau rồi”

“Cô quá đáng, miễn sao tôi lau sạch và hết thôi, sao có dụ giao thời gian”

“Quên tôi nói gì rồi hả? lần thứ nhất kêu cô , thế thì tôi sẽ tăng ngày làm việc anh ở đây vậy nhé, không giải thích gì thêm, tôi lại đăng kia xem phim đây! làm tốt việc đi nhá, rồi tôi giao việc khác” - cô ta bước đi thanh thoi tới chiếc ghế salon bật phim ngồi coi .

Còn tôi thì sao đây? Bắt đầu cho công việc làm osin thôi! Trước tiên là đổ nước gần nửa xô, sau đó cho thuốc tẩy và thuốc lau sàn nhà, nhúng cây lau nhà. Vắt nó và lau từ ngoài vào trong. Còn cô ta coi phim cười hý hửng, sau đó chạy vào trong lấy thức ăn, đồ uống để ngáp bàn. Tôi vừa lau sàn vừa nguyên rửa cô ta “Tôi nguyên rửa cô sẽ không có ai thương, ể chồng, có lấy được chồng cũng bị hành hạ làm osin còn cực gấp trăm lần tôi”

“Lãi nhãi gì đó,không lo lau nhà đi, 20phut rồi” - cô ta ăn bắp nhìn tôi hất mặt và cũng không kém phần khoái chí.

Tôi phải lau thật nhanh, thật sạch, thật kĩ với thời gian là 45 phút. Tôi chưa bao giờ bị như thế này, cứ như đang bị bóc lột sức lao động vậy. Cố gắng lau lau và lau.

“Ê! còn 5 phút nữa đó”

“Biết rồi! không cần nhắc”

“Ăn nói vậy hả?”

“miễn sao lau sạch và đúng thời gian thôi” - cô ta tức vì không nói lại tôi, thế là cô ta im lặng.

Tôi mệt dừ cả người ra, cũng xong hết cái sàn nhà cũng vừa đúng thời gian! Tôi tới chiếc ghế salon ngồi thả hết người trên ghế. Thở liên tục vì quá mệt!

“Tôi đi kiểm tra dơ chỗ nào là chết với tôi” - cô ta nói nhìn tôi, tôi cũng chẳng quan tâm vì tôi quá mệt, sau một lúc kiểm tra cô ta quay lại chỗ của mình - “uhm tốt rất sạch không có dơ, coi bộ mệt quá nhỉ? nghĩ chút đi! Tôi coi phim xong thì anh dọn cái đồng trên bàn cho tôi”

“Biết rồi!”

“Làm có chút xiu mà nằm xải lai rồi, không biết có làm ăn tích sự gì được không?” - tôi cũng chẳng trả lời, nằm được tý tôi vào nhà tắm rửa mặt.

“Tôi coi xong phim rồi! Anh dọn chỗ này sạch đi” - tôi vừa bước ra khỏi cửa nhà tắm thì cô ta bắt tôi làm việc tiếp tục, tôi đang ở trong tình thế kẹt nên tôi phải làm thôi.

16. Chap 17

Con gái tiểu thư nhà giàu là như thế này sao? ăn xong bắt người khác dọn rồi phục vụ cho mình. Haiz... Biết vậy ngay từ lần đầu tiên gặp cô ta tôi tốt nhất đừng xen vào gì của cô ta cả. Tôi dọn hết thức ăn trên bàn của cô ta, lau bàn ghế và lẩm nhẩm.

“Tên kia lẩm nhẩm gì đó?” - cô ta nạt tôi

“Dạ không có gì hết thưa tiểu thư”

“Tốt! Làm xong rồi đem xuống dưới bếp rửa hết đồng chén ở dưới, rác thì đem ra đằng trước nhà”

“Vâng thưa tiểu thư” - tôi bị cưỡng ép khi nói ra điều đó

“Uhm! Làm đi! Để tính xem thời gian làm chúng là bao lâu nhỉ? Chén cũng nhiều! Thời gian như cũ 45p, tôi đi lên lầu đây”

Cô ta nói xong rồi đi lên lầu để lại tất cả đồng lon xộn chén bát ở đằng sau cho tôi. Vì là bàn kính nên tôi phải lau rất kĩ, hỳ hục lau cái bàn, sau đó đem cả đồng rác trên bàn lẫn ở nhà bếp trên bàn. Bỏ chúng vào cái bao đen thật lớn, vác ra đằng trước chỗ để rác. Sau đó chạy vào rửa cả đồng chén, trong khi cô ta thì

đang ở trên lầu chẳng biết làm gì. Rửa chén, tráng nước, sắp chén. Làm xong mọi thứ đã gọn gàng tôi ngồi ở ghế nhà bếp, thở phà phò. Lúc này tôi nghe điện thoại reng ở nhà bếp. Nó reng khoảng 5 tiếng, tôi mới đứng dậy nhắc máy.

“Alo”

“Chết ở dưới đó hay sao mà gọi dt không nghe máy?”

“làm sao tôi biết tiểu thư gọi mà bắt máy?”

“Ồ nhĩ? hì hì ... quên quên! Anh lau nhà bếp chưa?”

“lau rồi”

“Oh! giỏi! hồi nãy quên nói cái này mà anh làm rồi thì tốt”

“gọi điện thoại nhắc lau, bó tay”

“tôi làm gì kệ tôi, anh mau lên phòng tôi mau lên”

“Tôi không biết phòng tiểu thư làm sao mà lên?”

“Cứ đi lên lầu, sau đó rẽ phải, nhìn vào là thấy phòng tôi, tôi cho anh 2p có mặt ở trên đây” - cô ta nói xong ngắt máy.

Tôi phải co dò lên mà chạy lên lầu hết sức có thể.

“cốc cốc ... “ - tôi gõ cửa

“1p30 không quá tệ” - cô ta mở cửa ra nhìn chiếc đồng hồ trên tay

“cô gọi có gì không?” - tôi thở hổn hển

“đây” - cô ta mở cửa và chỉ vào thao quần áo - “ giặt tay không được giặt máy giặt, giặt phải thật sạch không được dơ dù chỉ một vết nhỏ, cái này không cần thời gian gì đâu, giặt chừng nào xong thì thôi”

“Cái gì ? một thao đồ bụi như vậy sao?”

“uhm. giặt đi ! có kêu trời cũng không giúp được gì đâu, bưng ra mau lên”

Tôi khệ nệ bưng thao đồ của cô ấy xuống dưới lầu để giặt. Thiệt là chán thiệt là nản, không lẽ tôi cứ để cho cô ta ăn hiếp mình như vậy hoài sao? không được phải đấu tranh chứ, không để cho cô ta bốc lột ăn hiếp mình liên tục như vậy được.

Đồ của cô ta nhiều thật đấy, quần jean, áo thun, áo sơ mi, váy, đầm. Nhìn mà phát nản, mà bản thân tôi cũng không hiểu sao? đồ của mình mà bắt người khác giặt như vậy chứ? Bỏ nước bỏ xà bô, ngồi giặt từng cái thật kĩ, cái dơ thật nhẹ, cái chà thật mạnh. Xả nước cũng phải 3-4 lần. Cuối cùng vì quá đuối, tôi dùng chân đạp lên đồ thật mạnh, cách này cũng làm cho đồ sạch hy vọng cô ta sẽ không thấy tôi dùng cách này giặt đồ so với cô ta. Cô ta mà thấy chắc sẽ la làng lên mất. Nhưng nếu cô ta la làng lên chắc sẽ mắc cười lắm nhĩ? :)) haha...

Phải mất hơn cả tiếng đồng hồ tôi mới giặt xong đồ cho cô ta. Và tôi nghe tiếng cô ta vọng ở trên lầu xuống.

“Nè giặt xong nhớ bỏ vào máy xấy, xấy cho khô rồi phơi ở trên sân thượng đó nha”

“Tôi không biết sử dụng máy xấy, làm sao mà xấy đây”

“Trời ơi, có vậy mà cũng không biết xài, đợi chút, tôi xuống tôi chỉ, đúng là nông dân”

Cô ta chạy xuống lầu” cầm thau đồ đi theo tôi” - “bây giờ nhìn đây, trước tiên bỏ đồ vào, bỏ không quá đầy hộc, nếu không máy sẽ hư biết chưa?”

“Biết rồi”

“Tiếp theo chỉnh theo biểu tượng có hình cánh quạt, vặn tiếp nút kế bên đến số 5 có ghi là 5 phút, khi nó đang sấy không được mở ra, chờ xấy hết rồi bỏ cái khác vào”

“Rồi hiểu rồi!”

“uhm, nói vậy mà không hiểu nữa thì thôi luôn, tôi lên nhà chơi game đây! giặt xong hết đồ, phơi hết đồ, rồi đi mua đồ ăn cho tôi” - nói xong cô ta bỏ đi chẳng thêm quan tâm gì đến nữa.

17. Chap 12

Và một ngày nọ ông chủ nói chuyện với tôi , tại căn nhà của ông chủ.

“Nghĩ một lát đi con lát nữa rồi làm tiếp” - ông chủ nghỉ tay và lại bàn ngồi

“ạ”

“con học trà sữa cảm thấy thế nào?”

“con thấy thích nó, mùi vị của trà sữa nó rất lạ, ở dưới quê con chưa biết về nó, nay được biết nó, được thử nó và còn được pha chế nó”

“con học đến lớp mấy con nghĩ vậy Hai Khỏe?”

“ạ, 12”

“12, cũng khá đó chứ, sao con không học tiếp đại học, tương lai của con sẽ được mở rộng nhiều hơn”

“ạ tại ba mẹ con mất sớm, một mình con phải lo cho ba đứa em ăn học ,nên không có khả năng để đi học tiếp tục”

“uhm.... “ - ông chủ im lặng suy nghĩ tôi không biết ông chủ đang nghĩ gì có vẻ nó khá nghiêm trọng - “ta có ý này, ta sẽ cho con đi học và ôn thi để thi đại học”

“ạ??” - tôi không biết mình có nghe lầm không -” nhưng con “

“đừng ngại, xem như ta cho con mượn, khi con đi làm trả ta sau cũng được, còn không có gì ta có thể trừ vào lương của con một chút, xem như con trả từ từ, khi nào trả xong thì thôi”

“bác không sợ con sẽ giặt của bác sao?”

“hì hì ... ta tin con” - ông chủ mỉm cười

Vài ngày sau ông chủ đưa tiền cho tôi đóng tiền tại trung tâm ôn thi đại học. Và tiền để mua sách vở, lâu lắm rồi tôi mới đụng đến trang vở trắng thế này, nó làm tôi nhớ những ngày học ở dưới quê, ngồi trên lưng trâu ôm cuốn tập học bài, ngồi cùng lũ bạn ngồi dưới gốc đa tán lá rộng cùng học bài cùng vui đùa. Tôi đang ở một nhà sách nhỏ ở trong thành phố, tôi tìm những cuốn tập có giá trị nhỏ nhất, những cây viết nhỏ nhất. Khi đang lựa mấy cây viết và cuốn tập thì tôi đụng trúng một người

“Ấy da! đi đứng kiểu gì vậy?” - cô gái la lên

“ạ, tôi xin lỗi xin lỗi” - tôi quay lại nhìn xin lỗi liên tục và nhận ra người tôi đụng chính là Trân. Tiểu thư mà cách đây một tháng tôi không thấy cô ta nữa

“Ừa? sao lại là anh?”

“Ờ tôi đi mua tập vở để đi học”

“Đi học! bộ cướp ngân hàng hay sao mà có tiền học vậy” - cô ta nhìn tôi từ trên xuống dưới

“Tôi không có làm bậy! ông chủ giúp tôi học thôi!”

“Ah! ông chủ quán trà sữa tốt lắm đấy! ráng mà học đừng phụ lòng ông chủ”

“Uhm tôi biết rồi! ủa? sao cô biết ông ta rõ quá vậy! “ - tôi thắc mắc

“thì ông chủ đó là bạn thân của ba tôi”

“cô cũng mua sách vở ah!”

“uhm, học với chả hành chán quá!” - cô ta than thở - “nào là Toán Lý Hóa muốn khủng lên” - cô ta có vẻ bức xúc khi bị mấy môn tự nhiên chen ép

“tôi nghĩ nó học không khó lắm đâu” - tôi khuyên cô ấy

“anh biết gì mà nói”

“ủa? nhưng sao cả tháng nay không thấy cô ghé quán trà sữa nữa”

“ah! Tôi dọn nhà rồi chuyện gia đình tôi, nên tôi không qua đó vậy thôi”

“ah ra vậy”

“Thôi đi tính tiền rồi đi về” - cô ta nói

“tôi cũng vậy”

Lúc ra tính tiền thì tôi nhường cho cô ta tính trước.

“Của em là 50k”

“dạ chị đợi chút” - tôi thấy cô ta cứ lục lục và lăm bầm - “ủa? đâu rồi? cái bóp đâu rồi”

“ủa sao vậy?” tôi hỏi

“chết rồi, tôi để quên bóp ở nhà mất rồi, trời ơi! cái ngày gì ah” - cô nhăn nhó

“cô kiểm kĩ lại xem”

“kém muốn nát rồi, không có, bực quá đi” - lúc đó tôi kiểm tra lại xem đồ mình mua của mình và cô ta có đủ tiền không, cũng may tất cả vẫn đủ.

“tôi cho cô mượn”

“KHÔNG” - cô ta phản ứng gay gắt

“sao cô lớn tiếng với tôi quá vậy” - tôi thấy lòng tốt của mình bị xúc phạm

“mặt tôi như vậy đi mượn tiền của anh hả? không bao giờ”

“nhưng nếu cô không trả tiền sao cô lấy sách”

“hừ ... tiền đâu” - cô ta đổi ý

“nè” - tôi đưa

Khi tính tiền xong cô ta bước vào chiếc xe hơi.

“Này! có 50k không!”

“dạ có thưa tiểu thư” - tài xế trả lời

“đưa tôi trả cho tên này, tôi mua đồ quên mang theo bóp” - tài xế đưa tiền cho cô ta.

“trả cho anh, coi như không ai nợ ai”

Cô ta bước vào xe, tôi nhìn cô ta với ánh mắt cũng không quá ngạc nhiên lắm. Vì tính cách và thái độ mấy lần tiếp xúc cũng đã thấy, nhưng tôi nghĩ không lẽ đối với tất cả mọi người cô ta đều làm như vậy ah! Cứ như là mụ phù thủy vậy. Thật là quá đáng.

May mắn của tôi là trung tâm ôn thi đại học nằm gần ở quán trà sữa, tôi đi bộ ra đó chỉ mất khoảng 15p là đã đến trường. Khi tôi đến trung tâm cùng lúc đó có một chiếc xe hơi khá sang trọng đậu tại trường, tôi thấy các sinh viên ở đây đưa mắt nhìn chiếc xe hơi đó, người bước xuống xe là cô ta. Sao tôi đi đâu cũng thấy cô ta thế này, người khác nhìn cô ta với vẻ mặt ngưỡng mộ, có thể do nhà cô ta giàu chăng, ơ không

... hôm nay nhìn kĩ cô ta cũng khá đẹp. Cô ta vào lớp có hai vệ sĩ đi theo sau lưng... tôi nghĩ có khi nào cô ta tầm cũng có người đứng canh không?

Cô ta đi ngang qua trước mặt tôi sau đó đi lùi lại. nhìn tôi với ánh mắt khá kiêu căng.

“Ah! anh học cùng trung tâm với tôi ah!”

“Uhm...”

“anh có học chung lớp tôi không vậy!” - tôi đơ mắt nhìn cô ấy - “quên! anh đang ôn thi đại học, còn tôi thì đang học lớp 10. bye!” - cô ta vẫy tay và tiếp tục đi.

Sau đó tôi phải nhận từ xung quanh bao nhiêu ánh mắt nhìn tôi, tôi chỉ biết đi thẳng vào lớp và xuống dưới góc bàn ngồi, trong lớp cũng nhìn tôi với ánh mắt kì lạ. Cũng không hiểu chuyện gì.

18. Chap 18

Một tiếng sau ...

“Tôi làm xong rồi” - tôi đứng chóng nạnh đứng trước mặt cô ta, đứng ngay trước màn hình TV cô ta đang ngồi xem ca nhạc.

“Làm xong thì đi mua đồ ăn cho tôi đi” - cô ta hất mặt

“Xin lỗi, tôi không biết chỗ mua”

“Ax ... ax chán ơi là chán, đợi tôi một chút, tôi sẽ đi mua cùng với anh”

“uhm, được thôi” - tôi ngồi đó đợi cô ta lên lầu thay đồ, trong khi chờ đợi tôi cứ dán mắt vào màn hình TV đang có những dòng nhạc nước ngoài, tôi nghe chả hiểu gì hết. Nhưng hình như tôi đã xem được khoảng gần 10 bài thì phải, tính ra cũng hơn nửa tiếng rồi. sao cô ta còn chưa chịu xuống nữa.

“Tiểu thư ơi!!! Sao cô lâu quá vậy?” - tôi chẳng thấy tiếng đáp trả , một lát sau thì cô ta từ trên lầu bước xuống

“làm gì mà nhìn tôi mà nhăn nhó hả? tên nông dân kia”

“tiểu thư thay đồ gì mà lâu quá vậy?”

“tôi phải làm đẹp nữa chứ, xấu làm sao tui đi ra đường được”

“Ờ .. ờ ...” - tôi cũng chẳng biết nói sao khi cô ta trả lời như vậy.

Tôi đi chung với cô ta đi bộ cũng một khoảng đường thì tới một quán thức ăn nhanh “KFC”

“xin kính chào quý khách, quý khách dùng gì ah”

“Ah lấy cho em một phần gà truyền thống một ly pepsi lớn, nông dân ăn gì thì gọi luôn cho người ta làm” - cô ta đánh vào vai tôi

“Lấy cho tôi giống cô ta nha chị”

“Rồi, của quý khách la 167k, xin quý khách đợi 20p sẽ có ngay”

“Trời! đến 167k lận sao?” - tôi nói nhỏ với tiểu thư

“Thì sao? chuyện bình thường mà”

“Cô giàu thật đấy, tôi chỉ dám ăn ổ bánh mì 15k thôi, cũng đã thấy xót tiền rồi”

“Nói nhiều quá, kiếm chỗ ngồi đi”

Tôi nhìn ngó xung quanh thế là cũng kiếm được chỗ như ý. Cô ấy ngồi vào bàn mắt nhìn ra cửa kính và nói

“Thấy anh làm việc nhiều nên tôi dẫn anh đi ăn coi như bồi dưỡng để có sức mà làm tiếp, chứ tôi không tốt lành gì khi dẫn anh đi ăn đâu”

“Hi hi ... vậy ah! Cám ơn cô nha! Nếu vậy tôi cũng muốn mỗi ngày tôi đều có phần ăn như thế này, bởi vì cô bắt tôi làm việc quá nhiều mà”

“Anh đừng nghĩ tôi ngốc, tôi giao việc cho anh như thế nào tôi biết, lúc đó tôi sẽ cho anh ăn như thế đấy”

“Ừa? vậy nếu hôm đó tôi không có gì để làm cô cho tôi nhịn đói ah”

“Không ác vậy đâu, cho ăn mì gói”

“Ít ra cô cũng còn có lương tâm đấy chứ”

“Dạ của quý khách đây ah! Chúc quý khách ăn ngon miệng” - người phục vụ đem thức ăn lên cho chúng tôi

“Tôi ăn đây” - tôi cầm cái đùi gà lên cắn nó xé nó chấm với tương ớt, nó thật là ngon, chưa bao giờ tôi được ăn một phần gà như thế này, cũng có thể do tôi quá mệt vì làm việc nhà, đói và mệt tào cho tôi có một bữa ăn khá ngon miệng, tôi cũng chẳng để ý gì tới cô ta cả. Nhưng khi tôi ngốc đầu lên thì thấy cô ta đang nhìn tôi cười khúc khích, tôi nhìn cô ta ngơ ngác cô ta ngưng cười, cô ta cười cũng khá dễ thương. Nhưng sau đó quay về cái mặt hống hách, lạnh lùng, và về mặt sẽ tiếp tục hành hạ tôi.

“Ăn xong rồi” - tôi nói và lau miệng - “nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

“Ở đằng kia, đi tới quẹo phải”

“Uhm, cám ơn Tiểu Thư”

Khi tôi bước từ nhà vệ sinh ra thì thấy ánh mắt của cô ta đang hướng qua bàn kế bên, tôi đưa mắt nhìn sang thì nhận ra chàng trai đi cùng một cô gái lạ kia, chính là bồ cũ của cô ta. Tôi đi về chỗ ngồi nhưng cô ta lo nhìn sang bên kia nên cũng không để ý đến tôi cả.

“Anh chàng người yêu của tiểu thư đi chung với một cô gái khác kìa”

“Anh ra hỏi nào vậy? làm tôi giật cả mình”

“Ra này giờ mà”

“Haiz... “ - về mặt của cô ta xụ xuống

“Cô sao vậy?”

“Buồn thôi”

“Sao buồn”

“Ko còn người yêu nữa”

“Tôi thấy người đó có tốt với cô đâu, hai người cãi nhau giữa đường như thế mà”

“Anh không hiểu đâu, yêu là cái gì đó dù người ta xấu thì anh vẫn cứ yêu người ta thôi”

“Ờ ...” - tôi không hỏi nữa cầm ly nước ngọt uống và suy nghĩ lời cô ta vừa nói

Bỗng dưng tôi thấy cô gái lạ đi chung với anh chàng người yêu cũ của tiểu thư bước lại.

“Chào cô bạn của tôi” - cô ta có gì đó khiêu khích nhĩ

“Chào!” - Tiểu thư nhìn cô ta xong quay mặt ra cửa trả lời

“Tôi nhìn cô lịch sự mà, cô chẳng biết hai chữ này là sao ah”

“Kệ tôi, không cần cô quan tâm”

“Ai đây?” - cô ta nhìn tôi với vẻ mặt khinh thường

“Ah tôi là ...” - tôi trả lời thì bị chen vào

“Ai thì liên quan gì đến cô”

“Chỉ là thấy cô đi cùng voi một chàng trai lạ mặt thôi, quan tâm nên hỏi”

“Đi về” - cô ta đứng dậy và kéo lấy tay của tôi ra khỏi ghế

“Khoang đã, tuần sau là sinh nhật của tôi, tôi muốn mời cô tham dự, mà nói trước hôm đó ai cũng có đôi có cặp đấy, đi một mình sẽ thấy cô đơn lắm đó. Haha...”

Tiểu thư giật thật mạnh và kéo tôi đi thật nhanh.

19. Chap 19

Trên đường đi bộ về nhà cô ta chẳng nói gì cả, mặt đờ đờ sát khí, trông thật đáng sợ. Về tới nhà cô ta không sai bảo gì tôi cả, đi thẳng một mạch lên lầu. Tôi nhìn vào có thể hiểu được chút ít là cô ta buồn vì bị người yêu bỏ nên như vậy, tôi chỉ biết đứng nhìn lên lầu sau đó đi lại đằng ghế sofa ngồi bật TV lên xem. Khoảng 30p trôi qua, tôi chẳng thấy cô ta đi xuống, tôi đi lên phòng của cô ta và nghe tiếng khóc phát ra từ phòng của cô ấy.

“Tiểu Thư cô có sao không?” - tôi gõ cửa và nói to để cho cô ta nghe

“Đừng quan tâm đến tôi” - cô ấy la lên

“Cô chắc không? Tôi thấy cô không ổn lắm” - tôi khá lo lắng cho cô ta

“KHÔNG SAO MÀ”

Rồi tôi đứng ngoài im lặng và nghe cô ta khóc khúc khích bên trong, tâm trạng của cô ta có vẻ khá tệ. Tôi đứng ở bên ngoài mãi hết cả chân, nên ngồi bệt xuống dưới gạch tựa vào tường, một lúc sau cô ta mở cửa phòng ra, dùng chân đá tôi.

“Anh vào đây”

“Có chuyện gì sao?”

“Đi vào đi, tôi có chuyện muốn nói”

“Uhm..”

Tôi đi vào phòng của cô ấy đúng là cảm nhận khác biệt, phòng của con gái thơm thật đấy, đã vậy nhiều màu sắc, sạch sẽ gọn gàng.

“Ngồi ở đó đi” - cô ta nói, cô ta lấy một cái ghế ngồi đối diện với tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi, lúc đó tôi cũng hơi gượng và mặt hơi đỏ, vì chưa có người con gái nào nhìn tôi như thế cả.

“Tuần sau, anh làm bạn trai tôi được không?”

“Hà?” - tôi trố mắt

“làm cái gì mà ngạc nhiên dữ vậy? anh cũng thấy đó, nếu tôi đi một mình chúng nó sẽ cười vào mặt tôi”

“nhưng mà... tôi đâu biết làm bạn trai là làm như thế nào? tôi chưa bao giờ có bạn gái.”

“Ê... nói thiệt hay nói xạo vậy? Anh nhìn cũng đẹp không đến nỗi xấu, mà không có bạn gái ha”

“Uh, thật mà”

“Ồ.. quên,, anh là nông dân mà, sao có bạn gái được”

Đôi lúc tôi hay quê khi cô ta nói tôi là nông dân, nên tôi làm giá một chút, vì bây giờ cô ta đang cần tôi mà.

“Này! Tiểu thư mà nói như vậy thì tôi sẽ không nhận lời đâu đấy”

“Anh dám không nhận lời ah”

“uhm! không nhận”

“Tôi sẽ tăng ngày ở đợ của anh lên”

“Cứ tự nhiên” - tôi nhún vai

“Anh ...” -cô ta tức lên... nhưng sau đó cô ta thay đổi thái độ tức khắc “Tôi xin anh đấy! Nếu anh giúp tôi lần này, tôi sẽ không hành hạ anh nữa, không bắt anh làm nhiều việc nữa, không ép anh làm hết sức nữa, tôi sẽ dẫn anh đi ăn, đi chơi... được không?”

Tôi suy nghĩ khi cô ta nói ra điều đó, tôi thì chẳng thèm kem đâu, nhưng không ép tôi làm việc cật lực thì cái đó có lý đấy. Hì hì ... coi bộ hôm nay giá trị của mình được tăng lên thì phải.

“Thôi được rồi, tôi đồng ý, nhưng cô phải chỉ cho tôi cách làm bạn trai của cô như thế nào cho phù hợp”

“Uhm, cái đó anh không cần phải lo đâu, tuần sau chúng ta sẽ tập là người yêu của nhau, lát nữa sẽ có xe đưa anh về tiệm trà sữa, khi nào cần sẽ có người đến đón anh”

“Uhm... “

Thế là chiếc xe cũng đưa tôi về với tiệm trà sữa, tôi vẫn tiếp tục đi học và làm việc học hỏi cách phê chế trà sữa ngon ở tiệm. Nhưng tôi luôn nghĩ về Trân (tiểu thư), không biết nếu tôi là bạn trai của cô ấy sẽ ra sao?

20. Chap 20

Sau 2 ngày ...

Khi tôi đi học về thì có một chiếc xe đen đứng ở trước cổng trường đang chờ tôi, chiếc xe đó tôi nhìn cũng biết là của tiểu thư rồi, nhưng lần này không còn gì gọi là sợ hãi hay hồi hộp nữa, họ cũng không phải vào tận trong trường và đưa tôi lên xe. Tôi và cô ấy học xong thì ra về cùng nhau, và cùng về nhà của cô ấy.

Nhưng về đến nhà nhìn cô ta có vẻ gì đó uể oải, thế là tôi hỏi thăm.

“Tiểu thư sao vậy?”

“Chán chứ sao?”

“ý tôi là tại sao tiểu thư chán ấy?”

Cô ta đưa cho tôi bài kiểm tra giữa học kì của cô ta cho tôi xem, môn Toán, Lý, Hóa ba môn đó của cô ta đều dưới điểm 5.

“Haiz... hỏi sao mà không chán chứ?”

“Ah thì ra là vậy? cô học không được tốt”

“Cứ kiểu này từ đầu đến cuối năm bị ở lại lớp thì quê lắm” - nhìn cô ta nói co về chán nản và cũng không thiếu phần lo lắng.

“Thì tiểu thư cứ làm bài tập từ từ, không hiểu chỗ nào thì hỏi thầy, rồi sẽ tiến bộ hơn thôi”

“Haiz... nhìn vào đóng vở là buồn ngủ rồi, làm sao mà làm bài tập nổi được chứ” - cô ta nằm dài trên bộ ghế salon và nói

“Vậy là do cô lười nên bài mới thấp thế này”

“không phải tôi lười, mà là tôi không hiểu nên mới như vậy?”

“Rồi lười cộng học kém nên bài điểm thấp” - cô ta nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn - “rồi rồi... tôi không nói nữa”

Cô ta bỏ đi lên lầu và nói “ này! rửa chén và lau nhà đi, làm xong rồi lên phòng tôi”

“không có thời gian hả?” - tôi hỏi

“làm chừng nào xong thì thôi”

“hì hì ... hôm nay tiểu thư thật là tốt”

Thế là công việc người giúp việc của tôi cũng đỡ phần áp lực, làm thoải mái hơn, nhưng cũng không quá lâu để cho cô ta chờ đợi. Chưa đầy 1 tiếng đồng hồ tôi đã có mặt ở phòng của tiểu thư.

“cốc cốc ..” - tôi gõ cửa “ tiểu thư ơi! mở cửa”

“vào đi không có khóa”

Thế là tôi bước vào phòng nhưng không thấy tiểu thư đâu, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Cái mà tôi thấy chính là ánh sáng phát ra từ phòng tắm của tiểu thư, nhìn vào chỉ thấy cái gì đó mờ mờ, vì kính khá đục nên chỉ thấy gì đó mờ mờ mà thôi. Tôi nhận ra đó là gì nên mặt cũng khá đỏ, và ngồi xuống giường chờ tiểu thư đi ra.

Cô ta vừa bước ra là tôi đã nghe mùi hương tràn ngập căn phòng, thật thơm, thật dịu dàng và cũng không kém phần quyến rũ. Tôi quay sang thì thấy cô ta chỉ quấn cái khăn trắng thật lớn ở thân thể mình, toc xoa ướt bờ vai, tim tôi đập nhanh vì chưa bao giờ tôi rơi vào tình huống như thế này, tôi đỏ mặt bưng bưng quanh nhanh mặt ra hướng khác.

“Tôi xin phép tiểu thư ra ngoài” - tôi đứng dậy

“Đứng im đó, ai cho anh đi ra ngoài hả?”

“Ra ngoài để cho tiểu thư mặc đồ vào?”

“Không cần ra ngoài tôi cũng có thể mặc đồ được, quay lại đây đi”

“Tôi không thể?”

“Tôi bảo anh quay lại cơ mà” - cô ta bước tới nắm vai tôi quay lại, tôi liền nhắm mắt để không nhìn thấy gì.

Cái mà tôi cảm nhận là cô ta đứng rất gần tôi, làm cả thân thể tôi run lên cầm cầm, tôi không biết cô ta nói tôi làm bạn trai của cô ta mà như thế này, chắc tôi đã không nhận lời.

“Cô mặc quần áo vào đi, tôi sẽ mở mắt ra”

“Uhm, thì mặc, nhưng đứng yên vị trí đó đi”

“uhm, tôi sẽ nhắm mắt chờ đến khi nào cô mặc vào hết thì thôi” - vừa nói vừa nhắm mắt, vừa nói xong thì tôi cảm giác như chiếc khăn trắng rút xuống vì nó trúng vào chân tôi, tôi cuối đầu xuống mở hý hý mắt thì thấy cái khăn trắng rút xuống đất, lộ bàn chân của cô ta, hì hì ... cô ta đang làm động tác mặc quần áo vào tôi cũng thấy an tâm.

“Tôi mặc đồ vào rồi”

“Hì hì ... như thế thì tôi mới mở mắt ra dc” - tôi mở mắt thì thấy cô ta đang ngồi xếp bằng ở trên giường và đang cầm cuốn truyện doremon đọc. “tiểu thư kêu tôi lên phòng có gì không?”

“xong rồi!”

“là sao?” - tôi không hiểu gì cả

“chỉ là kiểm tra xem anh có thuộc loại dâm dê phụ nữ không thôi?”

“HẢ?” - tôi mở mắt thật to nhìn cô ta và cứng đờ hết cả người

“uhm, ở bên ngoài có người canh gác nếu anh làm gì tôi thì anh chỉ có chết thôi, anh xuống dưới làm gì làm đi, tôi đọc truyện tý rồi ngủ, ah lát nữa khoảng 4h chiều nhớ gọi tôi dậy, để đi siêu thị mua một số đồ, cho tôi và cho anh”

Thế là tôi bước ra ngoài gãi đầu chẳng biết cô ta đang nghĩ gì, nhưng nhìn đồng hồ thì bây giờ chỉ mới 2h ..,... có lẽ tôi cũng nên nghỉ ngơi, 4h tôi cũng sẽ gọi cô ta dậy.

21. Chap 21

Gần đến 4h tôi đã thức dậy thì cô ta bước xuống lầu.

“Đi thôi, còn nằm đó ngủ đồ lười biếng” - tôi cau mày rồi đẩy khi cô ta nói tôi như vậy

“Biet rồi thưa tiểu thư”

Siêu thị cách ngôi nhà cũng khá xa, nên chúng tôi đi bằng xe hơi của cô ta. Ngồi trên xe tôi cũng hơi thắc mắc là ba mẹ của cô ta đâu? Không lẽ cô ta ở một mình với những vệ sĩ sao? Nhưng tôi nghĩ cũng không nên nhiều chuyện như vậy, nhưng nếu ở một mình thì khá buồn đó nhỉ?

Đến siêu thị mắt tôi mở thật to khi nhìn những gian hàng quần áo, chúng thật đẹp thật lung linh (tôi đang nhìn quần áo nam) cái mà thu hút tôi nhất chính là đồ vest trắng đen, kèm theo cái nơ đen. Nhìn nó mà tôi cứ tưởng tượng rằng tôi đang mặc nó, đi vào một nhà hàng sang trọng. Nhưng sự tưởng tượng của tôi đã bị phá vỡ khi cô ta nói

“Nông dân làm gì vậy mà cứ đứng ngơ ra vậy?”

“Quần áo ở đây đẹp thật đấy”

“Có phải đi mua quần áo ở đây đâu mà nhìn?”

“Ua? Tiểu thư sẽ mua gì?”

“Đi mua đồ ăn cái đã, tủ lạnh hết thức ăn rồi”

“Ah.... đi liền”

“Lại đằng kia lấy cái xe đẩy đi, mua cũng nhiều đấy”

“uhm..”

Tiểu thư đi phía trước còn tôi đẩy xe đi phía sau, nhìn tiểu thư lúc đi mua thức ăn ở siêu thị hình như bớt dữ dằn hơn những ngày bình thường, nhìn phía sau tiểu thư có vẻ gì đó thu hút tôi, cũng dễ thương nhưng cứ đằng trước là tiểu thư cứ thế mà cho tôi là “osin”. Lấy rau, thịt cá.... có lẽ chắc cũng gần ngập cái xe đẩy rồi, tiểu thư đi qua hàng sữa mua một thùng sữa, rồi qua hàng kẹo lấy một bọc kẹo lớn.

Tiểu Thư khá thích thú khi nhìn thấy bọc kẹo yêu thích của mình, oh oh tôi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt của tiểu thư, khá đáng yêu đó chứ . Tôi mỉm cười nhìn tiểu thư, ra tính tiền hơi lâu vì tiểu thư mua khá nhiều, hai bọc lớn và hai bọc nhỏ, tôi là người phải ôm hết đồng đó, còn tiểu thư thì tung tăng đi đằng trước và chẳng quan tâm là tôi khó khăn thế nào để xách những bọc đồ đó. Hai cánh tay thì đầy, hai bọc nhỏ thì cả hai tay thì ôm, một tay thì móc cả hai bọc. Ra tới xe anh tài xế thấy tôi liền phụ đưa vào cốp xe. Nhìn cô ta có vẻ thích thú khi được hành hạ tôi nhỉ? Tay của tôi thì đỏ ửng lên khi xách khá nhiều đồ

“hì hì ... “ - tôi lên xe cô ta quay nhanh qua nhìn tôi cười, rất tỉnh và dễ thương

“sao tiểu thư lại cười, hành hạ tôi quá mà” - tôi đưa miệng qua một bên và nhiều mày.

“Uhm... đúng đó. hehe.... “

“Két ...” - chiếc xe thắng gấp làm cho tôi và tiểu thư chúi ra trước, đầu của tiểu thư trúng vào cái ghế phía trước “u đầu”, còn tôi thì không sao, nhìn tiểu thư tôi ngồi người tùm tùm.

“Ê thấy người ta u đầu mà cười hả?”

“ hehe... thì cười người ta giờ người ta cười lại thôi mà”

“Nè... anh chạy xe kiểu gì vậy?” - tiểu thư nói với anh tài xế

“Xin lỗi tiểu thư tại đằng trước có thằng chạy xe ẩu nên tôi dừng lại hơi gấp, tiểu thư không sao chứ ah”

“thôi được rồi, đi tiếp đi” - trông cô ta khá hình sự

“tiểu thư không sao chứ” - tôi nhìn vào cái cục u trên trán của cô ta

“ui da... sưng một cục rồi” - cô ta dùng tay sờ vào trán

“để tôi xem thử coi” - tôi dùng tay chạm vào trán của tiểu thư

“nhẹ nhẹ thôi” - cô ta nói trước khi tôi chạm vào trán, tôi chạm vào một cách nhẹ nhàng nhất

“hì hì ... không sao đâu, sưng nhẹ thôi ah, lát nữa về nhà tôi sẽ súc thuốc cho tiểu thư”

Chiếc xe dừng lại một chỗ khá sang trọng, vì lúc tới là đã có người mở cửa cho chúng tôi xuống xe, họ ăn mặc khá lịch sự. Bước vào tôi thấy thật trang hoàng, cứ như vào cung điện, đó là nơi mua sắm dành cho những người có tiền.

“Nè... đi theo tôi” - tiểu thư đưa tôi đến đồ của nam, tôi nhìn mà cảm thấy thích, đồ khá đẹp, áo sơ mi, áo thun, giày dép, quần tây và jean. “Anh thích cái nào thì lấy vài bộ đi”

“Cô mua cho tôi sao?” - tôi hỏi

“Uhm... thì anh sẽ là bạn trai của tôi nên quần áo nó cũng phải khác chứ”

“Hì hì ... “- tôi đi xung quanh nhìn những chiếc áo thun mới toanh, nhưng nhìn thấy giá của nó thì ... “tôi không mua đâu” - tôi nói với tiểu thư

“Ủa? sao vậy? anh chê đồ xấu nên không mua ah” - tiểu thư nhăn mặt

“không phải ... tiền nhiều lắm, một cái áo mà hơn 500k, làm sao tôi có thể mua được”

“Anh lộn xộn quá... để tôi chọn luôn cho anh đồ vậy? mắc công anh nhìn giá rồi chọn lung tung hết”

Tiểu thư chọn cho tôi một chiếc áo sơ mi sọc màu nâu nhạt cùng với chiếc quần jean màu xanh.

“Anh vào bên kia thay đồ đi” - tôi đi vào phòng thay đồ, khi thay bộ đồ xong nhìn tôi khác hẳn, tôi cũng có vẻ thích, bước ra cho tiểu thư xem.

“Cũng được, nhưng anh thử cái áo màu xanh dương đậm này đi” - tiểu thư đưa cho tôi.

Thế là tôi thay cũng khá nhiều áo sơ mi áo thun, quần jean, quần shot. Thay liên tục thế là tiểu thư lấy cho tôi một mớ quần áo hai quần jean, hai quần shot, khoảng 6 cái áo thun, tiểu thư không dừng lại ở đó mà ghé qua đồ lót của nam và lựa luôn cho tôi.

“Thôi tiểu thư được rồi, cái này cũng phải lựa sao?” - tôi hơi ngại

“Uhm... có gì đâu” - tiểu thư đáp khá tỉnh

“Người ta nhìn kìa” - tôi ra dấu

“Bình thường” - tiểu thư vẫn tiếp tục lựa. “cái này có vẻ hợp với anh đây” - tiểu thư đưa quần lót vào chỗ ấy của tôi, mặt tôi đỏ bừng dùng tay đẩy ra.

“thôi mà tiểu thư”

“người ta có nhìn thì anh cũng ko cần phải sợ, gì người ta nghĩ một người bạn gái chăm sóc cho người bạn trai của mình thôi” - cô ta bỏ đồ lót vào giỏ xách rồi ra quầy tính tiền, trên tay tôi đang cầm những cái giỏ quần áo mà tiểu thư mới vừa mua cho tôi, lúc tính tiền tôi chỉ biết quay mặt đi chỗ khác.

“Tiểu thư ơi như vậy là được rồi?” - trên tay tôi một đống giỏ

“Chưa xong đâu, qua cửa hàng giày dép đi, hình như nó nằm ở tầng trên, tôi đi trước đây, anh ráng mà đi theo sau đi.” - thế là tiểu thư bỏ tôi lại phía sau, tôi phải rất cẩn thận để đồ đạc không bị rơi xuống đất, đã vậy còn phải xách chúng lên lầu, lần đầu tiên tôi đi thang cuốn, tôi đứng mãi mà nhìn cái thang chạy lên, muốn dạt chân lên thì lại rút về, tôi đứng lay hoay khoảng 5p thì tôi mới lên được an toàn. Cảm giác chân không đi mà vẫn đến được nơi nhìn cũng thật hay. Lo mai mê nhìn xung quanh khi đến phía trên chân tôi hệt thế là tôi ngã nhào phía trước, cùng với những túi xách rớt xuống đất.

Ai cũng chú ý tới tôi, tiểu thư thì đứng quay lại nhìn tôi rồi cười sau đó làm vẻ mặt nghiêm túc “đứng dậy đi, còn ngồi đó nữa” , tôi nhăn mặt và lấy hoáy sắp đồ quần áo vào trong giỏ. Đến tiệm giày tôi ngồi bệt xuống cái ghế nệm vì phải đi rất nhiều, tay chân tôi muốn đứt ra làm đôi.

“lại đây thử giày nè, ngồi một đóng đó nữa” - tiểu thư nói với tôi

“tiểu thư ơi,,, cho tôi nghỉ một chút đi, giờ này gần 8h tối rồi, tôi đói quá”

“mang giày đi rồi lát cho ăn” - tiểu thư cười mỉm có hàm ý gì thế nhỉ? tôi nghe giống như tôi là thú cưng của tiểu thư vậy, nhưng nghĩ lại cô ta mua cho tôi nhiều đồ quá, không biết có tính vào tiền nợ rồi tặng thêm ngày ở trọ của tôi không.

9h tối thế là chúng tôi về lại căn biệt thự, bụng tôi được lấp đầy đồ ăn rồi. Tôi được vào căn phòng của tiểu thư. Quần áo của tôi được bày khắp giường, tiểu thư bắt đầu nói về quần áo phải mặc như thế nào để làm bạn trai của tiểu thư vào bữa tiệc sinh nhật của cô bạn. Vì quá mệt nên tôi ngồi ngủ gục từ lúc nào cũng không biết, tiếng của tiểu thư dần dần nhỏ dần tôi chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Xem thêm: .hihihehe

22. Chap 22

Buổi sáng thức dậy thì tôi thấy mình đang ở trong căn phòng tiểu thư, dưới đất, với cái gối được kê trên đầu cộng thêm chiếc mền được đắp lên người. Mà tại sao tôi lại ngủ trong phòng của tiểu thư nhỉ? Ah tôi nhớ rồi, vì hôm qua phải nghe lời chỉ bảo cộng thêm sự mệt mỏi nên tôi đã ngủ thiếp đi.

Tôi vẫn thức dậy sớm vì đó là một thói quen từ nhỏ của tôi, dọn dẹp chỗ mình ngủ để nó ngay ngắn vào góc tường. Đứng dậy thì thấy tiểu thư vẫn còn đang ngon giấc, tôi mỉm cười nhẹ rồi bước thật nhẹ đi ra ngoài và chuẩn bị bữa sáng cho tiểu thư.

Bữa sáng cho tiểu thư chỉ là bánh mì ốp la, kèm theo hai cây xúc xích. Lúc này tôi nghĩ hồi tôi còn dưới quê sáng ra chỉ còn cơm nguội mà ăn thôi, chứ làm gì mà được bổ dưỡng như thế này. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ xong hết, nhìn đồng hồ cũng đã là 6h rồi. Tôi đem lên cho tiểu thư ăn sáng xong là tới giờ cô ấy phải đi học ở trường rồi.

Tôi đi lên cầu thang, bước đến cửa phòng mở nhẹ , đem đồ ăn sáng lên cho tiểu thư. Tôi để đồ ăn sáng trên bàn đối diện chiếc giường mà tiểu thư đang nằm. Tôi đèn lay nhẹ người của tiểu thư.

“Tiểu thư ơi, ăn sáng sắp đến giờ đi học rồi”

“Tôi muốn ngủ thêm một chút nữa” - tiểu thư dùng mền phủ đầu mình lại, tôi cười và lắc đầu sau đó đi vào phòng tắm lấy cái khăn nhúng nước đi ra lau mặt cho tiểu thư để tỉnh ngủ.

“TRỜI ƠI, ANH LÀM GÌ VẬY?” - hai con mắt tiểu thư nhìn tôi thật to

“hì hì... chắc tỉnh ngủ rồi, dậy ăn sáng và đi học kìa”

“Hừ... “ - gương mặt của tiểu thư khó chịu nhìn tôi khi tôi không cho ngủ nướng, tôi bước đến bưng đồ ăn sáng cho tiểu thư và bước ra khỏi phòng, với cái cười trên choker một chút, tiểu thư dơ nắm đấm lên cứ như đang hù dọa tôi vậy.

Tôi trở về căn phòng của mình, trên tay cầm một mớ đồ mới mà tiểu thư đã mua cho mình. Tôi cất nó vào tủ, vì đồ này chỉ dùng khi tôi tham dự buổi tiệc sinh nhật của bạn tiểu thư thôi. Tôi thầm nghĩ liệu mình có thể diễn tốt với vai trò một người yêu không? Mà tôi chưa biết yêu là như thế nào? đối xử với người yêu của mình ra sao? Chắc là sẽ có những cử chỉ thân mật nhẹ nhàng chẳng? Chắc tôi sẽ tập từ bây giờ.

Đồng hồ điểm 6h45 thì tôi xuống dưới nhà cùng lúc với tiểu thư. Tôi mỉm cười nhưng tiểu thư không cười lại chắc có lẽ hận tôi do tôi làm cô ấy thức giấc, sau đó cô ấy đưa cho tôi một chiếc hộp quà nó khá nhỏ cầm đúng lòng bàn tay.

“Tặng anh đây!”

“Ủa? sao lại tặng quà cho tôi, hôm nay đâu phải sinh nhật tôi đâu”

“Thắc mắc gì? cứ nhận đi, tôi đi học trễ giờ rồi, đi thôi”

Tôi nhận món quà của tiểu thư mà không hiểu tại sao mình được nhận. Chiếc xe lăn bánh ra khỏi biệt thự, hôm nay tôi đưa tiểu thư đi học.

“Tiểu thư có quên gì không?”

“Quên gì là quên gì chứ” - tiểu thư trả lời với cây kẹo mút trong mồm

“Sách vở, bút viết” - tôi cười và nói, tiểu thư mở chiếc cặp của mình ra kiểm tra

“Uhm, không quên gì cả, có đầy đủ”

“Uh, vậy được rồi”

Chiếc xe dừng ở trước cổng trường, tôi chạy xuống thật nhanh để mở cửa, bình thường đây là công việc của tài xế nhưng hôm nay tôi dành làm, để tập làm người yêu của tiểu thư cho thật xuất sắc.

“Cám ơn” - tiểu thư nhìn tôi rồi bước thẳng vào trường, còn tôi thì cười thật tươi với tiểu thư. Sau đó xe đưa tôi về quán trà sữa.

23. Chap 24

Khi tôi đang trực buổi trưa tại quán trà sữa thì bóng dáng của tiểu thư bước vào. Tôi mỉm cười và chào đón tiểu thư.

“Chào tiểu thư, hôm nay học mệt không?” - tôi quan tâm như mình là người yêu của tiểu thư

“mệt sao không mệt! mà còn bực bội nữa, đã vậy còn bị 1 điểm khi lên bảng kiểm tra toán nữa”

“Ủa? sao vậy? Tiểu thư không biết làm hả?”

“Uhm... khó quá làm sao mà làm” - tiểu thư nhăn nhó

“Thôi tiểu thư dùng món gì tôi đem ra sau đó sẽ xem thử bài mà tiểu thư bị 1d”

“Thôi! ăn xong là phải vào lớp liền rồi, không có được nghỉ trưa đâu. bị thầy phạt bắt ở lại học công thức để làm toán”

“Ah rồi”

Tôi vào trong đưa thực đơn mà tiểu thư đã gọi. Tiểu thư ăn xong là đi ngay lập tức.

Buổi tối 8h là quán đóng cửa, tôi dọn dẹp tươm tất xong mọi thứ. Lúc này mới nhớ ra rằng hồi sáng tiểu thư có tặng cho tôi một món quà, tôi liền mở nó ra một cách cẩn thận, tôi ngạc nhiên khi mở ra đó chính là chiếc điện thoại di động cảm ứng, hình như nó là chiếc điện thoại mới nhất hiện nay thì phải nó có tên là iphone 5s. Tôi cầm nó cũng không biết mở làm sao và như thế nào? Bỗng dưng điện thoại reo lên thấy “tiểu thư xinh đẹp đang gọi ...” tôi lóng ngóng cầm cái điện thoại xoay tới xoay lui, nhìn thấy mũi tên tôi làm theo hướng dẫn.

“Alo”

“làm cái gì mà bắt máy lâu quá vậy?” - giọng của tiểu thư

“Tôi không biết xài nên bắt máy hơi lâu”

“Haiz.... có cuốn sách hướng dẫn đó, tôi ghi lại tiếng việt thật dễ hiểu để cho anh xài quen dần với nó, dù gì cũng chưa tới một tuần nữa là đi dự sinh nhật bạn tôi rồi đó”

“Ah.. tôi hiểu rồi” - tôi cầm cuốn sách hướng dẫn.

“Chán quá!” - tiểu thư than vãn

“Ủa? sao chán, giờ này cô ở nhà mà”

“Ai nói .. đang ở trên trường học trả bài đây này, tuần sau tôi phải kiểm tra một tiết đó”

“Hi hi ... như vậy cũng tốt cho tiểu thư mà”

“Tốt cái gì mà tốt” - tiểu thư la um trong cái điện thoại.

“Hay là tôi qua trường của tiểu thư ngồi chơi với tiểu thư ha”

“Uhm... được đó! nhưng anh đâu biết trường tôi nằm ở đâu mà tới”

“Thì tiểu thư cho tôi địa chỉ tôi sẽ hỏi người ta rồi đến đó”

“uhm ok ... địa chỉ là ...”

Tôi tắt điện thoại và đi bộ tới trường của tiểu thư, tôi cũng hỏi những người xung quanh và trường của tiểu thư cũng gần đây thôi, đi bộ khoảng 10p là đã tới :). Không biết tiểu thư đang ở lớp học nào, nhưng tôi vừa bước vào thì chú bảo vệ đã chặn đường tôi.

“này, anh đi đâu vậy?”

“ạ, con vào đưa đồ cho tiểu thư” - tôi trả lời hơi sợ sệt

“ah..” - hình như bác ấy biết tiểu thư thì phải -” có phai cô bé bị bắt ở lại học bài và trả bài không?”

“ạ đúng rồi”

“uhm.. vậy cho anh vào”

“bác ơi bác chỉ cho con lớp của tiểu thư ở đâu không?”

“ah.. lên lầu 2 nhìn qua tay phải, phòng thứ ba”

“ạ con cảm ơn”

Tôi đi theo sự hướng dẫn của bác bảo vệ, lên tới nơi khi tôi vừa rẽ phải thì nghe tiếng thất thanh.

“Trân ơi là Trân, tại sao con không tập trung làm bài, mà ngồi cứ nghĩ đầu đầu vậy? con có biết là con học lớp 10 rồi không hả? Tuần sau là kiểm tra một tiết mà giờ con cũng không tập trung, thầy hết cách với con rồi đó”

“ạ... con ...” - tôi nghe tiếng tiểu thư đáp lại

“Thôi! con làm bài số 2 nữa thôi, những bài khác thầy cho con từ từ về nhà làm, nhưng trước khi kiểm tra một tiết là phải nộp hết tất cả bài tập cho thầy”

“Oh..” - tình hình có vẻ căng thẳng nhỉ? tôi bước tới lớp học đứng ở ngoài cửa chào tiểu thư

“Con là ai vậy?” - thầy vừa thấy tôi liền hỏi với vẻ mặt nghiêm nghị

“ạ con là bạn của Trân”

“uhm... con vào đây ngồi đi nhưng phải đợi trân làm xong câu 2 thì mới được về” - lúc này thầy đưa ánh mắt nhìn Trân.

“ạ” tôi nhẹ nhàng cuối đầu bước vào chào thầy rồi bước lại chỗ ngồi của tiểu thư

“Chết tôi rồi” - tiểu thư bí xị

“sao vậy tiểu thư” - tôi hơi lo lắng

“tôi không có biết làm, kiểu này khỏi về nhà cho mà xem”

“sao tiểu thư không nhờ thầy giảng”

“nhờ rồi, thầy cho một bài mẫu ở trên bản thầy giảng và giải, thầy cho tôi bài tương tự nhưng tôi làm không có được” - lúc này tôi đưa mắt nhìn lên bảng, nhìn cách giải của chúng sau đó nhìn vào đề toán của tiểu thư. Cũng phải mất 5 phút, tôi mới nhớ lại kiến thức toán lớp 10 để chỉ cho tiểu thư.

“AH... tôi sẽ chỉ cho tiểu thư làm, tôi biết làm rồi, dựa trên bài thầy đã giải”

“Thế hả? chỉ nhanh đi còn về nữa”

“chỉ từ từ, chỉ nhanh sao hiểu, muốn ngủ ở trường hả?” - còn bắt bẻ nữa tên nông dân kia, tiểu thư vừa nói xong đưa tay lên đánh vào vai tôi nhẹ, thầy ở trên nhìn xuống hai đứa, hai đứa tự hiểu và im lặng.

“Không có khó đâu, tập trung nè, sẽ chỉ từng bước”

Tôi cố gắng truyền đạt cho tiểu thư hiểu bài toán đó phải làm cái gì trước, tính cái gì trước, tại sao phải tính nó, tôi nghĩ làm bước nào xong tôi sẽ kiểm tra lại một lần nữa. Thật may mắn là tiểu thư có thể tiếp thu những gì tôi nói, không tiếp thu được thì tôi cũng bó tay mà thôi.

“Tiểu thư hiểu chưa?”

“Uhm... hiểu rồi”

“bây giờ tiểu thư làm lại không nhìn lại bài cũ”

“ok” - giọng nói rất dứt khoát, chưa đầy 5p tiểu thư đã làm xong câu hai, tiểu thư rất vui và chạy thật nhanh đưa bài cho thầy xem.

“Uhm...tốt, đúng rồi. coi bộ anh chàng ngồi kế em có thể giúp em trong việc học tập đấy” - lúc này tiểu thư quay sang nhìn tôi cười thật tươi, nhưng cũng có chút giỡn là chê môi, tôi cũng cười đáp lại.

“dạ”- tiểu thư đáp” giờ em có thể về được rồi đúng k/hông thầy”

“uhm.. mà khoan. Anh chàng chỉ bài cho con tên là gì?”

“ah hán tên là nông dân” - tiểu thư trả lời tỉnh queo

“hả?”

“dạ con tên là Trần Thanh” - tôi nhú mày với tiểu thư

“uhm... thôi hai đứa về đi”

24. Chap 23

Khi tôi đang trực buổi trưa tại quán trà sữa thì bóng dáng của tiểu thư bước vào. Tôi mỉm cười và chào đón tiểu thư.

“Chào tiểu thư, hôm nay học mệt không?” - tôi quan tâm như mình là người yêu của tiểu thư

“mệt sao không mệt! mà còn bực bội nữa, đã vậy còn bị 1 điểm khi lên bảng kiểm tra toán nữa”

“Ủa? sao vậy? Tiểu thư không biết làm hả?”

“Uhm... khó quá làm sao mà làm” - tiểu thư nhăn nhó

“Thôi tiểu thư dùng món gì tôi đem ra sau đó sẽ xem thử bài mà tiểu thư bị 1d”

“Thôi! ăn xong là phải vào lớp liền rồi, không có được nghỉ trưa đâu. bị thầy phạt bắt ở lại học công thức để làm toán”

“Ah rồi”

Tôi vào trong đưa thực đơn mà tiểu thư đã gọi. Tiểu thư ăn xong là đi ngay lập tức.

Buổi tối 8h là quán đóng cửa, tôi dọn dẹp tươm tất xong mọi thứ. Lúc này mới nhớ ra rằng hồi sáng tiểu thư có tặng cho tôi một món quà, tôi liền mở nó ra một cách cẩn thận, tôi ngạc nhiên khi mở ra đó chính là chiếc điện thoại di động cảm ứng, hình như nó là chiếc điện thoại mới nhất hiện nay thì phải nó có tên là iphone 5s. Tôi cầm nó cũng không biết mở làm sao và như thế nào? Bỗng dưng điện thoại reo lên thấy “tiểu thư xinh đẹp đang gọi ...” tôi lóng ngóng cầm cái điện thoại xoay tới xoay lui, nhìn thấy mũi tên tôi làm theo hướng dẫn.

“Alo”

“làm cái gì mà bắt máy lâu quá vậy?” - giọng của tiểu thư

“Tôi không biết xài nên bắt máy hơi lâu”

“Haiz.... có cuốn sách hướng dẫn đó, tôi ghi lại tiếng việt thật dễ hiểu để cho anh xài quen dần với nó, dù gì cũng chưa tới một tuần nữa là đi dự sinh nhật bạn tôi rồi đó”

“Ah.. tôi hiểu rồi” - tôi cầm cuốn sách hướng dẫn.

“Chán quá!” - tiểu thư than vãn

“Ủa? sao chán, giờ này cô ở nhà mà”

“Ai nói .. đang ở trên trường học trả bài đây này, tuần sau tôi phải kiểm tra một tiết đó”

“Hi hi ... như vậy cũng tốt cho tiểu thư mà”

“Tốt cái gì mà tốt” - tiểu thư la um trong cái điện thoại.

“Hay là tôi qua trường của tiểu thư ngồi chơi với tiểu thư ha”

“Uhm... được đó! nhưng anh đâu biết trường tôi nằm ở đâu mà tới”

“Thì tiểu thư cho tôi địa chỉ tôi sẽ hỏi người ta rồi đến đó”

“uhm ok ... địa chỉ là ...”

Tôi tắt điện thoại và đi bộ tới trường của tiểu thư, tôi cũng hỏi những người xung quanh và trường của tiểu thư cũng gần đây thôi, đi bộ khoảng 10p là đã tới :). Không biết tiểu thư đang ở lớp học nào, nhưng tôi vừa bước vào thì chú bảo vệ đã chặn đường tôi.

“này, anh đi đâu vậy?”

“ạ, con vào đưa đồ cho tiểu thư” - tôi trả lời hơi sợ sệt

“ah..” - hình như bác ấy biết tiểu thư thì phải -” có phai cô bé bị bắt ở lại học bài và trả bài không?”

“ạ đúng rồi”

“uhm.. vậy cho anh vào”

“bác ơi bác chỉ cho con lớp của tiểu thư ở đâu không?”

“ah.. lên lầu 2 nhìn qua tay phải, phòng thứ ba”

“ạ con cảm ơn”

Tôi đi theo sự hướng dẫn của bác bảo vệ, lên tới nơi khi tôi vừa rẽ phải thì nghe tiếng thất thanh.

“Trần ơi là Trần, tại sao con không tập trung làm bài, mà ngồi cứ nghĩ đầu đầu vậy? con có biết là con học lớp 10 rồi không hả? Tuần sau là kiểm tra một tiết mà giờ con cũng không tập trung, thầy hết cách với con rồi đó”

“ạ... con ...” - tôi nghe tiếng tiểu thư đáp lại

“Thôi! con làm bài số 2 nữa thôi, những bài khác thầy cho con từ từ về nhà làm, nhưng trước khi kiểm tra một tiết là phải nộp hết tất cả bài tập cho thầy”

“Oh..” - tình hình có vẻ căng thẳng nhỉ? tôi bước tới lớp học đứng ở ngoài cửa chào tiểu thư

“Con là ai vậy?” - thầy vừa thấy tôi liền hỏi với vẻ mặt nghiêm nghị

“ạ con là bạn của Trần”

“uhm... con vào đây ngồi đi nhưng phải đợi trần làm xong câu 2 thì mới được về” - lúc này thầy đưa ánh mắt nhìn Trần.

“ạ” tôi nhẹ nhàng cúi đầu bước vào chào thầy rồi bước lại chỗ ngồi của tiểu thư

“Chết tôi rồi” - tiểu thư bí xị

“sao vậy tiểu thư” - tôi hơi lo lắng

“tôi không có biết làm, kiểu này khỏi về nhà cho mà xem”

“sao tiểu thư không nhờ thầy giảng”

“nhờ rồi, thầy cho một bài mẫu ở trên bản thầy giảng và giải, thầy cho tôi bài tương tự nhưng tôi làm không có được” - lúc này tôi đưa mắt nhìn lên bảng, nhìn cách giải của chúng sau đó nhìn vào đề toán của tiểu thư. Cũng phải mất 5 phút, tôi mới nhớ lại kiến thức toán lớp 10 để chỉ cho tiểu thư.

“AH... tôi sẽ chỉ cho tiểu thư làm, tôi biết làm rồi, dựa trên bài thầy đã giải”

“Thế hả? chỉ nhanh đi còn về nữa”

“chỉ từ từ , chỉ nhanh sao hiểu, muốn ngủ ở trường hả?” - còn bắt bẻ nữa tên nông dân kia, tiểu thư vừa nói xong đưa tay lên đánh vào vai tôi nhẹ, thầy ở trên nhìn xuống hai đứa, hai đứa tự hiểu và im lặng.

“Không có khó đâu, tập trung nè, sẽ chỉ từng bước”

Tôi cố gắng truyền đạt cho tiểu thư hiểu bài toán đó phải làm cái gì trước, tính cái gì trước, tại sao phải tính nó, tôi nghĩ làm bước nào xong tôi sẽ kiểm tra lại một lần nữa. Thật may mắn là tiểu thư có thể tiếp thu những gì tôi nói, không tiếp thu được thì tôi cũng bó tay mà thôi.

“Tiểu thư hiểu chưa?”

“UHm... hiểu rồi”

“bây giờ tiểu thư làm lại không nhìn lại bài cũ”

“ok” - giọng nói rất dứt khoát, chưa đầy 5p tiểu thư đã làm xong câu hai, tiểu thư rất vui và chạy thật nhanh đưa bài cho thầy xem.

“Uhm...tốt, đúng rồi. coi bộ anh chàng ngồi kế em có thể giúp em trong việc học tập đấy” - lúc này tiểu thư quay sang nhìn tôi cười thật tươi, nhưng cũng có chút giỡn là chê môi, tôi cũng cười đáp lại.

“ạ”- tiểu thư đáp” giờ em có thể về được rồi đúng k/hông thầy”

“uhm.. mà khoan. Anh chàng chỉ bài cho con tên là gì?”

“ah hần tên là nông dân” - tiểu thư trả lời tỉnh queo

“hả?”

“ạ con tên là Trần Thanh” - tôi nhú mày với tiểu thư

“uhm... thôi hai đứa về đi”

25. Chap 25

Trước khi về nhà tiểu thư có ghé qua một quán cà phê nhỏ để dùng buổi tối ở đó. Tôi bước vào với không gian lạ lẫm đầy vẻ sang trọng. Tôi nhìn xung quanh đi vào một chút thì có nhân viên đến dắt chúng tôi tới bàn ngồi.

“Mời quý khách ngồi” - anh nhân viên thân thiện - “còn đây là menu”

“Uhm... anh ăn gì gọi đi” - tiểu thư mỉm cười

“Uhm.. để tôi xem...”

“Ah... anh có thể đi khi nào gọi món xong tôi sẽ kêu anh lại”- lúc này ánh mắt của tôi nhìn tiểu thư

“Anh đừng có nhìn giá cả nữa” - tiểu thư nói còn tôi thì ngạc nhiên sao cô ấy lại biết tôi nhìn giá chứ, thật sự những món ở đây mắc thiệt đó.

“Nè... chúng ta xưng hô là anh em đi cho quen với việc anh đóng giả làm bạn trai của tôi”

“Uhm.. vâng thưa tiểu thư”

“Trước tiên em sẽ dạy cho anh cách phục vụ một người bạn gái mình như thế nào, anh đứng dậy đi” - tôi làm theo lời của tiểu thư “ anh đi vòng qua sau lưng của em đây là cách khi mới bước vào nhà hàng anh sẽ đưa ghế ra mời người phụ nữ ngồi, khi phụ nữ đứng vào vị trí anh đẩy chiếc ghế tới, sau đó người phụ nữ ngồi xuống, lúc đó anh mới ngồi vào vị trí của mình.”

“Ah... tôi hiểu rồi” - tôi gật đầu

“nè.. xưng là anh chứ không phải là tôi, anh nghe chưa?”

“hì hì .. anh hiểu rồi” - tôi gật đầu

“thôi anh về chỗ đi kêu món ăn ra mình sẽ tiếp tục”

Một lát sau món ăn đã được dọn ra bàn

“Wow ngon quá” - tôi lập tức cầm chén và đũa định gấp thức ăn nhưng có một đôi đũa khác chen vào

“như vậy là không được... mất lịch sự quá, bạn trai của em là phải lịch sự, dù đồ ăn có ngon hay gì đi nữa cũng phải từ từ nhẹ nhàng, nhưng trước khi ăn là anh phải gấp đồ ăn cho em trước vì thể hiện tính ga lăng và yêu thương bạn gái mình”

“Ah... anh hiểu rồi”

“Khi anh thấy món ăn dọn ra thì anh nhìn tổng quát, sau đó chọn món em thích rồi sau đó mới gấp phần cho anh, anh thực hành đi” - cô ấy nói xong là tôi làm y như lời của tiểu thư dặn.

“Hehe... tốt tốt...” - cô ấy cười khi nghĩ rằng dạy cho mình như thế là tiếp thu rất nhanh.

Thế là tôi cùng tiểu thư dùng bữa và sau đó đi về nhà. Đồng hồ chỉ điểm 10h khuya.

“10h rồi hả ta?” - tôi nhìn đồng hồ và nói

“Haiz... phải giải quyết hết bài tập mới được ngủ, chán ơi là chán” - tiểu thư uể oải bước lên cầu thang vừa đi vừa nói

“Đem tập vở xuống phòng khách ngồi làm bài với anh nè, có gì không hiểu anh sẽ chỉ cho em”

“uhm.. ha... đúng rồi ha...” - thế là tiểu thư chạy tốt lên cầu thang để chuẩn bị

Còn phần tôi thì bước vào căn phòng mà tiểu thư đã dành riêng cho tôi, tôi nằm xuống giường nghĩ lưng một lát, khi tôi mở tủ quần áo thì rất là bất ngờ vì quần áo ở đâu ra mà nhiều thế này, xoay qua thì thấy những đôi giày, nhìn qua thì thấy đồng hồ, mắt kính, có cả nước hoa. Ah ... tiểu thư chuẩn bị cho bạn trai thật là chu đáo. Thôi có lẽ tôi nên tắm và thay đồ, đem sách vở xuống dưới lầu để còn học và ôn bài nữa.

Khi tôi đem tập vở xuống dưới phòng khách thì vẫn chưa thấy tiểu thư xuất hiện, không biết làm gì ở trên đó mà lâu như vậy. Thôi mặc kệ tôi làm bài trước vậy, khi tôi hoàn thành xong hai bài tập thì tôi thấy tiểu thư từ trên lầu đi xuống, một tay thì đang ôm con cá heo một tay thì ôm chồng tập đi xuống. Tôi nhìn mà nghĩ không biết tiểu thư xuống dưới đây học bài hay là ngủ.

“Hí hí ... anh đợi em có lâu không?”

“Cũng không biết lâu không nữa, vì tập trung làm bài nên cũng không để ý lắm”

Lúc này tiểu thư ngồi xuống bên cạnh tôi, mở sách mở tập ra, sau đó lấy hết viết ở trong bóp viết bài ra bàn, đủ thứ màu, thước gồm tùm lum. Hình như tôi đang bị chiếm không gian thì phải. Coi cái vẻ mặt của tiểu thư hý hửng bày biện lung tung trên bàn, tôi thì rất ghét bị xâm phạm “đất đai” thế này. Tiểu thư lay hoay làm bài sau đó đưa mắt nhìn tôi.

“Ừa? sao anh không làm bài đi mà nhìn em hoài vậy?”

“Sao mà làm?” - tôi đưa mắt nhìn đống bừa bộn trên bàn

“Ah ah ... “- tiểu thư nhìn là hiểu tại sao tôi dừng làm bài “ ai kêu anh không chịu nói làm gì”

“Không chịu nói gì chứ? em lén hết đất thì lấy gì anh làm bài hả?”

“nè... trả chỗ nè làm thấy ghê” - tiểu thư le lưỡi

Thế là tôi có chỗ để làm bài rồi không bị lấn áp bởi tiểu thư nữa, không gian làm bài giữa đêm thật tĩnh lặng, quả thật bỏ một thời gian bây giờ ôn lại chương trình 12 và ôn thi đại học với tôi thật là căng, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để học rồi sẽ lo cho ba đứa em nhỏ của tôi, không biết mấy tháng nay chúng thế nào, tôi lo học và làm việc cũng ít gửi thư hỏi thăm chúng, không biết chúng có giận tôi không nhỉ? tôi đưa mắt nhìn xung quanh suy nghĩ chuyện gia đình nhỏ của tôi .

“Nông dân chỉ em bài này đi” - tiểu thư gọi tôi

“Ah.. bài nào?” - tôi đưa mắt nhìn sang cuốn tập

“bài này nè... căn cứ gì này...” - tôi cầm lấy cuốn tập của tiểu thư xem, ngồi giải thử ra nháp xem như thế nào, tiểu thư cũng tập trung coi tôi giải đó chứ, tôi nhìn qua sau đó mỉm cười nhẹ, chắc tiểu thư không thấy đâu nhỉ? Sau một lát tôi giải hết kết quả cuối cùng đúng, thế là tôi giảng cho tiểu thư từng bước, cái mặt hý hửng khi hiểu được bài và chăm chú làm bài của tiểu thư trông thật đáng yêu làm sao.

Tôi đi xuống bếp kiếm gì đó làm cho cả hai ăn, thôi nấu mì gói cho gọn, tôi lục trong tủ lạnh có thịt bò và hải sản, thế là làm hai tô mì hấp dẫn và nóng hổi bùng lên trên phòng khách.

“Wow đồ ăn” - tiểu thư quần tập và nhào tới tô mì

“Trời .. cứ như là chết đói không bằng” - tôi cười

“Em đói lắm rồi” - Tiểu thư dành phần của mình và ăn rất ngon lành

“Từ từ thôi, nóng đó” - tôi dặn

“công nhận đói đồ ăn cũng thành ngon” - tiểu thư nói rất tỉnh

“Ê .. ý em là chê anh nấu ăn dở hả?” - tôi chưa kịp gấp một đĩa thì quay qua nói

“hì hì ... không có” - tiếp tục ăn

“uhm,, ăn xong làm bài tiếp đó nhà chứ không có ngủ ah”

“Biết ời ...”

Một lúc sau cả tôi và tiểu thư đều đã no nê tôi nhìn thấy tiểu thư ngáp coi bộ sẽ không chống chọi việc ăn no rồi buồn ngủ, mà tôi nhìn đồng hồ cũng đã 1h sáng rồi. Tôi dọn xuống bếp rửa sạch sẽ rồi đi lên, vẫn thấy tiểu thư vẫn chăm chỉ làm bài. Nhưng chỉ được một lát khi tôi quay sang thì tiểu thư đã nằm gục ở trên bàn tay vẫn cầm viết, tôi nhìn mà mỉm cười , tôi nghĩ chắc sợ bị điểm kém nên chăm học như vậy đây. Tôi bước vào phòng của mình đem cái mền ra và khoác lên cho tiểu thư, để khỏi lạnh trong đêm. Tôi vẫn

tiếp tục làm bài và ngủ thiếp đi lúc nào cũng không biết.

26. Chap 26

Tôi đang ngủ say giấc thì nghe tiếng la in ỏi

“Á..... chết rồi trễ giờ đi học rồi” - tôi mở mắt ra xem chuyện gì, thấy tiểu thư cuộn cuộn gôm hết tập vở của mình chạy phăng lên lầu, tôi nhìn đồng hồ thì thấy đồng hồ chỉ điểm 7h sáng.

“Oh ồ, oh.... “ - tôi dụi mắt và ngáp dài

“này anh còn ngáp nữa, mau kêu người chuẩn bị xe cho tôi mau lên” - tôi nhanh chân chạy ra và nói với mấy tên bảo vệ lực sĩ ở đằng trước nhà.

Có lẽ chưa đến 15p thì tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi, nhưng mà không có đẹp và tươi tắn như những ngày bình thường, chạy xuống lầu thật nhanh, xột hai chân vào đôi giày búp bê. Trước khi đi và nói với tôi rằng

“Nè, nhớ chuẩn bị đồ ăn trưa cho tôi đó nghe chưa?” - nói xong là tiểu thư chạy đi mất, thế là căn nhà chỉ còn một mình tôi. Thế là tôi với chức danh osin to lớn đi dọn dẹp hết tất cả từ trên lầu xuống dưới đất, làm miệt mài cho đến khi chuẩn bị bữa cơm trưa cho tiểu thư. Để xem trưa nay cho tiểu thư ăn gì nhỉ? hay là cơm với trứng chiên đi nhỉ? như vậy sẽ tiện hơn.

Chưa đầy 20p tôi đã chuẩn bị mọi thứ, tài xế chở tôi đến trường học của tiểu thư. Tôi cầm điện thoại và nhắn tin cho tiểu thư:

tôi: tiểu thư ơi có đồ ăn rồi nè?

tiểu thư xinh đẹp: đợi chút ra liền.

Chỉ 5p sau là tiểu thư ra với vẻ mặt há hững khi thấy tôi đang cầm cơm cho tiểu thư.

“Anh nấu món gì vậy hả?”

“Ah cơm với trứng chiên thịt ah”

“uhm... để xem nào?”

“Ê ...” - cái giọng của một đứa con gái lạ chẳng biết kêu ai, tôi nhìn xung quanh “tiểu thư nhà ta làm gì ở đây vậy nhỉ?” , cuối cùng cũng nhìn thấy cô gái đó, hình như cô gái này gặp hôm bữa đi ăn KFC ah, chính là người mời tiểu thư dự sinh nhật.

“Làm gì thì liên quan gì tới Quỳnh”

“anh ta là ai vậy?” - cô ta nhìn tôi từ chân lên tới đầu

“là ai có liên quan gì tới Quỳnh”

“sao không chứ? nhìn cũng bảnh trai? xài điện thoại xịn? đi bằng xe hơi tới ah”

“ah tôi là “- tôi tính trả lời thì “ui da” - một cái dậm thật mạnh vào chân tôi

“là bạn trai của Trần được chưa? người sẽ ra mắt vào buổi tiệc sinh nhật của Quỳnh”

“Vậy ah” - tôi nhìn thấy cặp mắt đầy sự ghen ghét của cô ta “chào anh” - cô ta muốn bắt tay tôi

“ờ .. chào quỳnh” - nhưng tôi bị bắt tay thế bởi tiểu thư -

“hì hì ..” - tiểu thư cười sau đó quay lại và nói với tôi “ thôi anh về đi, cảm ơn anh về bữa trưa đã tự làm cho em nha, em sẽ ăn hết nó” - nói xong tiểu thư hôn má tôi một cái làm cho tôi bất ngờ và đứng hình.

“Uhm... vậy anh về ha, chiều tan học anh sẽ đón em”

“Dạ, anh về nha”

“Hạnh phúc thật đó, thôi đi vào không làm phiền sự hạnh phúc của hai người” - nói xong Quỳnh quay phắt đi thật nhanh

“Nè” - tiểu thư nói tôi -” không có nghĩ gì hết nha, chỉ là đóng kịch thôi ah”

“Ờ .. vậy thôi tôi về”

Suốt trên đường đi về tôi luôn nhớ về cái hôn bất ngờ đó, tôi dùng tay rờ má của mình, không biết là mơ hay là thật nữa, sao tôi muốn thử lại lần nữa thế này. nhưng nghĩ lại tiểu thư nói “chỉ là đóng kịch” tôi hơi buồn.

Buổi chiều tôi đến đón tiểu thư , tôi bước vào trong trường dòm dom ngó ngó xung quanh để kiểm tiểu thư, thấy tiểu thư đi chung với đám bạn của mình và có cả Quỳnh trong đó nữa.

“Anh! Em ở đây nè” - tiểu thư nhảy cẫ lên quơ tay

“Ủa? ai dạ?” - những người bạn của tiểu thư hỏi

“Bạn trai của nó chứ ai?” - Quỳnh đáp và liếc mắt

Tiểu thư thấy tôi liền cặp vào tay của tôi, cười rất tươi, tôi cũng bị hấp hồn theo.

“Em học có mệt không?”

“Hihi ... dạ không?”

“Trời ơi ... có bạn trai đến đón luôn sướng quá nha” - những cô bạn nói với tiểu thư

“đương nhiên rồi” - tiểu thư cười đắc chí và đáp lại

“mình về thôi anh, đi ăn xong chúng ta đi dạo, rồi anh dạy cho em học nữa, sắp tới kiểm tra rồi”

“uhn.. mình đi thôi em”

Thế là tiểu thư khoác tay tôi lên xe cho đến khi gần về nhà.

“Hi hi ... tính khoác tay đến tối hả?” - tôi chọc

“Không có ... quên chứ bộ”

“Ủa? vậy ăn xong lát mình có đi dạo không?”

“Anh muốn đi dạo hả?”

“Uhm,, ở nhà hơi ngộp ra ngoài cho thoáng”

“uhm.. ok”

Gần chiều tối tôi và tiểu thư tản bộ đi ra ngoài gần nhà, khu đó là một con đường sạch sẽ, hai bên là hai hàng xe hơi, đúng là nơi chỉ dành cho những người có tiền và giàu có. Có những người lớn tuổi đi tập thể dục, các bạn thanh thiếu niên thì chạy bộ còn tôi và tiểu thư thì đi bộ.

Đi trên đoạn đường mà cả hai chẳng ai nói chuyện với nhau thế là tôi bắt chuyện trước.

“Hình như kiểm tra xong là mình đi sinh nhật của Quỳnh phải không?”

“uh...”

“Tiểu thư có gì không vui ah?” - tôi hỏi thăm

“cũng không biết nữa, kiểm tra sắp tới không biết là có làm bài được không?”

“Tôi cũng kiểm tra mà tiểu thư lo gì?”

“Anh khác tui khác”

“Ờ ...” - tôi cười và gãi đầu -”nhưng mà không sao đâu đã có gia sư ở đây” - tôi vỗ ngực

“uhm.. gia sư nông dân chứ gì” - tiểu thư cười khúc khích

“nông dân mà học giỏi là được rồi mà”

“mà nè, điện thoại anh xài rành chưa? đừng có lọng ngọng lúc ở sinh nhật thì quê lắm đó”

“chưa rành lắm, nhưng cũng cố gắng”

“uhm... nó có nhiều chức năng lắm, không biết thì hỏi tôi”

“có phải nó lên được mạng không?”

“đương nhiên... anh có thể xem phim trên nó, coi báo, đọc sách ở nó “

“wow... tiện vậy hả? nó có dạy cho mình học không?”

“Có luôn”

“vậy tiểu thư chỉ tôi xài cái đó nha, cái này là tôi bó tay rồi”

Tôi và tiểu thư đến chiếc ghế đá cạnh chiếc hồ lớn đang phun nước.

“làm người yêu của tiểu thư thì phải như thế nào?” - tôi hỏi

“ah... phải xành điệu, bánh trai, ga lăng, vui vẻ”

“vậy thôi ha? nhưng sành điệu là xài đồ sịn hả?”

“không! ăn nói đi đứng mọi thứ phải tuyệt đối tốt”

“vậy tiểu thư phải dạy cho tôi cách ăn đi đứng và nói chuyện đi chứ”

“uhm...” - thế là tiểu thư chỉ cho tôi mọi thứ, haiz... sao mà nhiều vậy nhỉ? nhưng tôi thấy tốt nhất là lúc đó ai hỏi thì trả lời, còn không thì cứ cười với mọi người là được. Nói những gì đơn giản mà ai cũng hiểu.

“Chết...” - tôi nhớ ra một chuyện quan trọng

“sao vậy?”

“bạn trai cũ của tiểu thư biết mặt tôi đó, làm sao tôi có thể dự sinh nhật đây?”

“thiệt hả? sao biết mặt anh được?”

“tôi bị bạn trai tiểu thư đánh mà”

“có chuyện đó sao?” - tiểu thư không biết về việc này

“uhm... có đó, tại vì thấy tiểu thư bị bạn trai dẫn co nên tôi vào can suy ra bị đánh”- tiểu thư im lặng khi nghe tôi nói như vậy.

“Xin lỗi anh” - mặt tiểu thư buồn

“thôi không sao đâu mà, bữa đó mình hóa trang chút chắc bạn trai của tiểu thư ko nhận ra đâu”

“mà anh không cần hóa trang đâu, cái tên đó nhiều khi đánh người ta xong cũng chẳng nhớ người mình đánh là ai, hần chẳng nhớ gì đâu, cứ tin tôi đi”

“mà anh chàng người yêu cũ của tiểu thư tên gì vậy?”

“anh ta ah! Tên là Khanh”

“UHm... Quỳnh, Khanh” - tôi nghĩ nghĩ và xoa cằm

“Anh đang nghĩ cái gì đó?” - tiểu thư đánh tôi

“ah.. nghĩ tới nếu các bạn của tiểu thư hỏi tôi làm gì thì tôi trả lời sao?”

“thì anh nói là anh đang ôn thi đại học giống như hiện tại”

“uhm.. vậy được rồi! hehe...”

27. Chap 27

Và những ngày sau đó tôi và tiểu thư rất tập trung học và làm bài, những cũng không quên tập vào vai người yêu của tiểu thư. Khi học chung với nhau tôi là người chỉ có khi gõ đầu tiểu thư vì tiểu thư làm sai mà còn cãi rất khỉ thế, nhưng khi vào vai người yêu của tiểu thư thì tôi bị ngược lại, và gần như mỗi lần tôi đến trường của tiểu thư thì cứ như là người ở trên hành tinh nào xuống, tôi cứ bị dòm ngó bởi các nữ sinh, quần áo tôi mặc ra ngoài bây giờ là những bộ đồ mà tiểu thư mua cho tôi. Khá mắc tiền và cũng rất đẹp, bản thân tôi cũng rất thích được mặc nó vì chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày mình sẽ mặc những bộ đồ như thế này.

Cảm giác thân thuộc với tiểu thư lúc nào tôi cũng không còn để ý tới, khi thấy tiểu thư học mệt tôi luôn tìm kiếm những món ngon trên mạng để làm cho tiểu thư ăn, có sức mà học để chiến đấu với bài kiểm tra sắp tới. Tôi cũng thắc mắc một điều là ba mẹ của tiểu thư đang ở đâu mà để cho tiểu thư một mình với những người cận vệ xung quanh. Nhưng tôi nghĩ chắc hẳn có gì đó đặc biệt mà tôi chưa được khám phá ra.

Và thứ 6, ngày kiểm tra đã tới.

Tôi đã chuẩn bị mọi thứ tốt nhất cho cả hai để làm bài tốt nhất. Khi tiểu thư xuống lầu tôi mỉm cười và nói “Thế nào! Sẵn sàng cho bài kiểm tra rồi chứ tiểu thư?”

“H,,mmm.... hog biết nữa, thấy lo lo làm sao ah?”

“Tự tin lên nào, cả tuần qua ôn và học cứ thế mà làm, làm bài thi phải bình tĩnh, câu dễ làm trước, câu khó làm sau.”

“uhm... sẽ cố gắng, cố lên nào!” tiểu thư dơ tay quyết tâm, làm tôi cũng cảm thấy vui.

Khi đưa tiểu thư tới trường rồi tôi cũng đi đến trường của tôi. Vừa tới nơi tôi nhận được tin nhắn.

Tiểu thư xinh đẹp: hihi... quên nữa, anh cũng thi tốt nha.

Tôi: cảm ơn tiểu thư :)

Cả tôi và tiểu thư cùng trải qua thời gian 90p trong lớp , tôi tập trung làm những phần dễ và những câu chắc chắn, trong lớp tôi học đến phút 60 thì đã có người nộp bài, tôi cảm thấy hơi rung khi có nhiều người nộp sớm trông họ rất tin về phần bài làm của mình. Tôi làm bài xong ở phút 80 nhưng không dám nộp vì sợ mình sai gì, nên tôi dờ thật kĩ khi tiếng trống đánh hết giờ tôi đi lên nộp bài. Thế là phần kiểm tra chất lượng của tôi đã xong. 90 phút căng thẳng cũng được giải tỏa, không biết tiểu thư làm bài sao nhỉ? chắc giờ này cũng nộp bài xong hết rồi.

Tôi đi đến trường của tiểu thư và gọi tiểu thư ra ở trước cổng trường.

“Trân ơi anh ở đây nè!” - tôi nhảy lên vẫy tay khi thấy tiểu thư bước ra khỏi cổng trường, thấy tôi nhưng không hề có một nụ cười , tôi không biết là tiểu thư làm bài có tốt không?

“Tiểu thư sao vậy? làm bài không tốt hả?” - nhìn vẻ mặt bí xị của tiểu thư tôi đoán như vậy, tiểu thư im lặng nhìn tôi không trả lời rồi lủi thủi đi về phía trước, tôi không biết chuyện gì nhưng tôi nghĩ chắc có chuyện gì rất tệ đã xảy ra, tiểu thư đi phía trước còn tôi thì đi phía sau giữ một khoảng cách nhất định. Nhưng đi được một lúc thì tiểu thư dừng lại, quay lại nhìn tôi. Chạy nhanh về phía tôi và la lên

“yeah.... em làm bài rất là tốt, cảm ơn anh” - tiểu thư vui mừng ôm cổ tôi cứng ngắt quay vòng vòng -“cảm ơn anh”- luôn miệng nói ra câu đó

“hihi.... ” - tôi cũng vòng tay qua lại để ôm tiểu thư lúc này tôi cảm thấy vòng tay của tôi đủ lớn để ôm và bảo vệ người con gái này, chưa bao giờ tôi thấy tiểu thư vui như thế này, cứ như một đứa trẻ được nhận quà từ ông già Noel vậy. “sao tiểu thư biết mình làm tốt? tiểu thư dò bài với bạn hả?”

“không có hỏi bạn, đưa kết quả cho thầy xem, thầy nói làm rất tốt”- tiểu thư trả lời nhưng vẫn ôm lấy tôi.

“ah ... ah tính ôm tới lúc nào đây hả?”

Tiểu thư buồn tười ra và mặt hơi đỏ, nét e thẹn làm tôi cũng cảm thấy mắc cười.

“xin lỗi “ - tiểu thư ngại

“thôi không sao đâu, vậy chúng ta đi ăn mừng đi”

“ủa? anh làm bài được không?”

“hì hì ... cũng chưa biết nữa, chắc phải đợi kết quả thôi ah,nhưng không quá tệ đâu”

“chúng ta đi ăn KFC đi ha”

“thôi chúng ta nay đi ra chợ mua đồ ăn về nhà mình làm tiệc ở ngoài trời đi, nhà có sân ăn ở ngoài sẽ rất là vui đó” - ý kiến của tôi đưa ra

“công nhận nha” - tiểu thư đánh vào vai tôi một cái

“sao hả?”

“có lúc suy nghĩ của anh cũng tuyệt vời đó chứ, em thích đó nha”

“hì hì ... nông dân cũng có suy nghĩ hay chứ bộ, bây giờ mình về nhà cắt hết tập võ sau đó đi ra chợ mua đồ tươi về chế biến ha, anh mới học được vài món trên mạng đó, công nhận cái điện thoại này xài hay thật”

Một lúc sau xe đến đón tôi và tiểu thư về nhà. Nhiều khi tôi suy nghĩ có lúc xưng anh với tiểu thư có lúc xưng là tôi, ôi ngôi xưng lộn xộn quá, xưng anh luôn cho rồi, dù gì thì tôi cũng lớn hơn tiểu thư mà.Về đến nhà niềm vui của tiểu thư chưa hết, quá vui khi làm bài rất tốt mà, tôi cũng biết một điều là các anh vệ sĩ trong nhà cũng đang thắc mắc là tại sao tiểu thư lại như vậy. Nhưng cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười của các anh vệ sĩ siu ngầu đó.

Khi tiểu thư bước ra ngoài đi mua đồ chung với tôi thì tôi nói ý kiến của mình

“tiểu thư có xe đạp không?”

“có, ủa mà chi dạ?”

“đi xe đạp ra chợ, tập thể dục luôn”

“nhưng em không biết chạy xe đạp”

“thì anh chở em đi”

“tiểu thư ah nguy hiểm lắm” - người vệ sĩ lên tiếng

“tôi không sao đâu mà, mấy anh khéo lo”

“ah!” - tôi nghĩ ra sáng kiến -” các anh thay đồ bình thường đi, nếu mặc đồ nghiêm túc như vậy thì mọi người sẽ để ý mắt, cũng phải cắt đi để mắt thoải mái, như vậy các anh cũng dễ bảo vệ tiểu thư hơn” - tôi nói xong thì hai anh vệ sĩ nhìn nhau sau đó nhìn tiểu thư

“hehe.. các anh cứ làm theo lời anh ấy đi, như vậy mọi người cũng thoải mái nữa, các anh lấy xe đạp trong kho ra đi, kiểm tra luôn nha, hôm nay chúng ta ăn mừng lớn thôi” - tiểu thư vung tay cứ như là thoát đi khỏi sự ràng buộc nào đó.

28. Chap 28

Đi ra chợ cùng với tiểu thư hình như tôi đoán rằng có lẽ lần đầu tiên tiểu thư ra chợ mua thức ăn tươi như thế này, cái mặt thích thú khi thấy mấy con cá đang vung vẫy trong thau nước, gương mặt nhăn nhó khi thấy những thịt bò treo lên, những người bán thịt cầm những con dao thật to chặt thịt, tiểu thư thấy và cứ núp núp sau lưng của tôi.

Đến chỗ bán rau thì tiểu thư có vẻ hý hửng hơn vì rau tươi đâu có gì đâu mà phải sợ. Thế là tiểu thư xưng phong lựa rau, giống như lấy lại tinh thần hồi này bị sợ hú vía với những ông chặt thịt cao to. Tôi nhìn tìm

và nhìn xem rau nào tươi thì lấy. nhưng tôi phát hiện có một con sâu nhỏ màu xanh nằm trên mặt rau, nên nhìn sơ chắc không ai để ý. Tôi nghĩ có trò vui rồi đây.

“Tiểu thư ơi... bên tay phải phía trên có bó rau cải xanh kìa”

“Uh uh ... tươi quá, lấy được ah” - tiểu thư chồm tới lấy nó

“tiểu thư ơi ... hìh như trên rau có sâu” - tôi giả ngơ như mới phát hiện nhưng từ lâu tôi đã thấy nó trước rồi

“Á.....” - tiểu thư quần bó rau lên quây rau la vang hết cả chợ điều nghe, tôi tự hỏi mình có đùa quá đáng không nhỉ? nhưng đều tôi không ngờ là tiểu thư ôm chặt lấy tôi cứng ngắt không buồn làm tôi cũng cứng đờ cả người - “nó ghê quá” - tiểu thư lúc này trông như một đứa trẻ mới bị ai ăn hiếp, mà tôi nghi người ăn hiếp chính là tôi.

Đi chợ xong cả tôi và tiểu thư lẫn xả vào bếp sau đó sẽ chuẩn bị bữa tiệc nhỏ ngoài trời.

Khi mọi thứ đã hoàn tất.

“Nào chúng ta nâng ly ăn mừng nào” - tiểu thư cầm ly cam dất của mình và nói

“hì hì ... ăn mừng cho chúng ta vượt qua kì thi sông sê, tự thưởng cho những ngày ôn bài thức khuya.” - tôi cũng nâng ly cùng với tiểu thư

“hì hì .. ăn thôi, chắc hôm nay món ăn sẽ rất là ngon”

“đương nhiên phải ngon chứ tiểu thư, do chính tay tôi làm mà”

“è... anh mà làm ngon được như vậy là phải có tay tôi giúp vào biết chưa?” - cái mặt đắc thắng của tiểu thư làm tôi nhớ lại cái vẻ mặt sợ con sâu khác nhau một trời một vực

“haha...” - tôi cười phá lên

“nè... cười cái gì đó” - tiểu thư cau mày

“nhớ chuyện đi chợ hồi chiều tiểu thư gặp sâu, rồi chuyện làm bếp cái gì tiểu thư cũng hậu đậu hết nên mắc cười chứ sao”

“E^ anh là osin nông dân của tôi đó, lạng quặng tôi đuổi việc anh bây giờ biết chưa?”

“dạ dạ ... nông dân không dám chọc nữa”

“uh,... ngày mai phải chuẩn bị thật kĩ càng đó, những gì dặn là phải nhớ đó nha, bể show là tôi sẽ giết anh đó” - tiểu thư chìa con dao vào phía tôi

“dạ dạ... em biết rồi, cho em xin nha” - tôi nhe răng cười

Chỉ nói qua nói lại vài câu thế thôi rồi chúng tôi cũng dùng tiệc nhỏ vui vẻ với nhau, tôi kể rất nhiều chuyện ở dưới quê lúc tôi còn nhỏ cho tiểu thư nghe, nghe đến khúc nào là tiểu thư cười hả hê tới đó. Nhưng lòng tôi vẫn thắc mắc ba mẹ tiểu thư đâu mà để cho tiểu thư sống một mình trong căn nhà to lớn thế này, có thể tiểu thư được toàn vẹn về vật chất nhưng trong tình cảm chắc tiểu thư có vẻ thiếu rất nhiều.

“Mà công nhận anh nấu ăn ngon thật đó, tôi chọn osin cũng hợp lý đó chứ” - mặt cười te lét của tiểu thư nói xong là cho miếng thịt vào miệng

“thế phải tăng lương cho tôi đấy!”

“òè.... không có đâu, anh mà làm không tốt ngày mai hả?...” - mặt hăm dọa

“rồi rồi... biết rồi mà,,,”

Chúng tôi dùng xong thì cùng nhau dọn dẹp, hôm nay chắc tôi được phụ thôi chứ bình thường thì các bạn biết rồi đó, một mình tôi làm hết mọi thứ chứ tiểu thư là chỉ có ngồi chỉ tay năm ngón và tôi phục vụ tiểu thư thôi.

Lúc tôi lau tay khi rửa chén xong thì tiểu thư đứng đó cứ nhìn tôi hoài

“sao tiểu thư cứ nhìn tôi hoài vậy? bộ dính lọ nghe hả?”

“thì em xem thử ngày mai anh sẽ là bạn trai của em thì như thế nào nhỉ?”

“thì cũng là anh thôi” - tôi nhún vai

“không ý em là ngày mai có thể anh sẽ rất khác sao?”

“không khác đâu có thể khác hơn là ngày mai sẽ đẹp trai hơn, thơm hơn, ít nói”

“ủa? sao không nói nhiều?” - tiểu thư ngồi ở trên bàn bếp chống cằm nói chuyện với tôi

“nói nhiều thì làm sao tạo ra vẻ sang trọng như tiểu thư muốn”

“uhm... cũng đúng, ah lên phòng của anh đi, lên thử đồ cho em xem lựa đồ sẵn luôn mai khỏi phải mắc công”

“ok” - tôi đồng ý ngay

Tiểu thư lấy ra mọi thứ và sau đó bắt tôi phải thử cho tiểu thư xem, lúc tôi cầm quần áo đi vào nhà tắm thì tiểu thư hỏi

“ủa? anh đem quần áo đi đâu vậy?”

“anh đi thay đồ” - lúc này tôi mới chợt nhớ ra rằng thôi chết, nếu tiểu thư bắt tôi thay áo trước mặt thì sao? tôi có phải là trai đầu

“uhm... anh lịch sự đó chứ nhiều thằng con trai cứ lột áo lột đồ trước mặt con gái thật là vô duyên” - nghe câu này xong tôi mừng hết lớn

“hì hì ... vậy thôi tôi thay trước mặt tiểu thư ha” - tôi chọc

“đi vô bên trong thay đồ” - giọng hơi gặng nên tôi cũng hơi sợ nên đi vào trong thay.

Tôi mặc vào bộ quần áo đẹp cũng ngắm mình trong gương, cũng khá đẹp trai đó, tôi cũng thích bộ quần áo mình đang mặc, một chiếc áo thun trắng bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi đen cộng với chiếc quần jean xanh khá vừa vặn. Nó không quá teen nhưng cũng không quá cứng. Nó có vẻ hợp với tôi đấy. Tôi bước ra cho tiểu thư xem thì tiểu thư gật đầu hài lòng và tiểu thư lấy đôi giày converse đen cho tôi mang vào. Một bộ quần áo hoàn chỉnh. Tiểu thư lùi xa xa một chút để nhìn tổng quát rõ hơn, cứ bắt tôi quay một vòng hai vòng ba vòng và quay ngược lại.

“Quá tuyệt vời, không ngờ mình chọn đồ quá đẹp”

“chứ không phải người đẹp nên mặc đồ gì cũng đẹp sao. hehe..”

“anh hay quá ha!” - lúc này tiểu thư bước đến gần tôi hơn để chỉnh cho quần áo tôi được chỉnh chu hơn - “ah anh nên vuốt tóc một chút như thế này thì coi bộ sẽ bánh trai hơn nhiều”

1phút sau khi được vuốt tóc

“Good! Bạn trai của mình thật lộng lẫy, thế nào tụi bạn sẽ phải ngạc nhiên cho mà xem, đứng yên đó em sẽ chụp hình lại, anh làm gì mà đứng đờ như vậy hả”

“tôi cũng không biết làm gì”

“tạo dáng chụp hình đó, như thế này này” - tiểu thư làm sao là tôi làm như vậy, thế là tôi được vài tấm ảnh để xem tôi như thế nào.

“wow” - ngay bản thân tôi cũng phải bất ngờ khi nhìn chính mình trong ảnh, một anh chàng khá điển trai có nụ cười thân thiện.

“một hình ảnh khá tuyệt vời! thôi vậy được rồi, tối rồi, chúc anh ngủ ngon, ngày mai anh phải hoàn thành tốt nhiệm vụ đó”

“ok, chúc em ngủ ngon”

Chiều khoảng 5h thì cả tôi và tiểu thư đều chuẩn bị, hình tượng tiểu thư tạo cho tôi tối hôm qua thì hôm nay cũng y chạn như vậy. Trước khi đi tiểu thư bắt tôi mở miệng thật to, tiểu thư xịt gì đó, vào miệng của tôi mà tôi thấy nó the the.

“đó là khử mùi đó, nói chuyện cho nó thơm” - xịt tôi xong thì tiểu thư cũng xịt vào miệng mình một ít, tiểu thư hôm nay cũng dễ thương quá chừng, diện một chiếc váy trắng xanh nước biển nhạt, đi với đôi giày búp bê, có điều hôm nay cột tóc đuôi gà. Mấy thằng con trai thấy tiểu thư xinh thế này thì chắc chắn đứa nào cũng phải theo đuổi của ngã cho bằng được. Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng tôi và tiểu thư cùng đến bữa tiệc sinh nhật của Quỳnh, tôi không biết cô bạn đó sẽ nghĩ gì khi thấy tôi và tiểu thư đến dự bữa tiệc, chính cô ta thách thức điều đó mà.

Chiếc xe dừng lại một căn biệt thự khá to, nhưng nếu nhìn kĩ thì nó nhỏ hơn nhà của tiểu thư, đúng là con nhà giàu thật có người tiếp đón dẫn vào bên trong. Vào bên trong thì có rất nhiều người, ngạc nhiên rằng mọi ánh mắt đều hướng về tiểu thư và tôi, tiểu thư đang choàng tay đi bên cạnh tôi, tôi có một chút run và sợ

“Tiểu thư ơi sao ai cũng nhìn mình vậy?”- tôi nói nhỏ và nhìn lại tất cả mọi người

“không sao đâu, anh cứ bình tĩnh, người ta gặp anh chào anh thì cứ cười bắt tay với họ là được rồi, còn lại để cho em lo”

“uhm...”

Phải công nhận rằng khu vườn trước căn biệt thự khá rộng, mọi người hình như dùng tiệc đứng với nhau, có những bồi bàn bưng rượu, họ đem rượu đến mời chúng tôi, nhưng sao vẫn không thấy nhân vật chính của buổi tiệc chính là Quỳnh nhỉ? Chắc là cô ấy tiếp bạn của mình nên không thấy chúng tôi.

“ủa? sao không thấy Quỳnh bạn của tiểu thư đâu?” - tôi hỏi tiểu thư

“uhm... không biết cô ta đi đâu” - tôi thì cứ nhin tổng quát xung quanh khi tôi nhìn lên phía trên thì thấy Quỳnh, cô ta đang nhìn chúng tôi từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt cô ta không vui thì phải, sao mà căng thẳng thế, nhìn từ xa tôi chỉ đoán được như vậy

“Quỳnh ở trên kia kìa tiểu thư ơi” - nghe tôi nói xong thì tiểu thư ngược đầu lên

“ủa? đâu có đâu?” - tôi nhìn lại thì thấy mất tích đâu rồi

“Tiểu thư Trần tìm gì trên đó vậy?” - Quỳnh xuất hiện làm tôi hơi giật mình

“hì hì ... ngắm khung cảnh thôi ah chứ không có gì hết” - tiểu thư cười và trả lời, nhưng tôi thấy hai người họ có vẻ căng thẳng.

“anh ấy là” - Quỳnh thắc mắc khi thấy tôi đứng bên cạnh Tiểu Thư

“là bạn trai của Trần”

“chào em! Anh tên là Trần Thanh” - tôi cười và bắt tay với Quỳnh, Quỳnh nhìn tôi không chớp mắt làm tôi cũng thấy ngại

“chào anh” - Quỳnh cũng chào lại nhưng sau đó liếc tiểu thư - “hai người thật là xứng đôi đó”

“cám ơn Quỳnh” - tiểu thư khá dửng dưng khi nói chuyện với Quỳnh nhưng vẫn cười tươi như hoa -” ủa Khanh đâu? hôm nay không thấy anh ấy”

“ah... anh ấy sẽ đến sau, thôi mọi người cứ dùng tự nhiên đi nha, Quỳnh đi tiếp mấy bạn khác đây, ah quên nữa, anh chàng của Trần đẹp trai lắm đấy” - nói xong Quỳnh đi đến những người bạn nói chuyện vui vẻ những vẫn không quên liếc mắt xem chúng tôi đang làm gì.

Khoảng một lát sau thì Khanh bạn trai cũ của tiểu thư và đồng thời là người yêu mới của Quỳnh đến đây rất là hoành tráng khi hắn bước vào thì mọi người cũng phải trầm trồ xem, hắn tặng món quà khá to, có thể nói là to nhất trong các quà tặng mà những người bạn tặng cho Quỳnh. Đúng là con của đại gia tiền xài không hết, bản thân nghĩ lại nếu tôi giàu như thế này chắc tôi sẽ không cư xử như chúng, dù gì bản

thân cũng lớn hơn Quỳnh, Khanh đến 4 tuổi. Hấn đi ngang qua tôi và tiểu thư và cũng chẳng hề quan tâm sự có mặt của Trần. Hấn đi được hai bước thì quay lại.

“Ủa? ai đây? Trần ah, nhìn xinh vậy?” - nói cứ như mĩa mai người ta ấy nhỉ -” còn đây là” - hấn nhìn tôi từ chân xuống dưới, tôi thì hồi hộp sợ hấn nhìn ra mình

“là bạn trai của em” - Trần tức giận khi vẻ mặt của hấn

“chào anh, anh bảnh trai lắm đây, thôi Khanh đi vào với bạn gái mình đây” - tôi cười bắt tay gật đầu, còn hấn thì tới bên bạn gái trao quà và còn hôn nhau, Trần bực mình nhưng Trần nói là

“Thật là may mắn! khi em không tiếp tục với anh ấy nữa, nhìn cách anh ấy kia, thật là tởm” - Trần dị ứng với hấn ta

“miễn em không thấy anh tởm là được rồi. hehe...” - một câu hài hước có thể làm cho tình hình bớt căng thẳng.

ALO ALO ... MỌI NGƯỜI TẬP TRUNG NÀO! (TIẾNG LOA LỚN) HÔM NAY LÀ SINH NHẬT CỦA ĐẠI TIỂU THƯ QUỲNH, CHÚNG TA CÙNG CHÚC MỪNG SINH NHẬT CỦA ĐẠI TIỂU THƯ NÀO. KỂ BÊN TIỂU THƯ CHÍNH LÀ NGƯỜI BẠN TRAI RẤT TUYỆT VỜI, HÔM NAY ANH TA MANG TỚI MÓN QUÀ RẤT LỚN CHÚNG TA SẼ MỜ QUÀ CỦA ANH ẤY NHE.

MỘT CON GẤU BÔNG RẤT LỚN QUÝ VỊ.

Tiểu thư hôn nhẹ lên má của Khanh khiến mọi người hoan hô vỗ tay rất nhiều. Tiểu thư cầm miro và nói “NẾU HÔM NAY CHÚNG TA CHỈ ĂN UỐNG VÀ NHẢY NHÓT THÌ SẼ RẤT NHÀM CHÁM, HÔM NAY LÀ SINH NHẬT CỦA QUỲNH, QUỲNH MUỐN CÓ GÌ ĐÓ THẬT ĐẶC BIỆT TRONG NGÀY SINH NHẬT CỦA MÌNH, CHÍNH LÀ QUỲNH MUỐN THÁCH ĐẤU VỚI TRẦN CÙNG VỚI NGƯỜI BẠN TRAI”

CÓ BA VÒNG ĐỂ BIẾT AI LÀ NGƯỜI CHIẾN THẮNG

VÒNG 1: BỊT MẮT ĐẬP HỘP

VÒNG 2: NÉM PHI TIỂU BỊT MẮT

VÒNG 3 : BƠI LỘI

“TRÒ CHƠI THỨ NHẤT! BẠN TRAI SẼ CỒNG NGƯỜI BẠN GÁI TRÊN LƯNG SAU ĐÓ TIẾN TỚI NƠI CÓ NHỮNG CHIẾC HỘP GIẤY KHÁ CỨNG, N PHẢI DÙNG CÂY ĐẬP BỂ NÓ, BẠN GÁI PHẢI BỊT MẮT, NGƯỜI BẠN TRAI SẼ HƯỚNG DẪN”

Haiz... đi ăn sinh nhật mà cũng phải thách đấu nữa sao? Hai người này có thù hằn với nhau nhiều thật. Nhưng vòng 1 thì tôi tin chắc là qua được. Vòng hai ném phi tiểu tôi chưa bao giờ thì làm sao đây? còn vòng 3 thì không sợ tôi là chuyên gia bơi đây, ở dưới quê không đứa nào bơi lại tôi hết.

Tôi với tiểu thư với Quỳnh và Khanh. Có vẻ hơi khó khăn khi họ lên lên người tôi và Khanh vì họ mặc váy mà. Tôi quen với việc khiêng vác nên việc đưa tiểu thư lên lưng và chạy thẳng tới chiếc hộp khá dễ dàng với tôi, mọi người khá bất ngờ khi chàng trai đi bên cạnh tiểu thư là có sức khỏe tốt hơn những người con trai khác. Cặp đôi Trần và Quỳnh được mọi người quan hô cổ vũ rất nhiều.

“Anh ơi chạy từ từ thôi em té mất” - tiểu thư sợ vì tiểu thư không thấy gì cả

“không sao đâu em, em nghe anh nói đánh phía nào thì đánh nha, chúng ta sẽ thắng trò này”

“sao anh tự tin quá vậy?”

“cứ tin ở anh”

Đến trước tôi kêu tiểu thư cứ đánh chính diện dùng đầu của tôi để xác định. Sau đó đưa gậy qua phải trái điểm canh bắt đầu từ vai của tôi. Chỉ cần ba phát đánh là đã kết thúc nhanh gọn lẹ. Còn bên kia thì vẫn chưa xong vào đâu. Tôi để tiểu thư xuống cởi đồ bịt mắt ra, tiểu thư thấy đã đánh bể hết cái hộp. Tiểu

thư mừng la vui rất nhiều, mọi người cũng ủng hộ cho cặp đôi của chúng tôi. Tiểu thư làm nhiều trò chọc quê , vì bên tôi đã là 1 VS 0.

Vòng 2 : ném phi tiêu bịt mắt

Ở vòng này thì chỉ có tôi và Khanh thi với nhau thôi. Tôi nhìn được ánh mắt đầy tự tin từ hấn, nhưng mọi người bàn xung quanh tôi nghe là “ trời, vòng này Khanh thắng rồi, không ai ném phi tiêu qua hấn hết” thôi chết tôi rồi, vòng sau bơi lội thì chỉ có tiểu thư bơi với Quỳnh thôi. Làm sao đây? Bị áp chế thế này thua chắc rồi, họ chọn trò chơi toàn theo thể mạnh của họ, nếu để vòng ba bơi lội cho nam thì tôi có thể thắng được để cho tiểu thư không cảm thấy bị quê trước bạn bè.

Phóng phi tiêu thì hấn ném trước, mọi người ai cũng căn thẳng khi nhắm mắt phóng phi tiêu, cú ném thứ nhất trúng vào tâm đỏ, mọi người vỗ tay liên tục cổ vũ hết mình, vẻ mặt không có gì căn thẳng, với hấn đây chỉ là gì rất cón con, còn với tôi nó thật nặng nề. Lần hai lại trúng vào tâm đỏ, tôi toát mồ hôi hột. Lần thứ ba tôi không dám mở mắt ra xem, tôi nghe tiếng ử rử của mọi người. hấn ném trật không trúng hồng tâm. Một chút vui trong lòng nhưng nếu muốn thắng hấn tôi phải ném trúng ba lần.

Khi tôi ném mọi người còn hồi hộp hơn cả hấn, Tiểu Thư gần như nín thở khi thấy tôi thực hiện trò chơi này, tôi chỉ biết ném.

“Bập! Hồng Tâm dính rồi” - tiểu thư la lên

Tôi thì căng căng thẳng hơn. Còn hai phát nếu không trúng thì sẽ tiêu mất,tôi tiếp tục ném phát thứ hai

“bập! Trúng nữa rồi! cố lên anh ! Cố lên anh” - tiểu thư càng la thì mồ hôi của tôi càng chảy dài.

Phát thứ ba là phát quyết định, Khanh có vẻ cũng căn thẳng và một chút tức giận tai sao để phát cuối trượt như vậy, không vào hồng tâm mà là vào mé hồng tâm.

“Bập! Trúng rồi rồi” - tôi có nghe lầm không! lại trúng sao? Vậy là thắng rồi! Tôi mở bịt mắt ra thì Quỳnh bước đến chỗ phóng phi tiêu

“Trung! nhưng thua, nếu tính điểm thì Khanh có số điểm cao hơn, còn Trần Thanh trúng nhưng xa hồng tâm nên điểm ít hơn, nên gián này ta sẽ là 1 vs 1”

Mọi người có lẽ hơi bất ngờ về kết quả như vậy! Nhưng còn một vòng bơi lội quyết định. Mọi người được nghỉ giải lao bồi bổ sức khỏe, sau đó sẽ vào vòng ba, vòng quyết định cho cặp đôi hoàn hảo vào đêm nay. Bơi lội ở đây có một chút khó khăn ở đây, nữ sẽ mặc đồ bơi còn nam sẽ không được mặc đồ bơi, sẽ phải mặc đồ trên người để thi. Bơi tiếp sức, nữ bơi trước sau đó mới tới nam bơi.

“Tiểu thư ơi bơi có quần áo nhất là quần jean nữa, coi bộ khó bơi lắm”

“không sao đâu, lúc học ở trường tôi và Quỳnh là hai đối thủ bơi lội với nhau, Khanh cũng là một người bơi giỏi, nên phải cố gắng hết sức”

“uhm... anh sẽ cố gắng nhưng lỡ thua thì sao? tiểu thư có giận anh không?”

“hì hì ... thua thì thôi, cố gắng hết mình, giận anh gì chứ, hôm nay anh làm cho lũ bạn em ai cũng phải lé mắt hết rồi” - tiểu thư cười rất tươi, tôi không còn áp lực nhiều khi tiểu thư không đặt nặng vấn đề đó. Chúng tôi được nghỉ giải lao đến 30p nên tôi đi vòng vòng cũng sẵn khởi động, để khỏi bị chuột rút, nhưng vô tình tôi nghe được cuộc nói chuyện với họ Quỳnh và Khanh

“thằng đó ném phi tiêu anh tức thiệt, một thằng chả biết gì”

“thôi anh đừng quan tâm, vòng ba chúng ta sẽ thắng bây giờ đang la 1 đều mà”

“uhm...”

“hồi nãy em có nhờ một cười bưng ly nước cam có pha một ít thuốc sổ trong đó , bảo đảm Trần sẽ không thi được vòng ba đâu”

Tôi nghe được điều này liền chạy đi kiếm tiểu thư liền, hên quá lúc tôi đến thì chưa có ai đem nước đến. Và một anh bồi bàn đem lại “tiểu thư ơi, cô Quỳnh kêu tôi mang nước cam đến cho cô uống để có sức mà bơi”

“oh. cảm ơn anh nhiều”

“chết cha” - tôi giả vờ quơ tay như đang bắt mũi làm đổ ly cam xuống đất, tôi cười thầm trong bụng.

ALO! BÂY GIỜ CHÚNG TA SẼ THI TIẾP VÒNG BA ĐỂ PHÂN ĐỊNH CẶP ĐÔI NÀO SẼ HOÀN HẢO NHẤT ĐÊM NAY NHÉ!

29. Chap 29

“Có sự thay đổi một chút ở vòng ba này, người nữ sẽ bơi nổi tiếp người nam, sau đó người nam sẽ bơi về đích phải hôn người bạn gái của mình trong vòng 30s. Ai là người về thời gian sớm nhất thì sẽ thắng. Cặp đôi đó sẽ là cặp đôi hoàn hảo của đêm nay”

“Hôn sao?” - tôi nói xong liền nhìn qua tiểu thư

“anh làm gì nhìn em dữ vậy? hôn thì hôn có gì đâu chơi thôi mà”

“Ờ ...”

Tiểu thư cũng chẳng quan tâm tôi như thế nào khi nghe điều đó, bỏ đi và đi thay đồ để chuẩn bị chiến đấu. Vài phút sau thì mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, tiểu thư và Quỳnh đã vào vị trí sẵn sàng, cả hai nhìn nhau rất kịch tính sau đó tập trung về phía trước. Mọi người đều hô hoan cổ vũ cho cả hai.

“BỤP” - tiếng bong bóng nổ bắt đầu cho cuộc thi bơi đua

Khi nghe tiếng nổ cả hai đều lao mình xuống hồ nước thật nhanh miệng ngậm một cây cờ đỏ, chân đạp mạnh tay quạt về phía trước, cố gắng hết sức để vượt qua đối thủ, về đến nơi ghim cờ thì người tiếp theo sẽ bơi tiếp, ở phía trên thì cứ la ó.

“Cố lên Trân ơi!” - tôi hét thật lớn

“Quỳnh không được thua đó em” - Khanh cũng không vừa gì

Cả hai chúng tôi và cùng những người ở phía trên hét hết sức có thể. Cả Quỳnh và Trân gần như ngang tài ngang sức họ bơi song song cùng với nhau, kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng tôi nhìn thấy sự nỗ lực hết mình của tiểu thư, tiểu thư cố gắng ngậm cây cờ hết sức bơi vào tới trong. Khi gần đến đích cả hai trồi người lên, leo lên thành, nhưng do tiểu thư trượt chân nên bị ngã xuống nước. Quỳnh quay lại cười đắc thắng và cắm cờ vào chỗ, Khanh được ra hiệu nhảy xuống nước, hấn nhìn tôi cười nửa miệng. Hấn vừa nhảy xuống chưa đầy 5s thì tôi cũng được ra hiệu.

Tôi khó khăn hơn vì xuất phát trễ hơn Khanh, quần áo làm cho cả hai cảm thấy nặng hơn khi bơi. Nhưng tôi không sợ vì cuối cùng tôi cũng đuổi kịp hấn. Hấn có vẻ nhìn tôi tức giận vì hấn xuất phát trước mà giờ tôi đã đuổi kịp. Mọi người ở phía trên vẫn ủng hộ hết mình cho tôi và Trân, thật sự bơi ở dưới nước với quần áo như thế này không thoải mái bằng khi được mặc đồ bơi nhỉ? Để bơi nhanh như thế này thì phải khởi động thật kĩ để tránh đi việc chuột rút, đang những lúc kịch tính nhất thì Khanh bị lùi lại phía sau, khi tôi vừa chạm thành hồ, Khanh vùng vẫy dưới nước. Lúc này mọi người kêu tôi lên thành hồ thật nhanh để dành chiến thắng, nhưng thấy Khanh như vậy tôi một chút háo thắng mà không cứu người được. Tôi quyết định quay lại để giúp Khanh, lúc này tất cả mọi người đều im lặng khi thấy tôi hành động như vậy.

Tôi bơi đến lại gần Khanh giúp Khanh bơi lại gần thành hồ, như khi mới chỉ quạt vài cái để kéo thì Thanh bung ra, đẩy tôi ra xa làm tôi hơi choán và bị sặc nước. Khanh leo nhanh lên bờ và trao nư hôn cho Quỳnh. Lúc này tôi biết là mình đã bị mắc bẫy của Khanh, tôi còn ở dưới nước chưa kịp định hình chuyện gì đã xảy ra. Thấy tiểu thư nhìn Khanh có vẻ tức giận vì hấn chơi ăn gian, tôi tức mình cũng không kém lấy tay đạp mạnh dưới nước và trèo lên thành hồ.

“Sao vậy anh chưa chơi hết trò chơi mà?” - tiểu thư nói

“hả?” - tôi ngạc nhiên nhìn tiểu thư, sau đó một nụ hôn nhẹ ở môi tiểu thư trao cho tôi cứ như là luồng điện truyền vào người

“Trò chơi như thế này mới kết thúc” - tiểu thư nở một nụ cười nhìn tôi, còn tôi thì không hiểu gì hết.

“Mình đi về, đêm nay đã có cặp đôi hoàn hảo rồi” - tiểu thư nắm tay tôi kéo đi quay lưng lại nhìn Quỳnh và Khanh nói, lúc này mọi người im lặng nhìn tôi và tiểu thư, họ nhìn với vẻ một chút hiểu những sự việc xảy ra, có những người thì không hiểu tại sao tiểu thư làm như vậy.

Khi lên trên xe về nhà tôi im lặng không nói gì vì điện tiểu thư truyền cho tôi vẫn còn đó

“Anh lạnh lắm không?” - tiểu thư hỏi tôi

“uhm... hơi hơi thôi, cũng sắp về nhà rồi nên cũng sẽ đi thay đồ”

“Uhm... anh thật thà quá đó? ah không tốt bụng thì đúng hơn, làm sao có thể để người bị chuột rút như vậy mà dành chiến thắng đúng không anh? không ngờ là nó gài mình”

“uhm... tức lắm nhưng không làm gì được”

“đôi khi phải biết quan sát và nhìn người một chút để biết ai thật và ai giả”

Chúng tôi chỉ nói chuyện với nhau một lát là về đến nhà, đến nhà tôi liền tắm và thay đồ, nước thật mát. Hôm nay là thứ bảy còn ở ngày mai, ngày mốt là mình về lại quán trà sữa làm việc. Cũng lâu rồi mình cũng chưa viết thư về hỏi thăm tụi nhỏ? không biết tụi nhỏ như thế nào, chắc cũng phải sắp xếp để về thăm mấy đứa em.

Tôi vừa bước ra khỏi phòng tắm, đang lấy khăn lau đầu tóc, thì thấy tiểu thư đang ngồi ở trên giường. Tôi cũng hơi ngạc nhiên.

“Hôm nay em có thể ngủ ở đây được không?”

“Sao vậy tiểu thư?”

“vì hôm nay trời mưa lớn quá nên em sợ” - Tôi đưa mắt nhìn ra cửa thì đúng là mưa lớn thật

“uhm cũng được, em ngủ ở trên giường đi, anh ngủ ở dưới đất”

“hihi...” - tiểu thư chỉ cười tí mắt nhắm nhắm gối leo lên giường.

“ủa? hôm nay em không học bài gì ah”

“có bài đâu mà học”

“sướng ha... không có bài để học” - lúc này tôi đem mền gối trải ở dưới đất ngồi ở dưới ngược lên nói chuyện với tiểu thư

“sao hôm nay mưa lớn quá” - tiểu thư bước đến nhìn qua ô cửa sổ

“sao em lại sợ trời mưa?” - tôi hỏi, nhưng thấy tiểu thư có gì đó rất buồn trong mắt nhưng cũng không kém phần sợ hãi.

“trời mưa làm em cảm thấy cô đơn lắm, có cả sợ rất nhiều”

“uhm.... chỉ vậy thôi sao?”

“đó là cả một quá khứ trong em.....”

30. Chap 30

Nhìn thấy tiểu thư nói về điều đó tôi cũng hình dung và cảm nhận điều gì đó kì lạ

“Chuyện xảy ra cách đây 3 năm thôi. Lúc đó em đang học lớp 7, vào một đêm mưa rất to, nó to giống như ngày hôm nay vậy, đêm đó em đang ở phòng của mình đang ngủ rất ngon, bỗng dưng nghe tiếng mẹ kêu thất thanh em giật mình và chạy ra ngoài thấy mẹ đang bị bóp cầm một vật nặng đập ngay vào đầu, em đứng đó nhìn cảnh tượng thật khủng khiếp, em không tin rằng suốt bao nhiêu năm bố mẹ rất hòa thuận chưa bao giờ xảy ra điều gì tội tệ đến như vậy, bố đã đưa mẹ đi cấp cứu nhưng vì máu chảy ra quá nhiều nên mẹ em đã mất, mẹ mất được vài tháng thì bố em có người vợ mới, ban đầu bố đưa người vợ mới về nhà nhưng em không đồng ý, vì căn nhà nay chỉ có duy nhất một người phụ nữ đó là mẹ em mới được ở đây thôi, người vợ mới của bố cũng không thoải mái khi sống trong căn nhà này, nên họ đã dọn ra ở riêng, bố vẫn lo cho em mọi thứ. Chắc em nói ra điều này anh sẽ ngạc nhiên lắm, ông chủ quán trà sữa chính là bố của em, em rất mê trà sữa, nên bố đã làm ra cái quán đó, dù em và bố không nói chuyện với nhau cũng lâu, nhưng cũng chỉ nhìn mặt nhau mà thôi, đó là lý do tại sao em dám bảo kê cho anh là không sao hết, anh sẽ được tiếp tục làm việc bình thường, đó là tất cả câu chuyện của em đó. Đến bây giờ em vẫn còn ám ảnh rất nhiều”

Tôi im lặng khi nghe hết câu chuyện của tiểu thư, sao mà cãi nhau dẫn đến mức tệ như vậy chứ? Chuyện gì cũng có thể ngồi lại nói chuyện với nhau mà, bản thân tôi cũng thắc mắc rằng tại sao lại dẫn đến việc xô xát ngoài ý muốn như vậy, chắc có lẽ bố của tiểu thư là người hiểu rõ nhất, nên đã âm thầm quan tâm chăm sóc tiểu thư mà theo ông bây giờ nó là tốt nhất.

“Thôi em buồn ngủ rồi, em ngủ đây chúc anh ngủ ngon” - tiểu thư quay lưng lại với tôi, nằm co rút, với tôi những người ngủ co rút như vậy lúc nào cũng có cảm giác không an toàn, không một ai bảo vệ.

“Uhm....em ổn chứ?” - tôi hỏi

“em ổn không sao đâu”

“uhm.. vậy em ngủ ngon nha”

Tôi nhìn tiểu thư một lát rồi mới nằm xuống, nhưng vẫn chưa chợp mắt được. Gác tay lên trán suy nghĩ những gì tiểu thư đã kể cho tôi nghe. Bỗng dưng tiếng sét đánh thật lớn ngay cả tôi còn phải giật mình, tôi chồm lên nhìn xem tiểu thư như thế nào thì thấy tiểu thư đang co rút trèm gần phủ kín đầu, chắc tiểu thư rất sợ, tiếp theo là những tiếng sét liên tục, tôi chỉ thấy tiểu thư vẫn nằm yên tư thế đó không nhúc nhích. Không biết tiểu thư có sao không? Thương thì con gái rất sợ sét, rồi cả cúp điện nữa, nó luôn nhắc cho ta những quá khứ đau đớn nhất. Tôi nghĩ chắc mình cũng nên kể chuyện vui hay hài gì đó cho tiểu thư nghe, có khi sẽ làm cho tiểu thư quên đi kí ức xưa, để không còn sợ hãi nữa.

“Tiểu thư nghe chuyện hài không?”

“Chuyện hài hả?” - lúc này tiểu thư mới ló đầu ra khỏi mền

“uhm... em muốn nghe không?”

“nghe chứ?”

“Bắt đầu

Vk à, mình không gặp nhau một thời gian nhé

- Cái gì ?? @.@

- Đừng nhìn ck thế ! Chỉ một thời gian thôi

- Sao vậy ? Ck có chuyện gì hả ?

- Không có gì, ck chỉ muốn tốt cho vk

- Tốt cho vk ??? Ck bị điên à ?

- Không, ck chưa điên. Nhưng mà tin ck đi, mình ck đau được rồi, ck không muốn vk đau, hiểu không ?

- Không hiểu ! (T.T) Sao tự dưng lại vậy? Hay ck lại nghe lời ai nói linh tinh phải không ??

- Ủm, thực sự thì có người nhiều kinh nghiệm khuyên ck không nên gặp vk, ck thấy đúng nên làm theo.

- Hừ ! Tôi biết ngay mà. Thằng nào, con nào dám chen vào chuyện này ? Nó biết gì chuyện vk-ck mình mà chen vào đây ? Ck cho vk họ, tên, địa chỉ của nó, vk phải làm cho rõ ràng. {>.<}>

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Nó họ Bác tên Sỹ, ở số abc xyz -

... Ck bị đau mắt đỏ !

“Haha... “ tiểu thư cười thật lớn khi nghe xong câu chuyện tôi kể ... “đau mắt đỏ thôi làm hoành tráng quá :))

“Tiếp nè ...”

Trong quá trình tiến hành tập sự cho hôn lễ, chú rể bí mật tiếp cận vị mục sư và đưa ra lời đề nghị.

- Tôi sẽ đổi 100 đô la lấy việc bỏ các từ ‘yêu thương, tôn trọng, vâng lời và chung thủy với cô ấy mãi mãi’ trong lời thề kết hôn.

Vị mục sư đồng ý và nhận lấy 100 đô la với vẻ hài lòng.

Hôm sau, vào buổi lễ chính thức, vị mục sư nhìn thẳng vào mắt chàng trai, mỉm cười nhẹ nhàng và chậm rãi nói:

- Chàng trai, bạn có hứa sẽ luôn sẵn sàng phủ phục mình trước mặt cô gái đứng trước mặt đây, vâng theo mỗi mệnh lệnh của cô ấy, mang đồ ăn sáng đến bên giường cô ấy vào mỗi buổi sáng trong suốt cuộc đời sau này của bạn. Đồng thời thề trước mặt Chúa sẽ không bao giờ thêm nhìn bất kỳ người phụ nữ nào khác cho đến khi cả hai không còn trên cõi đời này nữa không?

Chú rể nuốt nước bọt và nhìn xung quanh, đáp lại bằng một giọng rất nhỏ nhẹ:

- Vâng.

Sau nghi thức, chàng trai ngay lập tức bám chặt lấy vị mục sư và rít lên:

- Tôi nghĩ chúng ta đã có một thỏa thuận?

Lúc này, vị mục sư mới đặt lại vào tay chú rể tờ tiền cũ và thì thầm:

- Cô ấy đã đưa ra một lời đề nghị tốt hơn.

Lần này tiểu thư cười lớn hơn lần trước ôm bụng cười vì chú rể đã bị phủ tay trên của cô dâu

“Anh kiếm đâu mấy truyện cười vậy? Hài thiệt đó”

“Ở trên mạng ah, tại lâu lâu chán không biết làm gì”

“hehe... tiểu thư ah, vậy được không? trước khi buổi tối đi ngủ anh có thể kể cho em nghe một câu chuyện dù là bất cứ câu chuyện gì, vui hài... mọi thứ”

“UHm... được chứ, việc đó không có gì là khó đâu?”

“Vậy cảm ơn anh nha, khuya rồi chúc anh ngủ ngon”

“UHm... chúc em ngủ ngon”

Tôi thì vẫn còn thức để xem tiểu thư đã ngủ hẳn chưa, tôi hơi sock khi biết người chủ của tôi chính là ba của tiểu thư, nhưng ông ta tôi thấy ông ta cũng khá tốt mà, cho tôi có việc làm còn giúp tôi đi học nữa. Nhưng mà sao lâu lâu ông chủ lại đóng cửa quán không ngủ nhỉ? Tôi chỉ nằm suy nghĩ vu vơ về mọi thứ, Nhìn lên thì thấy mền của tiểu thư đắp không kín, tôi bật dậy và chỉnh sửa. Lòng tôi thầm nói “ngủ ngon em nhé”

Tôi quay về chỗ ngủ của mình và cũng chìm vào giấc ngủ say. Sáng mai tôi phải quay lại công việc người phụ vụ bồi bàn cho quán trà sữa.

31. Chap 31

Sáng 4h tôi đã tỉnh dậy nhưng vẫn còn một người vẫn đang say giấc. Tôi dọn mọi thứ gọn gàng và viết tờ giấy để kể bên “chúc tiểu thư một ngày mới thật vui, hôm nay đi học vui nhá, có kết quả điểm thi thì cho nông dân này biết nha” Tôi ghi xong thì đặt chế độ báo thức là 6h sáng và để lại chiếc điện thoại mà tiểu thư đã tặng cho tôi. Tôi nghĩ chắc có lẽ tôi đã hoàn thành nhiệm vụ lần trước, nên đã bước ra khỏi phòng thật nhẹ nhàng và nói với vệ sĩ của tiểu thư trở tôi quay lại quán trà sữa.

Về tới quán trà sữa tôi mở khóa và bước vào bên trong, tôi giật mình khi thấy một người đàn ông ngồi trong góc tối hút thuốc, nhưng tôi cố gắng giữ bình tĩnh và nhận ra đó chính là ông chủ của tôi. Tôi vừa run vừa sợ dù biết tiểu thư nói rằng sẽ không sao khi tôi đi mà không cho ông chủ biết như vậy

“Con về rồi đó ah?” - ông chủ hỏi tôi

“ạ...” - tôi đến ngồi đối diện ông chủ, nhìn thấy chai rượu tây đang uống dang dở và có một đĩa mồi, tôi đoán có thể ông chủ của tôi đã uống từ tối qua cho đến sáng hôm nay, nhìn vẻ mặt của ông chủ có nỗi lòng gì đó không thể nói lên được.

“Cám ơn con” - ông chủ nói nhưng tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thật là hồi hộp

“ạ... chú cám ơn con điều gì... con chưa hiểu”

“uhm... cám ơn vì con đã làm bạn với con gái của ta suốt thời gian qua, ta hy vọng con cũng sẽ tiếp tục làm bạn với con gái của ta, cũng bao nhiêu năm rồi ta cảm thấy có lỗi với đứa con mà ta thương yêu biết chừng nào, chính bàn tay ta đã giết đi người mẹ nó thương yêu nhất chừng nào, ta không cố ý, đó chỉ là tai nạn vô ý, chỉ vì sự cãi nhau, dần co mà cả ta và bà ấy không kiềm được cơn nóng giận, nên mẹ của con gái ta đã chết, ta chính là hung thủ, là sát nhân... ta không dám gặp con gái của ta, ta chỉ biết làm quán trà sữa này, lo cho nó những vật chất có thể nhất mà thôi”

“chú ơi ...” - tôi nhìn chú và hiểu được nỗi đau suốt bao năm mà chú phải dằn vặt, chú không đủ can đảm để đến với Trần, đứa con gái mà chú thương yêu.

“Haiz... ta không biết phải làm sao? Từ khi xảy ra việc đau buồn đó, đứa con của ta không còn ngoan, chăm học nữa, tính cách của nó cũng thay đổi rồi, ra đời nó như vậy nó gặp những người bạn không tốt thì tương lai của nó sẽ ra sao? Ta là cha nhưng người cha đã giết mẹ nó thì còn tư cách gì để khuyên dạy bảo nó chứ...”

“Chú ơi... tiểu thư không tệ vậy đâu, tiểu thư siêng học lắm, điểm của bài kiểm tra lần này sẽ rất là tốt”

“Thật sao?” - ánh mắt của chú tóe lên niềm vui, niềm hy vọng “ con nói thật sao? ta vui lắm” - chú nắm lấy bàn tay của tôi

“ạ con nói thật”

“uhm... con hãy làm bạn và quan tâm con gái chú dùm chú, nó thay đổi như vậy chú mừng lắm”

“có những ngày chú nghĩ là chú đi đâu vậy chú?” - tôi hỏi

“Ah... chú đi làm tự thiện, vào chùa tụng kinh sám hối những lỗi lầm khi xưa của mình”

“ạ”

Cả hai chú cháu nói chuyện với nhau cho đến khi quán trà sữa mở cửa hoạt động lại bình thường, chú thì đi về nhà của mình, còn tôi và những người nhân viên ở đây vẫn làm việc chăm chỉ cho đến khi buổi trưa thì xảy ra chuyện.

“Trần Thanh” - không biết ai gọi tên tôi nữa, tôi đang lay hoay rửa mấy cái ly quay lại thì thấy tiểu thư đang nhìn tôi cười, thì ra người kêu tên tôi là cô ấy.

“gì vậy tiểu thư, hôm nay có điểm của bài kiểm tra chưa?”

“chưa có, thầy nói là ngày mai mới có”

“hì hì... hồi hộp ha, tiểu thư ra bàn đi, tôi rửa hết đồng ly này tôi sẽ ra liền”

“ok”

Một lát sau khi tôi đang đứng ghi menu cho tiểu thư ăn gì buổi trưa này, thì Khanh và Quỳnh bước vào quán trà sữa, lúc này tôi nhìn thấy trước liền quay lưng về phía họ.

“Anh sao vậy?” - tiểu thư không hiểu và thắc mắc

“Chết rồi, Khanh và Quỳnh họ nhận ra mặt của tôi”

“Đâu?” - tiểu thư chồm ra và nhìn thấy họ cũng giật mình không kém gì tôi

“Chết rồi làm sao đây?”

“Thôi để tôi vào chuẩn bị món rồi kêu người khác đem ra cho tiểu thư”

“uhm.. vậy đi”

Tôi đi vào thì có người đi ra ghi menu cho họ, lâu lâu tôi vẫn nhìn thấy họ đang làm gì, nhưng sau đó họ nhìn thấy tiểu thư đang dùng bữa và họ tiến lại gần

“hi! Tiểu thư, sao ngồi ăn một mình vậy? bạn trai của tiểu thư đâu rồi?” - Quỳnh hỏi khoanh tay với thái độ như những lần trước gặp tiểu thư

“Anh ấy đang học nên không ra đi ăn chung, vậy thôi”

“Siêng ha!” - Khanh mĩa mai - “anh ta hơi khờ vì lần trước cứu anh đó cưng”

“Anh ta tốt hơn anh nhiều Khanh ah” - Khanh cứng họng khi nghe Tiểu Thư khẳng định như vậy

Tôi đang quan sát thì người nhân viên kêu tôi bưng phần ăn ra cho Khanh và Quỳnh, tôi muốn từ chối nhưng không thể vì ai cũng bận việc của mình, tôi vội lấy khăn trang trên bàn che mặt lại và đem thức ăn đến chỗ họ khi họ quay trở về chỗ ngồi của mình. Tôi đem đồ ăn và thức uống ra mà tim đập như trống, tiểu thư cũng hồi hộp cùng với tôi. Tôi để xuống và mới họ dùng.

“Nhân viên ở đây bịt mặt mũi vậy hả?” - Khanh khó chịu

“Dạ, tại em bệnh nên không muốn lây bệnh như vậy sẽ an toàn hơn”- nói xong tôi giả bộ ho xụ xụ trước mặt

“Ấy da,, thôi đi đi ... mắc công lây bệnh cho tôi nữa” - Quỳnh xua đuổi tôi lúc đó tôi mừng thầm , tôi quay lưng đi thở phào nhẹ nhõm bước đi vài bước.

“KHOANG” - tiếng của Khanh làm tôi đứng cả tim -” hình như nhìn anh quen quen thì phải?” - Khanh đi xung quanh nhìn tôi

“Dạ chắc không quen đâu anh, người giống người nhiều lắm”

“Xoạt” - Khanh tháo khẩu trang của tôi ra rất nhanh

“Á...” Quỳnh la lên

Lúc này mọi người đều quay lại về phía chúng tôi

“Thì ra đi mượn cái thằng bưng bàn này làm bạn trai sao tiểu thư Trân” - Quỳnh liếc Trân

“Tao nhớ mày là thằng nào rồi, cái thằng bị tao đánh vì xen vào chuyện của nhà người khác” - Khanh đã nhớ tôi là ai

Tôi không biết nói gì làm gì, chỉ biết đứng nhìn tiểu thư, Quỳnh và Khanh đã phát hiện ra, chúng cười chê khoái chí.

“Các người im đi, đừng có cười người khác như vậy?” - tiểu thư muốn làm gì đây

“Sao không được cười, cười cả hai chúng bay, cười một đứa sợ quê vì ai cũng có đôi có cặp còn mình thì không có, cười vì cái đứa bôi bàn nghèo nát không lấy một xu” - Khanh cười nhạo nhẽ

“Người ta có làm gì thì người ta cũng tự kiếm tiền bằng chính mồ hôi nước mắt, chứ không như hai đứa mày chỉ biết ăn xài tiền của ba má, phá tiền của của ba má”

“Ngộ! Tiền ba má cho tao thì là của tao, không có tiền là tao khinh vậy thôi”

“Tụi bây có thể nói được những lời như vậy sao?”

“Mày không biết có quyền có tiền là có tất cả sao?” - Quỳnh chanh chua

“Đúng rồi có tất cả, nhưng duy nhất tụi bây không có chính là lòng tự trọng của tụi bay, tiền nó ăn mòn lòng tự trọng rồi mà”

“Mày muốn kiếm chuyện hả con kia?” - Quỳnh lớn tiếng khi bị tiểu thư cho một câu quá nặng

“Thôi tiểu thư ơi... kệ họ đi... đừng đụng đến họ” - tôi đến kiềm cơn tức giận của tiểu thư lại

“Tụi nó quá đáng mà” - tiểu thư nhìn thẳng Khanh và Quỳnh

“Gia đình mình giàu nhưng có êm đẹp như gia đình tao không? Cha mày thì giết mẹ mày, mày thì sống một mình với đám vệ sĩ, coi chừng có ngày nó hiếp mày rồi lấy hết tài sản của ba mày đấy” - Quỳnh nói điều này làm cho Khanh cũng phải bất ngờ, có vẻ chuyện này rất lớn rồi đấy, tôi nhìn thấy khói ở trên đầu của tiểu thư, tay tiểu thư nắm chặt lại, cố nén những gì có thể.

Cơn sock này đụng chạm vào quá khứ đau nhói này, tiểu thư sẽ không bỏ qua cho Quỳnh đâu. Tiểu thư nhào tới sâu xé Quỳnh, nắm tóc, Quỳnh cũng không vừa gì cũng đánh lại, nắm tóc. Hai bên vật qua vật lại dưới đất, Tiểu thư vào thế ngồi ở trên người Quỳnh, nắm tóc vật điên cuồng, tôi và Khanh vào can, nhưng bị đẩy ra, mọi người xung quanh thì đứng nhìn, họ cũng không muốn xen vào. Tiểu thư tát Quỳnh liên hoàn 4 cái vào mặt. Tôi lấy hết sức lôi tiểu thư ra khỏi Quỳnh, nếu quá mạnh tay sẽ có chuyện xảy ra chấn thương gì có Quỳnh lại mệt.

“Mày còn nói như vậy nữa? Tao sẽ sống chết với mày” - tiểu thư cứ nhào tới, tôi cố gắng kiềm lại “thôi thôi, được rồi mà”

“Mày chờ đó” - Quỳnh lấy tay xoa mặt của mình vì bị đánh rất đau “trả tiền đi về”

Quỳnh và Khanh đi ra khỏi quán với bao nhiêu ánh mắt nhìn về họ, họ cũng nhìn tôi và tiểu thư. Tiểu thư và tôi vào góc bàn ngồi để tránh đi những ánh mắt mọi người dòm ngó, tôi đi lấy nước, lấy khăn lau mặt cho tiểu thư, lấy dầu bôi vào chỗ trầy xước, chỉ là xoa sát nhẹ mà thôi. Tiểu thư ngồi ôm chân gục mặt và khóc, nhìn tiểu thư lúc này tôi biết làm gì bây giờ, chỉ biết lấy tay vỗ vai nhẹ nhẹ để an ủi mà thôi.

Điều tôi lo thứ hai là tiểu thư đi học ở trong trường sẽ như thế nào khi đồng bọn của Quỳnh cũng không ít, chúng sẽ trả thù lại.

“Ngày mai anh đi học với em được không? em sợ tụi nó sẽ đánh em khi có một mình em thôi”

“Uh.. anh cũng lo, nhưng mai anh sẽ là điệp viên luôn bám sát em vậy ha”

“vậy cũng được”

“em thật là hung dữ đó, quángh ghê quá, báỉ phục báỉ phục” - tôi chấp hai tay lại

“chọc em nữa” - lúc này tiểu thư đã nở nụ cười rồi làm tôi cũng cảm thấy vui.

“hì hì ... “

“nè... sao lại trả điện thoại hả? em tặng cho anh mà”

“nhưng mà.... nó mắc quá....”

“anh có thể bán nó đi, mua cái rẻ hơn, để dành tiền đem về cho lũ em của anh”

“nhưng quà tặng ai lại đem bán đi bao giờ”

“Em nói thì anh cứ làm đi, anh muốn bị đánh giống Quỳnh không?”

“Vâng vâng...

32. Chap 32

Buổi tối khi ở quán trà sữa mọi thứ được dọn dẹp khi tôi chuẩn bị lên giường nằm ngủ thì tin nhắn báo trên điện thoại của tôi.

Tiểu thư xinh đẹp: hôm nay yên bình không có chuyện gì hết. hihi... ^^

Tôi: uhm, hy vọng ngày nào cũng vậy. :)

Tiểu thư xinh đẹp: sao giờ này chưa ngủ nữa?

Tôi: hi hi ... chưa buồn ngủ thì chưa ngủ, tiểu thư cũng vậy mà.

Tiểu thư xinh đẹp: đang học bài mà :P

Tôi: thôi học xong ngủ sớm ha! Anh còn phải viết thư cho tụi em ở dưới quê

Tiểu thư xinh đẹp: ok!

Tôi lấy giấy bút ra và viết thư cho lũ nhỏ

“ Cuối tháng này Hai sẽ về thăm tụi em, tụi em sẽ có những bộ quần áo mới, những bánh kẹo thật ngon, phải giữ sức khỏe thật tốt, học hành thật chăm chỉ ha. Hai thương tụi em nhiều lắm, công việc của Hai cũng khá tốt, Hai được ông chủ tốt bụng lo cho việc học tiếp tục, hai sẽ cố gắng làm việc thật chăm chỉ , học thật tốt, để có thể lo cho tụi em nhiều hơn. Hai nhớ tụi em nhiều lắm, trời tối rồi Hai đi ngủ đây”

Qua ngày hôm sau , tôi xin ông chủ nghỉ việc một bữa để đi theo bảo vệ cho tiểu thư, cuối tháng về quê thăm mấy đứa em, ông chủ liền đồng ý. Tôi đến trước cổng trường đứng chờ tiểu thư với trang phục học sinh (hi hi việc tôi lấy đâu ra bộ đồ học sinh chắc cũng không cần giải thích đâu nhỉ? tại thấy cũng không quan trọng, chúng ta vào lại vấn đề chính)

Tôi vừa đến trường thì cùng lúc chiếc xe cũng vừa dừng lại, tiểu thư nhanh chóng nhận ra tôi và nở một nụ cười khá niềm nở. Tôi bước vào trường cùng với tiểu thư cứ như là học sinh của trường này vậy, có điều tôi phải chứng kiến bao nhiêu ánh mắt của những cậu học sinh đang nhìn tôi một cách kì lạ, còn các bạn nữ mỉm cười nhìn tôi, tôi cũng cười chào lại. Đưa tiểu thư vào lớp xong, tôi nghĩ nên kiểm một chiếc ghế đá nào ngồi đó để học và ôn bài. Và có thể quan sát tiểu thư từ xa, reng chuông vào học tôi để ý thì thấy Quỳnh đi trễ bị giám thị bắt phạt, ngồi ở trong phòng viết bản kiểm điểm, tôi nghĩ chắc cô ta đi trễ nhiều lần rồi nên mới bị viết bản kiểm điểm như vậy. Tôi nhìn rồi lắc đầu rồi tập trung vào bài toán đang dở.

Sau đó có một điều làm tôi phải chú ý đó là có một cậu học sinh đang tìm cách leo ra rào khỏi cổng trường, tôi cố gắng nhìn kĩ đó là Khanh. “Oh oh trốn học sao? Càng lúc tôi càng không hiểu những cô cậu ngày nay gia đình có điều kiện vậy mà không đi học , còn trốn học đi chơi, sau này tương lai của những cô cậu ầm này như thế nào” Nhưng có vẻ cậu Khanh không thành công rồi, tôi nhìn thấy một người thầy bước ra từ phòng hiệu trưởng, cậu ta chắc không thoát được rồi. Người thầy đó phát hiện, đứng khoanh tay nhìn cậu ta và kêu tên cậu ta. Tôi cảm giác được là cậu ta khá xanh mặt khi bị phát hiện. liền tèo xuống khoanh tay hai tay cuối đầu. Nhưng ít ra cậu ta cũng biết sợ đó chứ, người thầy không cần nói gì chỉ cần một ánh mắt và cậu ta tự giác đi vào phòng của hiệu trưởng. Có lẽ ai cũng biết cậu ta sẽ bị xử lý như thế nào.

Thời gian cũng trôi qua khá nhanh, khi tôi kết thúc bài toán của mình cũng là lúc chuông reo đến giờ ra chơi. Tôi đứng trước lớp của tiểu thư và chờ tiểu thư ra, luôn đi bên cạnh tiểu thư. Đi vào căn tin tôi chạm mặt Khanh và Quỳnh, hai tụi nó nhìn tôi cứ như muốn sâu xé tôi ra làm đôi, nhưng tôi không quan trọng, tiểu thư quan trọng trên hết. Tôi nói nhỏ với tiểu thư “ chúng ta mua đồ ăn rồi ra ghế đá ngồi, tránh những chuyện không hay xảy ra”, tiểu thư liền đồng ý.

Chỗ chúng tôi ngồi là lũ con trai đang đá banh, tiểu thư có vài câu hỏi bài tập và tôi luôn sẵn sàng giúp và trả lời câu hỏi đó, vô tình thôi tiểu thư lấy tay vuốt tóc mình ở tai tôi bị sao động, hình ảnh đó khá dễ thương với vẻ mặt chăm chú khi nhìn vào tập, kèm với nụ cười thật đáng yêu. Tôi như cứ bị đơ ra với hình ảnh đầy đáng yêu đó.

“BỐP” – trái banh sút thẳng trúng vào đầu tôi – “ây da”

“anh có sao không?” – tiểu thư lo lắng khi thấy tôi ôm đầu

“hơi ê đây”

“này! Chơi đá banh cũng phải cẩn thận một chút chứ”

“ohh... xin lỗi nhé! Tên bồi bàn” – đó là Khánh lúc này nhìn hấn mà chỉ muốn cho hấn một trận. lúc này Quỳnh chạy tới

“trời! sao anh lại đá trúng vào người ta vậy! cố gắng đá trúng thêm vài cái nữa đi” – Quỳnh true cọt, tiểu thư nắm chặt tay đứng dậy tôi ngăn lại

“thôi! Bỏ qua đi, mình ngồi chỗ khác là được mà”- tôi xoa đầu, đi cùng tiểu thư đến chiếc ghế đá khác”

Lần này chắc sẽ yên thân khi tránh xa Quỳnh và Khanh ra. Nhưng có lẽ họ đã không để cho tôi yên, tôi đã bị Khanh cho thêm một trái vào đầu và tôi nghĩ lần này tôi không thể nhịn được nữa.

“Này! tại sao cậu lại có hành động như vậy! Xin lỗi tôi mau lên”

“Tao không xin lỗi, và tao thích làm như vậy, được không?” - Khanh đẩy tôi mạnh về phía sau, cùng nhau cười cợt với lũ bạn.

“Tôi nói lại một lần nữa, cậu phải xin lỗi nếu không thì đừng trách” - tôi nắm chặt tay của mình lại

“xin lỗi mày ah! Tao ko biết nghĩa xin lỗi là gì cả” - hấn kên mặt với tôi, tôi nghĩ nên dạy cho Khanh một bài học, lần trước hấn đánh tôi là vì quá đông, nhưng lần này đầu tay đôi nên tôi sẽ hạ hấn. Tôi nắm chặt tay của mình thật chặt. “mày muốn đánh nhau hả? để tao ra tay trước vậy”

Hấn đưa thẳng nắm đấm vào mặt tôi, tay tôi đã kịp chặn cú đấm đó, mặt tôi biểu hiện rõ sự tức giận, còn hấn biểu hiện rõ sự nhún nhó. Gây chiến của tôi và hấn đã gây chú ý toàn trường, tất cả học sinh đều bu lại, học sinh trong trường đều ko biết tôi là ai, nhưng họ có vẻ thích khi tôi đang có cơ hội nằm trên cơ Khanh. Khanh đã dùng chân mình đá ngay vào chỗ hiểm, con trai thật sự sẽ rất thốn, tôi cũng thốn nhưng tôi nghĩ tôi chịu được, tôi khá nhẵn mặt, Khanh mở to mắt nhìn tôi sao tôi có vẻ ít đau hơn so với suy nghĩ của hấn là tôi sẽ nằm la liệt dưới đất và ôm “nó” kêu gào. Mọi người cũng há hốc tưởng tôi sẽ đau và chết điếng, nhưng thật sự là đau thật dù gì nó cũng là chỗ nhạy cảm mà. Xương thịt còn đau huống chi là chỗ ấy.

Tôi dạn tay hấn về phía sau đập hấn nằm xuống đất và ngồi lên người của hấn. Hấn chỉ biết cắn răng mà đau điếng, chuyện của tôi và hấn không ai dám xen vào. Tiểu thư hả dạ khi thấy Khanh bị trừng phạt như vậy. “Hứ đáng đời”

“Xin lỗi tao mau lên” - tôi vẫn kẹp tay và ngồi trên người hấn

“không bao giờ” - hấn khá cứng đầu nhỉ

“Có xin lỗi hay không” - tôi kẹp mạnh hơn nữa

“được rồi, tôi xin lỗi, xin lỗi, được chưa?” - hấn đập tay dưới đất

“nói cho thân thiện không được ah! Nói là em xin lỗi anh, dù gì tôi vẫn lớn hơn cậu đấy”

“dạ em xin lỗi anh”

“được rồi, tha cho cậu đấy” - tôi buông cậu ta ra và đứng dậy

Cậu ta nhìn tôi chạy đi sau đó đưa ngon tay giữa ra và nói “Fuck You”

“nó nói gì vậy?”- tôi hỏi tiểu thư

“hì hì ... nó chửi thôi nhưng tốt nhất anh đừng biết nghĩa nó là gì, chửi ko tôn trọng, đại loại là vậy”

“thôi kệ! sắp vào học rồi, tiểu thư chuẩn bị vào lớp đi”

“uhm...anh là người đầu tiên hạ gục được Khanh đó, anh hay quá”

“oh oh ... nghe cũng vui nhưng cũng hơi lo”

Buổi học kéo dài cho đến khi ra về, tiểu thư cho tôi quá gian qua quán trà sữa. Khi đưa tôi về đến quán “ngày mai anh sẽ đi học chung với em nhé” - tiểu thư lúc này thật đáng yêu làm sao tôi có thể từ chối được nhỉ

“tất nhiên rồi” - dù gì mai cũng chỉ có buổi sáng rồi trưa về đi học chung ở trung tâm luyện thi

“vậy nhé” - tiểu thư đưa ngón út ra

“là sao?” - tôi khó hiểu

“hứa móc ghêo đó” - tiểu thư nheo một mắt lại, tôi vui vẻ móc ghêo cùng với tiểu thư. Thế là tôi bye bye tiểu thư.

Hì hì ... ngày hôm nay thật là vui, tôi chưa bao giờ thấy hạnh phúc như thế này. Buổi tối đó vừa dọn dẹp quán tôi vừa hát vừa nghe nhạc.

“lá la... lá ...la” - tôi cầm cây chổi như khiêu vũ, tưởng tượng cây chổi là tiểu thư, khiêu vũ trong một lâu đài rất lớn, tôi là hoàn tử còn tiểu thư là công chúa. Một cái hôn ở tay, nhảy trong điệu nhạc du dương. “Lá la....”

Và về đêm tôi có một giấc mơ khá lãn mạn, tôi cùng với tiểu thư cười ngửa, hái hoa. Đến lúc hấp dẫn nhất chính là tôi sẽ được hôn tiểu thư thì”RENG RENG...” Ohoh ... tôi ngồi bật dậy và mình quay về thực tế, ước gì tôi có thể mơ dài hơn, tại cái đồng hồ chết tiệt đó, làm mất đi giấc mơ tuyệt vời của tôi.

Tôi vui khi hôm nay lại đi học chung với tiểu thư, tôi chào mọi người với vẻ mặt như đón tết tung tăng đến trường. Đồng hồ đã chỉ gần 7h rồi sao tiểu thư không đi học nhỉ? Tôi gọi cho tiểu thư mấy cuộc nhưng không thấy bắt máy. Tôi chờ thêm 30p nữa. Những cuộc gọi của tôi dường như vô vọng, tôi không biết có chuyện gì xảy ra với tiểu thư hay không. Tôi liền kêu xe ôm chở tôi đến ngay căn biệt thự của tiểu thư.

33. Chap 33

Tôi đứng trước cửa căn biệt thự của tiểu thư, nhìn vào thì thấy có một chiếc xe hơi lạ đang đậu ở trong sân vườn. Tôi nhấn chuông lúc đó người vệ sĩ nhìn tôi và nhận ra và cho tôi vào trong, tôi không biết chuyện gì xảy ra nên lo lắng hồi hộp đi cùng. Bước vào bên trong thì tôi thấy ông chủ của tôi đang đi từ trên lầu cùng với người bác sĩ, bây giờ có lẽ tôi đã hiểu lý do vì sao hôm nay tiểu thư không đi học rồi.

“con chào ông chủ!” – tôi khoanh tay gật đầu

“uhm... chào con, con đến đây làm gì?” – ông chủ hỏi tôi

“dạ con không thấy tiểu thư đi học, gọi điện thoại cũng không bắt máy, nên con chạy đến đây”

“uhm.. nó bị sốt nên không thể đi học được, ta nghe lính nó báo nên liền tới đây, bác sĩ nói chừng vài ngày nữa nó sẽ ổn thôi con ah” – tôi nghe xog cũng bớt đi lo lắng

“con có thể vào thăm tiểu thư được không?”

“uhm... được, nhưng nhẹ nhàng kẻo nó thức giấc”

“dạ!” – tôi vui khi được vào thăm tiểu thư.

Bước vào phòngng thấy cô tiểu thư của tôi đang nằm trong giường bệnh, với cái khăn trùm trên trán, mền đắp ngang người, tôi đến thật nhẹ và gần xem sắc mặt như thế nào. Tại sao người con gái trước mặt tôi phải làm cho tôi lo lắng như thế này, tôi muốn bệnh dùm cho em, để em có thể tung tang ở ngoài, vui vẻ, chứ không phải nằm yên trên chiếc giường như thế này. Tôi vội lấy khăn ở trán em ra để vắt một cái khăn mới để cho em mau hạ sốt, có lẽ do em tập trung học mấy bữa nay nên không để ý gì sức khỏe của mình nên mới bệnh như thế này. Chắc mốt tôi cũng phải theo dõi sức khỏe của em thường xuyên hơn. Thăm em được một chút tôi liền chạy ngay xuống nhà.

“Có chuyện gì hả con?” – ông chủ nhìn tôi

“Dạ!con có chuyện muốn nói với chú, chú cho con ở lại chăm sóc tiểu thư được không chú?”

“Nhưng đã có người chăm sóc rồi mà con”

“Dạ.... con có thể phụ và đỡ dần cho việc chăm sóc, thay phiên mọi người” – tôi nói xong long mong chờ sự chấp nhận của ông chủ, ông chủ im lặng một chút sau đó gật đầu. Tôi bỗng dung cảm thấy rất vui khi được chăm sóc cho tiểu thư như thế này. Nói xong thì ông chủ đi ngay. Tôi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu mở cửa ngó vào thì thấy tiểu thư vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi đi xuống phụ nấu cháo sau đó bưng cháo lên phòng.

Tôi lấy khăn thay và đắp nhưng khoảng 10p sau thì tiểu thư tỉnh dậy. Tôi liền nằm lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu thư và nói

“Em tỉnh rồi!”

“Sao mà thấy trong người mệt mệt quá” - em ngồi dựa lên thành giường và tôi giúp em

“uhm... em đang bệnh mà, anh lo cho em quá, sang đi học không thấy em, gọi điện thoại cho em mà không thấy em bắt máy, tưởng em có chuyện gì với tụi kia”

“hì hì” – tiểu thư mỉm cười nhưng sau đó thấy tôi cứ nắm lấy bàn tay của em, em cứ nhìn chăm chăm

“Ah.. anh xin lỗi, tại anh mừng quá, ah để anh xuống dưới nói với mọi người là em tỉnh rồi, rồi báo cho ba em biết”

“Ba em???”

“Uhm... ba em biết khi em không đi học, những người vệ sĩ đã gọi cho ba em đến,thôi em ăn cháo đi cho nóng rồi còn uống thuốc nữa” – Em không trả lời gì hết, chỉ im lặng khi nghe tôi nói xong.

“Dạ” - Tiểu thư ăn chậm từ từ

“Em ăn từ từ thôi coi chừng nóng đó”

“Miệng em nhạt quá, ăn không có mùi vị gì cả”

“Uhm.. thường bệnh ai cũng như vậy hết, em uống thuốc khoảng 2 ngày thì em sẽ có vị lại thôi”

“Uhm.... anh ở đây lát anh về ah?” - tiểu thư hỏi tôi

“Không.. anh xin ba em ở lại để chăm sóc cho em” - lúc này tôi nhìn thấy nụ cười nhẹ ở khuôn mặt của em, nhưng có một chút ửng hồng.

“Có người chăm sóc cho em rồi, thôi anh về đi”

“hả?” - mặt tôi ngơ ra khi tiểu thư nói với tôi như vậy, tôi cũng hơi buồn vì tiểu thư nói như vậy- “vậy thôi, anh về nha” - tôi đứng dậy quay lưng bỏ đi

“Anh đi đâu vậy?” - tiểu thư khá tỉnh khi hỏi tôi

“Đi về”

“Sao anh về?”

“Em kêu anh đi về thì anh đi về” - tôi buồn thiu thiu

“Em kêu anh chết anh cũng chết hả đồ nông dân”

“Là sao?” - tôi cảm giác là tôi bắt đầu ngu ngu ra

“Nếu anh muốn chăm sóc cho em thì phải tìm mọi cách ở lại, chứ kêu đi về là về vậy ah!” - Tiểu thư nói có một chút giận trong đó.

“ờ ờ ... hì hì ...” tôi nhanh chân quay lại rồi gãi đầu cười - “ờ ha... giờ mới hiểu”

“Anh đi về đi”

“thôi, anh ở lại chăm sóc cho em, em ăn hết cháo đi, rồi nghỉ chút, đi đi lại lại trong nhà, em sẽ khỏe hơn khi nằm một chỗ như thế này”

“Uhm...” - em gật đầu nhẹ, rồi ngồi nhìn em ăn hết cháo rồi đem dẹp cho gọn gàng.

Khi tôi đi xuống bếp định quay lên lầu thì nghe tiếng của ông chủ quay lại cùng với một chàng thanh niên, tôi nghĩ anh chàng này chắc bằng tuổi tôi. Anh ta có một khuôn mặt khá bảnh trai, mặc đồ cũng khá là thời trang nhìn anh ta cũng ra dáng một ông chủ. Nhưng tôi nghĩ đó là đối tác của ông chủ nên cũng không để ý, rồi tôi đi lên lầu. Nhưng quên mất tôi phải đem nước lọc cho em uống thuốc nữa, vậy là tôi quay lại xuống dưới bếp. Khi tính quay trở lại thì tình cờ tôi nghe cuộc nói chuyện giữa ông chủ và chàng thanh niên đó.

“Bé Trân sao rồi Bác?” - cậu thanh niên nói

“uhm... hình như hạ sốt rồi, cũng tỉnh dậy rồi”

“Chắc do em nó học nhiều mà không giữ sức khỏe nên bị vậy”

“Uh... gần đây Trân vui vẻ hơn xưa nhiều rồi”

“Thật hả Bác? Thế thì tốt quá, khi nào Trân khỏe lại con sẽ dẫn Trân đi chơi”

“Uhm.... công việc công ty của con thế nào rồi?”

“Dạ... năm nay công ty của con làm ăn được hơn năm ngoái”

“Vậy cũng mừng rồi”

“Bác ơi ... bác cho con nói điều này được không?”

“Điều gì vậy con?”

“Bác cho con và bé Trân tìm hiểu nhau được không?” - tôi nghe câu này lòng tôi bóp chặt lại

“Nhưng nó còn nhỏ mà con chỉ mới học lớp 10”

“Dạ.. con chỉ muốn được là bạn của Trân rồi sau đó từ từ tiến xa hơn”

“Uhm.. Trân từ nhỏ đã chịu nhiều nỗi đau, ta không muốn ép nó gì cả, nhất là chuyện tình cảm, nếu cả hai đứa thương nhau thật lòng thì ta ủng hộ, nhưng nếu Trân không thương con thì ta sẽ không ép nó phải lấy con”

“Dạ... con biết mà, Trân có người yêu chưa Bác?”

“Ta nghĩ là chưa... nhưng hiện tại Trân cũng đang có một người bạn”

“Trai hay gái vậy bác?”

“Là con Trai, cậu ta hiền lành, tốt bụng, khá chăm chỉ, học hành cũng khá”

“Ah...cậu ta còn đi học hả bác? cậu ta bao nhiêu tuổi rồi bác?” - tôi tự hỏi sao cậu thanh niên đó hỏi nhiều về tôi quá vậy, cứ như là đang điều tra tội phạm quốc tế

“Uhm.. đang ôn thi đại học để chuẩn bị cho năm sau, cậu ta bằng tuổi của con”

“Ah... thì ra là vậy, cậu ta ở thành phố hả bác?”

“Không cậu ta là một anh chàng nông dân”

“Ah... Thôi con lên thăm Trân nha Bác”

“uh,... con lên đi, Trân ở trên lầu đó”

Tôi đứng ở dưới bếp cứ luôn tự hỏi người đó là ai? Không biết tiểu thư có biết anh ta không? Anh ta có quan hệ gì với gia đình của ông chủ, không được phải lên xem anh ta mới được. Tôi vội vàng đi lên phòng, anh ta vào phòng mà quên đóng cửa, tôi nhìn vào trong thì thấy cả hai đang nói chuyện khá vui vẻ với nhau,

tự nhiên trong lòng cảm thấy gì đó buồn buồn mà không giải thích được, có lẽ tôi nên để không gian riêng cho họ, nhìn vẻ tươi tắn của Trân dù sao tôi cũng cảm thấy vui.

Thế là tôi bước chậm rãi xuống cầu thang, tôi nghĩ chắc mình cần mua một vài thứ gì đó, tôi đi ra khỏi nhà, đi bộ dọc trên con đường mà tôi từng cùng với em đi chung. Nhưng rồi tôi lại chợt mỉm cười khi nhớ lại những kỉ niệm của tôi và em, tôi tự hỏi không biết em có thích tôi không nhỉ? Nếu như em thích tôi chắc tôi sẽ nhảy lên vì vui sướng mất. Khi nghĩ đến điều đó tôi cũng chẳng còn nhớ anh chàng thanh niên kia nữa, nỗi buồn của tôi tự dưng tan đi. Đúng là đi dạo thoải mái hơn thật, tôi tình cờ đi ngang qua chỗ bán những có thú nhồi bông nhỏ nhỏ bằng lòng bàn tay, họ bán ở trên vỉa hè, rất rất là nhiều. Tôi thấy giá để 15-25k một con, tôi liền tập vào lựa một con dễ thương nhất, hy vọng nó là món quà tinh thần để cho em mau khỏi bệnh, nhiều quá biết lựa con nào đây, khỉ, voi, heo, gấu ...

Tôi phát hiện có con Gấu đang ôm trái tim màu đỏ, mặt nó cười rất tươi. Hề hề... tặng cái này giống hàm ý quả nhỉ? Tôi cũng đắn đo một chút là không biết có nên lấy con đó không, nhưng nhìn lại nó là con dễ thương nhất. Thôi kệ cứ lấy đi miễn em mau hết bệnh là được. Lúc tôi gần về đến căn biệt thự thì thấy chàng thanh niên bước vào chiếc xe hơi và rời khỏi căn biệt thự, lòng tôi mừng thầm..”kaka... cuối cùng cũng về, như thế thì mình sẽ ở bên em chăm sóc cho em dễ hơn”

Tôi mở cửa bước vào phòng của em

“Anh đi đâu nãy giờ vậy?”

“Ah... đi mua đồ ah mà”

“Mua đồ gì ah?” - Tiểu thư hỏi khi thấy hai tay tôi cứ để đằng sau - “anh giấu gì sau lưng vậy?”

“Hồi nãy nhà mình có khách hả?” - tôi giả điên như không biết gì

“Ah... có một anh đến thăm em, mà anh ấy cũng về rồi, có thể anh ấy vừa về được một chút thì anh về ah”

“Ah...”

“Anh giấu gì sau lưng vậy? Sao không trả lời em?” - Tiểu thư cứ chồm lên

“Anh tặng em nè” - Tôi đến gần giường tiểu thư và đưa con gấu đang ôm hình trái tim tặng cho em -” Hi hi ... mau mau hết bệnh nha... hồi nãy đi mua đồ vô tình thấy người ta bán ở ngoài đường nên mua ah... nó chỉ có 25k thôi...”

“Hihi...” - tiểu thư nhìn con gấu rồi cười

“Ủa? sao em cười?” - tôi thì không hiểu gì hết

“Em cười vì tính thật thà của anh, một anh tặng quà cho ai anh đừng cho người ta biết giá trị của món quà đó bao nhiêu, người ta biết tấm lòng của anh là được rồi, cảm ơn anh về món quà dễ thương như thế này.”

“AH... Anh biết rồi, lần sau có tặng quà sẽ không nói giá, em uống thuốc chưa?”

“Em uống rồi, có người đem thuốc lên cho em”

“Mà anh chàng kia là ai vậy?” - tôi cũng tò mò giống như hấn tò mò tôi vậy

“Anh chàng đó là con của người bạn đồng nghiệp với ba của em, hồi nhỏ em và anh ấy cũng chơi chung với nhau, anh ấy đi du học mới về nghe tin em bệnh rồi sang thăm em, nhưng anh ta không được tốt lắm”

“Sao lại không tốt?” - tôi hỏi

“Uhm... vì anh ấy rất là đào hoa, quen con gái mà như thay áo vậy, em không thích lắm”

“Em có thích anh ta không?”

“KHÔNG ĐỜI NÀO EM THÍCH, ủa? anh hỏi điều đó làm gì?” - em ngây ngô nhìn tôi

“Ah ... hồi thôi không có gì “ - sao mà tôi vui thế ta, vui như chưa bao giờ được vui. Thế là tôi có cơ hội cho riêng tôi rồi

“Anh ta tên là gì?”

“uhm... anh ấy tên là Jacky”

“Ah...”

“Anh hỏi nhiều quá nha”

“Rồi rồi anh không hỏi nữa, thôi chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi, em sẽ khỏe hơn khi ở trong căn phòng ngột ngạt này, dù gì không khí tự nhiên vẫn tốt hơn chứ” - tôi cười thật tươi, sau đó đưa bàn tay ra cho em nắm lấy bước ra khỏi giường.

“Em thấy thoải mái không?” - lúc này tôi và em đã ở ngoài vườn

“Đúng là thoải mái thật” - Em hít một hơi thật sâu với bầu không khí trong lành, sau đó tôi và em đến chiếc bàn nhỏ được đặt ở gần đó, tôi cũng nhanh tay lấy một cuốn truyện theo để đọc truyện cho em nghe

“Em muốn nghe truyện không? Anh lấy cuốn truyện ngăn ở kệ sách của em ah, ra đây có gì để nghe sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn”

“Anh cũng tin ý ghê, cô nào mà được anh thương chắc sẽ hạnh phúc lắm” - tôi nghe câu này xong đỏ ửng cả mặt, thật sự tôi đang có những giây phút thật hạnh phúc khi ở bên em, dù chỉ được nhìn ngắm em, thấy em vui khỏe từng ngày. Tôi sẽ làm những gì có thể để em luôn luôn như thế này.

3 ngày sau...

Em đã khỏe hẳn có thể tung tăng vui đùa, khi tôi với em đang ngồi kể cho nhau nghe những câu chuyện vui thì người vệ sĩ đến bên

“Thưa tiểu thư, ông chủ muốn gặp tiểu thư ở trong phòng khách ah”

“Có chuyện gì mà phải gặp tôi như vậy?”

“Dạ tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe ông chủ muốn gặp tiểu thư thôi”

“Uhm.. tôi sẽ vào liền”

Tôi tự hỏi có chuyện gì mà nghiêm trọng thế này, nhưng vừa bước đến cửa phòng khách thì tôi thấy một người đàn ông quen quen, tôi nhớ ra chính là người đã bắt Khanh khi Khanh muốn leo rào cúp học, ôi không người đó là hiệu trưởng.

“Con vào đây và ngồi xuống!” - giọng ông chủ cứng rắn làm tôi cũng run theo

“Em chào thầy hiệu trưởng!” - Em cúi đầu lễ phép, còn tôi thì đứng ở phía sau cùng với những người vệ sĩ

“Ba đã nghe thầy hiệu trưởng kể lại, có phải con đã kêu người ngoài vào trường đánh lộn không? và ba biết người ngoài đó là ai?” - lúc này ông chủ nhìn tiểu thư, sau đó hướng ánh mắt nhìn tôi làm tôi đứng cả hình

“Con không có” - Tiểu thư bướng bỉnh không nhận

“Con đã kêu người đánh Khanh”

“Chính nó gây sự trước, làm thương tích người khác, bị đập cũng đáng”

“Hỗn xược, có thầy hiệu trưởng ở đây mà thái độ lễ phép của con đâu hả?” - ông chủ nổi nóng, tiểu thư không nói gì lấy tay đập lên đùi của mình thể hiện sự tức tối. - “thầy hiệu trưởng nể mặt ba nên không đình chỉ con nghỉ học 1 tuần, bây giờ con như vậy nữa”

“Con không có lỗi, còn người ngoài đó cũng có sự chấp nhận của ba nên người đó mới đi, không có người đó thì con gái của ba bị người khác ăn hiếp rồi ba có biết không?” - em nói như muốn khóc

“Anh bình tĩnh có gì nói em đó từ từ, bây giờ tôi có chuyện phải đi rồi”

“Dạ... để tôi tiễn thầy”

Khi ba và thầy đi thì tiểu thư nổi điên lên

“Cái tên Khanh đó nay còn méc thầy để qua bán vốn ba nữa”

“Thôi bỏ qua đi, không bị đình chỉ học là may rồi”

“nhưng em thấy anh đánh nó là đúng, chẳng có gì sai, nó kiếm chuyện trước mà, bị ba la tức thật”

“Ồ thì ... “

“Cậu Thanh tôi muốn nói chuyện với cậu” - ông chủ bước vào với vẻ mặt đầy căng thẳng

“Dạ có con” - tôi đỏ hết cả mồ hôi

“Đây là lần đầu cũng như lần cuối, tôi không muốn có sự xô sát gì ở đây, cậu hiểu những gì tôi nói chứ, nếu tái phạm lần nữa, thì cậu sẽ bị đuổi việc và trở về quê cày ruộng như xưa”

“Dạ” - tôi chỉ biết cuối đầu chấp nhận

“Ba! Ba như vậy là quá đáng với anh ấy đấy”

“Ba biết ba làm gì là tốt cho con”

“Tốt cho con theo cách của ba sao? Ba cảm thấy tốt ah! Riêng con chẳng có gì tốt cả, tại sao ba quay về làm gì để mọi thứ rồi tung lên, nếu không có anh Thanh chắc gì con yên thân với những đứa bạn trong trường”

“Đã có vệ sĩ rồi, không cần Thanh phải vào trường nữa”

“Ba lúc nào cũng vệ sĩ, vệ sĩ ... ba chưa bao giờ cho con được tự do đúng nghĩa, ba đã cho con được những gì ngoài vật chất, ngoài những tên vệ sĩ suốt ngày có mặt đi theo bảo vệ, làm gì cũng không được thoải mái”

“Ba chỉ muốn tốt cho con”

“Nếu ba muốn tốt cho con thì hãy hiểu cho con, hãy cho con được tự do, làm những gì mình thích, con chỉ cần như vậy” - em nói xong thì bỏ đi lên lầu, tôi cảm nhận được nước mắt em đang rơi trên má, còn ông chủ của tôi thì bất lực ngồi xuống như có gì đè nặng trên vai của ông. Còn tôi như người ngoài cuộc không biết nên làm gì, em là người tôi yêu còn ông chủ là người tôi kính trọng và mang ơn ông ấy rất nhiều.

Tôi nghĩ tôi sẽ lên lầu nói chuyện với em....

34. Chap 34

“Trên ah! Anh có thể vào được không?” - tôi đứng gõ cửa

“anh vào đi” - em nói vọng ra, tôi bước vào thì thấy em đang nằm sấp trên giường

“nằm như vậy không tốt cho phổi đâu” - tôi đến và ngồi kế bên

“kê em” - tiểu thư vẫn tư thế nằm sấp đó

“thôi ngồi dậy chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Tiểu thư im lặng một chút, sau đó tự động ngồi dậy

“anh muốn nói chuyện gì?”

“Chuyện của ba và em”

“Thế thì không có gì để nói” - tiểu thư phản ứng lập tức nằm lại vị trí cũ

“thôi mà, nghe anh nói một lần thôi” - tôi lấy tay khều khều

“Rồi! Nghe thì nghe vậy” - thái độ cứng đầu bắt đầu xuất hiện

“Đã nói nghe thì thái độ phải cởi mở chứ”

“Anh thiệt là thôi được rồi, em sẽ nghe được chưa”

“Uhm... như vậy mới được chứ”

“Em đừng giận hay trách ba em, ba em chỉ muốn tốt cho em thôi”

“Gì chứ...”

“Em không được chen vào lời của anh, nghe anh nói hết thì em có quyền đưa ra ý kiến của mình”

“Được rồi” - gương mặt khó chịu của em làm tôi cảm thấy cứ như mình đang dạy dỗ một cô học trò cứng đầu vậy.

“Ba em đang cố gắng bù đắp những gì mà em đang thiếu, ba em đang phải mang cả hai vị trí, vừa là một người cha, vừa là một người mẹ, việc gây gỗ đánh nhau trong trường, ba em không muốn em trở thành đứa con gái hư, nhưng vì ba em chưa nghe hết đầu đuôi câu chuyện nên đã nổi nóng, cũng vì lo cho em, đôi khi thương em quá, ba em nghĩ việc muốn những người vệ sĩ tài giỏi và trung thành nhất đó là tốt nhất cho em. Đôi khi một người đàn ông cũng rất khó khăn trong việc dạy dỗ con cái của mình, chỉ có sự cứng rắn dứt khoát, không có được sự nhẹ nhàng như một người phụ nữ.”

Tiểu thư im lặng khi nghe tôi nói ra điều đó

“Và em cũng nên hiểu cho những việc ba em làm, đừng trách và cũng đừng giận ba của em, em chỉ cần xuống dưới lầu nói chuyện với ba rõ đầu đuôi thôi, ba sẽ hiểu nguyên nhân vì sao dẫn đến đánh nhau”

“KHÔNG BAO GIỜ EM NÓI CHUYỆN VỚI BA” -lúc đó Trần hét thật lớn vào mặt tôi, tôi nhắm mắt hứng hết cơn giận của em.

“Được rồi anh hiểu rồi” - em đang tức giận nên giờ nói gì với em chắc chưa có tác dụng “Anh sẽ để em một mình vậy” - tôi nói rồi thở dài, bước ra khỏi phòng nhưng vẫn không quên đưa mắt nhìn em. Lúc này tôi chỉ nên nói ít hy vọng em sẽ hiểu chứ nói nhiều mà em không thu vào lại được cũng vậy, tôi cũng rất muốn bản thân mình có thể giúp em và ba có được sự hòa thuận cùng nhau.

Tôi vừa đóng cửa thì ông chủ tôi đang ở sau lưng

“Haiz.. “ - ông chủ thở dài

“Dạ ông chủ” - tôi giật mình

“uhm.... con gái của ta sao rồi?”

“Dạ cô ấy “ - tôi cũng không biết phải trả lời ông chủ như thế nào

“Chắc nó giận ta lắm, thật sự ta rất thương nó, không muốn nó gặp những điều gì xấu, ta biết bản thân ta không làm tròn trách nhiệm của một người cha và một người mẹ, ta ước gì ta có thể ở bên cạnh nó thương xuyên hơn, không biết đến khi nào ta và con gái của ta có thể hòa thuận với nhau được. “ - nét mặt ông chủ buồn đi rất nhiều

““Dạ... tiểu thư sẽ mau nhận ra thôi thưa ông chủ’

“Ta cũng không biết, nhưng ta cũng hy vọng rất nhiều, thôi đến giờ ta phải đi rồi, con ở lại làm bạn với nó” - ông chủ nói xong bước đi một cách thất thần và đi ra khỏi nhà. Còn tôi thì đứng đó nhìn ông chủ đi khỏi, sau đó quay lại nhìn cánh cửa phòng của tiểu thư.

Tôi xuống nhà uống một chút nước và dọn dẹp mọi thứ gọn gàng, kiếm gì đó trên TV để xem, khi nào tiểu thư ra ngoài phòng thì có lẽ lúc đó tâm trạng tiểu thư sẽ cảm thấy tốt hơn. Tôi bật kênh hoạt hình coi khoảng 20p, đó là phim hoạt hình mèo và chuột, chúng nó cứ suốt ngày đánh lộn với nhau, còn tôi thì ngồi đó ngồi cười bò cả ra, dù là cho thiếu nhi nhưng tôi cảm thấy nó cũng phù hợp với tôi.

“E hèm...” - giọng quen thuộc

“Hả?” - tôi giật mình - “em xuống hỏi nào vậy? làm anh hết hồn”

“HAY QUÁ HA! HOẠT HÌNH HA”

“Tại không có gì làm nên anh xem hoạt hình thôi ah, em coi chung không?”

“KHÔNG” - tiểu thư trừng mắt

“không coi thì nói nhỏ nhẹ cũng được mà”

“Giờ không coi nữa, đi nhà sách với em”

“Nhà sách để làm gì?” - tôi ngây thơ hỏi

“ Thì đi mua sách, nhanh lên...”

Và bây giờ tôi và tiểu thư đã có mặt tại nhà sách lớn nhất thành phố, vào trong cứ như là sắp bị sách đè xuống vậy, sách quá nhiều luôn. Em đi trước còn tôi thì cứ đi phía sau thôi, không biết em chọn sách gì nhỉ?

“Sao anh không qua quầy sách nào đó lựa sách đi, cứ đi theo em hoài”

“Hi hi,, tại không biết mua sách gì?”

“Anh đang ôn thi đại học mà, mua sách về thêm mà đọc”

“Thầy cô cho nhiều lắm, làm còn không hết, mua sách về uống lắm”

“Tùy anh ah, nhưng anh tham khảo xem, biết đâu sẽ có cuốn anh cần”

“Uhm...” - tôi nghe lời và qua dãy sách lớp 12, cách em vài dãy kệ, bản thân tôi cũng bị cuốn hút những cuốn sách dạy Toán, Lý, Hóa, tôi xem sơ những cuốn sách, có lẽ thầy cô cũng dạy cho tôi giống như thế này, vô tình tôi tìm được một cuốn Toán có những bài khác và đặc biệt, tôi nghĩ đây chính là thứ tôi cần. Tôi cũng không quên để mắt đến em, tôi nhón người lên xem em còn đứng ở chỗ cũ không, em vẫn đứng ở đó.

Nhìn em cầm những cuốn sách chăm chú đọc thật đáng yêu làm sao, tôi nghĩ những thằng con trai nào mà đang đứng ở vị trí của tôi sẽ nhìn em mãi mãi mà quên đi cả chuyện đọc sách, lúc em ngược đầu lên, tôi cuối xuống cứ như chăm chú đọc mà không để ý tới em vậy. Cái này người ta gọi là ngại đó mà, tôi thích em nhưng tôi không dám nói, đã vậy tôi không phải là trai chính hiệu nữa. Thật là chán, ước gì tôi có thể là đứa con trai hoàn chỉnh nhỉ?

Tôi đi qua kệ sách Truyện Ngắn, xem thử vài cuốn thì thấy hay thật nhất là nhà văn Nguyễn Nhật Ánh “Có hai con mèo ngồi trên cửa sổ” nó làm cho tôi cảm thấy hứng thú, nhưng đang khúc hấp dẫn thì tôi bị gián đoạn.

“Anh thích cuốn đó thì lấy cuốn đó đi” - em đứng bên tôi lúc nào tôi cũng không biết

“uhm... đọc cũng hay ghê”

“uhm... bạn em nói là cuốn đó đọc hay lắm, nhưng em cũng chưa có dịp để đọc nó, anh mua đi, đọc xong cho em mượn nha”

“Uhm... hi hi “

“Anh lựa được gì rồi?”

“Ah... cuốn toán với cuốn truyện ngắn này nè”

“Em có cái này cho anh nè?” - lúc này tôi nhìn em với vẻ mặt đầy sự tò mò

“?????? Ủa? Sách gì mà lạ vậy?” - tôi cầm những cuốn sách lật tới lật lui

“Sách nói về xã hội, con người và có liên quan đến ngày kinh doanh mà anh chọn đó”

“Ah... cảm ơn em”

“Coi như đó là quà em tặng anh, vì giúp em học tốt hơn” - lúc em đá lông nheo với tôi -” dù là anh đang ôn thi, nhưng anh cứ đọc nó đi có thể sau này nó giúp ích cho anh, người ta bảo đọc sách nhiều rất là tốt”

“Hi hi ... uh... anh sẽ đọc hết nó, thôi mình về nhà ha, ở nhà sách từ chiều đến tối luôn, anh và em mẹ đọc sách quá mà, em mua sách gì ah”

“Em mua truyện tranh em đọc”

“Giờ này mà đi đọc truyện tranh” - tôi lắc đầu

“Anh cũng coi phim hoạt hình đó thôi, đừng có nói em” - em le lưỡi

Sau đó chúng tôi dùng bữa tối với nhau rất vui vẻ, cùng đi dạo với nhau. Cả hai đi bên cạnh nhau có lúc không nói gì với nhau cả, chỉ im lặng bước cùng bước trên con đường, có lúc tôi cũng rất muốn nắm lấy bàn tay em, nhưng ta tôi lại rút lại vì không đủ can đảm, mỗi lần rút lại tôi đều nhắm mắt nhắm mặt, cho một lần nhất gan của tôi. Lần thứ hai tôi lại rút rè, lần thứ ba tôi lấy hết can đảm của một thằng con trai để nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em, khi tôi lấy hết can đảm thì tôi bắt lấy tay em được, lúc đó em vừa đưa tay suy nghĩ gì đó. Tôi như muốn nhảy lầu vậy, bắt hụt thật là tức chết đi được. Thế là tôi từ bỏ việc nắm tay của em cho đến khi đưa em tận phòng ngủ của em.

“Chúc em ngủ ngon! :) “ - tôi mỉm cười

“Dạ, khá lâu rồi em mới đi nhà sách như vậy, cũng cảm thấy gì đó thật yên bình”

“uh.. còn anh lần đầu tiên mới đi nhà sách, nên nhìn cái gì cũng thấy lạ”

“anh phải đọc hết mớ sách em tặng cho anh đó”

“Anh biết rồi”

“hihi...”- lúc đó em cười khúc khích nhẹ với hai đôi má ửng hồng, còn tôi thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. “có gì anh chưa làm không? trước khi về phòng ngủ”

“chưa làm là chưa làm gì em”

“có như vậy mà cũng không nhớ, anh hứa là sẽ kể chuyện vui cho em nghe trước khi em ngủ mà”

“Ah ah ... vậy thì sẽ kể, ở trước cửa kể hay vào phòng kể”

“Trước cửa đi cho nhanh”

“Uhn,...

Con: Bố ơi! Hôm nay con đứng nhất lớp!

Bố: Thầy bảo con học giỏi nhất hả?

Con: dạ không, thầy bảo con học kém nhất, ngủ gật nhiều nhất

Bố: ????

“Hi hi ... anh có nhất lớp giống cậu bé đó không?” - em vừa hỏi vừa chọc

“Em nghĩ anh có vậy không?”

“Chắc là có”

“ HEehe.... thôi em đi ngủ đi trễ rồi đó”

“Dạ, chúc anh ngủ ngon, ah anh nhắm mắt lại đi, em có cái này cho anh”

“gì nữa vậy?”

“Anh nhắm lại đi đừng có thối mắt”

“Rồi nhắm rồi nè” - tôi nhắm mắt và nói miệng mỉm cười , lúc này tôi cảm nhận có gì đó mềm mềm đang chạm vào má của tôi, “chux” âm thanh giống như tôi đang được một nụ hôn ở má, khi tôi mở mắt thì cánh cửa trước mặt tôi đã đóng. Tôi cảm thấy rất vui rất hạnh phúc, về phòng mà người tôi cứ như đang ở trên mây, vậy là em cũng có tình cảm với tôi sao, tôi cũng thích em và em cũng vậy sao? Trong đầu tôi bắt đầu tưởng tượng đủ thứ về tôi về em, nhưng niềm vui đó chỉ tồn tại vài phút thì tôi chợt buồn đi, người em yêu là một người con trai, em nghĩ tôi là con trai nên em mới có tình cảm với tôi, nếu như em biết sự thật về tôi, liệu em có còn tình cảm với tôi không? Em sẽ tránh mặt tôi, rời xa tôi mất.....

35. Chap 35

Hôm nay tôi quay về với quán trà sữa vẫn làm việc bình thường như mọi ngày, nhưng đầu óc của tôi cứ mơ mộng nghĩ đến em rất nhiều, nên đôi lúc tôi không tập trung nên cũng bị nhắc nhở. Buổi trưa nào em cũng ghé quán trà sữa, khác với lúc trước tâm trạng của tôi là không mong đợi em đến, nhưng lúc này tôi luôn nhìn đồng hồ chờ em đến. Đúng 1h trưa em đã đến, tôi rất vui khi thấy em từ cửa bước vào, tôi liền quơ tay vẫy chào em, em mỉm cười rồi đi đến chiếc bàn quen thuộc em vẫn hay ngồi. Tôi cầm menu đến và hỏi em muốn dùng gì liền.

“Nay anh làm gì mà vui dữ vậy?” - tiểu thư hỏi tôi

“Lúc nào anh cũng vui mà. hehe...”

“Anh vui hơn mọi ngày đó! Có gì vui hả? Kể em nghe với”

“Thôi em ăn gì, anh đem ra cho em”

“Như cũ thôi ah”

“ok! Sẽ có sớm nhất”

Khoảng 15p sau tôi đem thức ăn và đồ uống cho em, rồi ngồi đó nói chuyện với em luôn, cũng quên mất là mình đang làm việc.

“Hai khỏe! Bưng lại bàn số 3”

“Chết! Tôi liền tới liền!” - Tôi nhanh chân đi làm việc lại, những người nhân viên vừa nhìn tôi cười và lắc đầu, và họ hiểu rằng tôi đang có tình cảm với người con gái mà nãy giờ đang nói chuyện. Tôi phải chạy bàn liên tục nên cũng không có nói chuyện gì với em nhiều, xong một chút chỉ nói chuyện với em được vài câu thì đến giờ em phải đi học rồi, lòng tôi tự nhiên thấy tiếc,, muốn được gặp em nhiều hơn, nói chuyện với em nhiều hơn. Lúc em về mặt tôi hết vui như lúc nãy, vào rửa ly chén.

“Này! Hai Khỏe! Gì mà bí xì vậy?” - anh nhân viên nói chuyện với tôi

“Dạ! Em bình thường”

“Thôi đừng có giấu, ở đây ai mà không biết là em đang có tình cảm với tiểu thư chứ, đúng không?” - anh nhân viên đụng vai tôi

“Không có không có ...” - tôi chối leo lẻo

“Đừng có chối, những hành động của em, ai nhìn vào mà không biết”

“Chuyện đó... chuyện đó ...”

“Nếu em thích tiểu thư thì không ai cấm cản tình cảm đó, em tiếp xúc với ông chủ rồi em cũng biết tính ông chủ rồi đó, chỉ cần em mang lại hạnh phúc cho tiểu thư thì ông chủ ủng hộ hai tay thôi, xung quanh tiểu thư cũng có những anh chàng nhà giàu, đại gia hay vây quanh lắm, có người thích tiểu thư vì xinh đẹp, vì nhà tiểu thư giàu, có người thì muốn có cả hai. Nên em phải cẩn thận và đề phòng, đừng để tiểu thư vào tay những chàng trai không tốt đó, bản thân em phải cố gắng học hành để cho tiểu thư có cuộc sống tốt sau này. Anh nghĩ em không muốn bị thiên hạ nói là dựa dẫm nhà bên vợ”

“Dạ...” - anh ta chia sẻ với tôi khá nhiều, điều đó làm tôi nhớ đến Jack, anh ta cũng đang muốn tiếp cận với em, đã vậy còn muốn tiến tới hôn nhân nữa, mà không biết anh ta có thương em thật không? Hay là người xấu.

Chiều hôm đó tôi xin phép được nghỉ sớm 30p và nhờ những người trong quán thay tôi trông quán vào buổi tối, thật may mắn là có người nhận, để tôi thực hiện một kế hoạch nhỏ là mời em đi chơi tối nay, sau đó sẽ về nhà em giúp em làm bài tập. Nghĩ tới bây giờ tôi muốn được làm gia sư của em quá, ước gì được như

vậy nhỉ? Làm gia sư lúc rảnh thì qua quán trà sữa làm việc, tối thì ở nhà của em. Như thế được quan tâm em, được chăm sóc cho em.

4h30 là tan trường, tôi đã đứng đợi trước đó 15p. Tôi nghĩ dù là ai đi chẳng nữa, khi đã là học sinh chắc chắn cũng sẽ thèm những món ăn vặt bán ở trước cổng trường, tôi đã mua cho em một bịch bánh trân trộn, ly trà tắc, hai cây cá viên chiên. Tôi háo hức chờ em bước ra cổng trường, sao mà hồi hộp thế này. Lúc đó tôi thấy có một chiếc xe hơi quẹo vào trước cổng, làm cho mọi người phải dạt ra. Tôi thấy một cậu thanh niên quen quen bước xuống nhìn ngó xung quanh, lúc đó em bước ra khỏi cổng trường tôi nhón nhón người lên và kêu tên em, hình như em không nghe thấy khi học sinh ủa ra quá đông. Cùng với tiếng còi xe in ỏi. Tôi thấy em bước lên chiếc xe hơi sang trọng đó cười đáp với Jack. Lòng tôi buồn đi rất nhiều, lúc đó tôi nhìn những thứ trên tay tôi bánh trân trộn, trà tắc, cá viên chiên, tôi cảm thấy có gì mặc cảm vì tôi nghèo, không thể cho em những thứ cao sang. Tôi nhìn chiếc xe hơi đi khuất, tôi lủi thủi đi về quán trà sữa.

“Ê ... Hai Khỏe sao vậy? không đón tiểu thư hả?”

“tiểu thư được người khác đến đón rồi” - tôi để những thứ cầm trên tay để lên bàn

“Ai vậy?”

“Một anh chàng thanh niên đẹp trai nhà giàu, đi xe hơi đến đón”

“oh oh ... thôi đừng buồn, chưa chắc những gì mình thấy như mình nghĩ đâu” - cậu ta đập vai của tôi

“Ồ... hy vọng là vậy!”

“Vậy hôm nay có cần phải ở lại trực thế không?”

“Thôi, hôm nay anh về đi! Em ở lại”

“Uhm.. thôi làm việc tiếp đi, tối rồi nghỉ”

Đến tối chỉ còn tôi một mình trong quán trà sữa, tôi ngồi đó nhìn ra đường phố thấy xe tấp nập, một chút buồn về chuyện tình cảm của mình, một chút nhớ thương lũ nhỏ. Tuần sau là mình về quê với tụi nhỏ rồi, mình nhớ mấy đứa em của mình quá. Mình sẽ mua quần áo mới cho tụi nó, mang thật nhiều bánh kẹo về. Ngồi suy nghĩ một chút thì tôi thấy ông chủ bước vào, làm tôi cũng hơi giật mình.

“Con chào chú! Chủ để quên gì hả?”

“Không! Ta chỉ muốn gặp con có một chút việc”

“Dạ, chú muốn nói gì với con?”

“Uhm... đây là tháng lương của con, tuần sau con có thể về quê thăm mấy đứa em của con”

“Con cảm ơn ông chủ!” - tôi tươi rói gật đầu cảm ơn rồi rút

“Làm việc chăm chỉ thì nhận lương thôi, ta cho con thêm một ít để mua quà cho mấy đứa nhỏ!”

“Dạ.. con không dám nhận!”

“Nhận đi, không nhận ta đuổi việc đó”

“Dạ con nhận con nhận”

“UH.... haha...vậy mới ngoan chứ, con về thăm mấy đứa em chùng nào con lên lại?”

“Dạ chắc con ở 1 tuần con sẽ quay lại làm việc”

“Uhm... con có thể lên đầu tháng, ta có một công việc mới cho con”

“công việc mới???”

“Uhm... con sẽ là gia sư dạy kèm cho con gái của ta cho đến khi nó vào đại học”

“Vậy ... con không làm việc ở trà sữa nữa hả bác?”

“Uhm.... đương nhiên, ta muốn con toàn tâm toàn sức cho công việc mới”

“Lương gia sư của con có bằng lương con làm ở quán không ông chủ?” - tôi hỏi mà ngại

“Con ngại thơ quá, lương của con sẽ gấp 3-4 lần, nhưng ta sẽ xem con làm như thế nào mới tăng lương cho con được”

“Dạ, con sẽ cố gắng hết sức, nhưng nếu những thời gian rảnh, con vẫn muốn giúp ông chủ phụ quán, và học cách pha chế trà sữa”

“Uhm... ta đồng ý” - ông chủ vui vẻ gật đầu

“Dạ, con cảm ơn ông chủ”

“Ta có việc phải đi rồi, ah con có thể ở nhà của ta như trước đây con ở, ở đây chỉ cần khóa cửa là được, không cần phải ngủ ở đây nữa”

“Dạ”

Ông chủ nói xong rồi đi mất, còn tôi thì vui ngất ngây, tôi không nghĩ rằng bản thân tôi có thể may mắn đến như vậy, gặp ông chủ rất tốt bụng. Như vậy cuộc sống của tôi sẽ không còn khó khăn như trước đây nữa, công việc thoải mái hơn và tôi có thể kiếm tiền nhiều hơn, vừa dạy cho em học tôi song song tôi có thể ôn lại kiến thức của mình. Vào chỗ ngủ quen thuộc của tôi, tôi lấy những quyển sách em đã tặng cho tôi lúc ở nhà sách, làm nhớ lúc đó quá, hình ảnh của em ở đây trong tâm trí của tôi, tôi mỉm cười rồi chăm chú đọc nó, có lẽ những trang giấy đầu tôi hơi lạ lẫm với nó, nhưng đọc vào tôi cũng cảm thấy bị cuốn hút bởi nó. Mãi đọc cho đến khi tôi ngủ mất hồi nào cũng không biết, tay tôi ôm chặt cuốn sách em tặng.

36. Chap 36

Buổi sáng tôi thức dậy thấy 3 cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn của tiểu thư, tôi giật mình không biết có chuyện gì mà tiểu thư gọi tôi nhỉ? Nhưng xem tin nhắn trước đã?

TN1: Anh còn thức không???

TN2: Gọi cho anh ba cuộc mà không bắt máy là sao? >”< đang=”” cần=”” mà=”” chả=”” thấy=”” đâu.=“”>

Oh... chết tôi rồi, không biết tiểu thư cần gì, nhưng bây giờ là 4h sáng, làm sao có thể gọi điện thoại trong lúc em đang ngủ thế nào được. Tôi nghĩ chắc là mình nên nhắn tin lại cho em như vậy là hay nhất.

“Hôm qua anh ngủ say quá nên không nghe tiếng chuông điện thoại, em cần gì hả? Khi đi học rồi anh sẽ chạy qua trường của em nha”

Khi quán trà sữa chưa hoạt động, tôi xin phép ra ngoài một chút để coi tiểu thư cần gì. Tôi đến sớm trước khi vào học.

“Tối nay anh rảnh không?” - tiểu thư nhìn thấy tôi và nói

“uhm.. rảnh”

“Tối nay anh chỉ em làm văn được không? vì ngày mốt là em phải có bài thuyết trình ở lớp không biết sao nên tối qua mới gọi dt cho anh”

“Ah.. được, anh sẽ cố gắng, dù anh không giỏi Văn lắm” - tôi mỉm cười thì ra em đang bị trục trặc chuyện học nên mới khùng bố đêm khuya như vậy.

“Rồi vậy nha, tối gặp. Giờ em vào học đây! Sắp tới giờ rồi”

“Uhm.. Đi học vui vẻ nhé”

Buổi tối hôm đó tôi đã có mặt ở nhà tiểu thư.

“Nè.. anh xem cho em đi, ngày mai em phải thuyết trình môn Văn, mà không biết làm sao cho tốt”

“Uhm.. để anh xem nào!” - Tôi nhìn vào đọc khoảng 15p sau cũng chưa hình dung ra cách thuyết trình thế nào đối với bài văn như thế này

“Anh nghĩ ra chưa?” - Tiểu thư nhìn mặt của tôi mà lo, sợ rằng tôi không thể giúp cô ấy

“Anh chưa nghĩ ra nữa, cũng hơi khó”

“Hay khỏi làm luôn” - tiểu thư cười cười

“không được, khó cũng phải làm, thấy khó không được nản” - tôi khẳng định với giọng thép

“Biết ời... làm gì mà cần quá dạ?” - tiểu thư nhăn

“Anh chỉ nói vậy thôi, anh có nhần đâu”

“Thôi không cần” - tiểu thư giật bài văn trên tay tôi, coi bộ giận thật rồi, tôi thật sự không cố ý làm cho tiểu thư giận, bản thân tôi không thích những người ngại khó khăn

“Em làm gì vậy? để anh chỉ cho em” - tôi nói

“Em không cần, chỉ thì anh chỉ đi, anh làm gì mà nói nghiêm quá vậy, bực mình” - tiểu thư giận quay mặt không nhìn tôi

“Anh xin lỗi, anh không nghĩ cách mình nói chuyện như vậy làm cho em giận, anh cũng chỉ muốn em hoàn thành tốt bài văn này thôi ah”

“Em sẽ tự làm, không cần đến anh nữa” - tiểu thư bỏ đi lên lầu một mạch, tôi đứng dậy kéo tay tiểu thư lại.

“Anh xin lỗi thật mà, em quay lại đi anh sẽ chỉ và hứa không nói như vậy nữa”

“KHÔNG” - tiểu thư giật mạnh tay tôi ra và đi thẳng lên lầu

“Trần, trần” - tôi cứ gọi nhưng không hề thấy em quay lại nhìn tôi, đi đến phòng em đóng cửa thật mạnh làm tôi cũng giật mình.

Tôi ở dưới phòng khách chờ 10p, 20p, 30p. Và một tiếng sau. Không hề thấy em xuống lại, tôi bước nhẹ lên lầu, gõ cửa nhưng không thấy em trả lời. Tôi thử mở cửa phòng nhưng em không đóng, em đang ngủ cùng với sấp giấy môn văn trên tay, tôi đi vào lấy sấp giấy trên tay của em, lấy thật nhẹ nhàng tránh việc em thức dậy, vì còn vài ngày nữa tôi về quê rồi, tôi sẽ không gặp em nữa. Nên tôi sẽ giúp em làm bài thuyết trình bài văn cho ngày mai. Tôi xuống phòng khách và ghi những ý chính cần thiết những gì em phải nói.

Tôi ngồi ở dưới phòng khách đọc và tìm ý trên mạng, bằng chiếc điện thoại mà em đã tặng cho tôi, tôi đã thức cả đêm để làm và ghi ý chính cho bài thuyết trình của em. Hy vọng là em đọc và hiểu nó, 3h sáng tôi lên phòng của em. Để giấy tờ trên bàn và kèm theo mẫu giấy nhỏ.

“Anh xin lỗi vì đã nói em như vậy, anh không có ý gì đâu. Đây là bài thuyết trình anh đã gợi ý sẵn trong đó, em cứ dựa vào đây mà thuyết trình thật tốt nhé! ^^ Đừng giận bà buồn anh nha”

Đặt những giấy tờ lên bàn xong, tôi đến bên cạnh em nhìn em một chút thôi, tôi mỉm cười khi thấy người tôi đang có tình cảm đang ngủ say như thế này, tôi muốn hôn bờ má hồng hồng của em quá, tôi bị say đắm và bị cuốn hút bởi nó. Tôi từ từ tiến gần lại với em hơn, như có một lực hút vô hình vậy. Nhưng khi gần chạm đến đôi má hồng thì tôi khựng lại. Không được, không thể làm như vậy được. Tôi bước ra và đắp mền ngay ngắn lại cho em. Rồi tôi rời khỏi căn biệt thự. Chắc cũng phải cả tuần sau tôi mới gặp em chắc tôi sẽ nhớ em nhiều lắm, dù không gặp hơn cả tuần lễ.

Hôm nay là ngày tôi về quê, tôi đã chuẩn bị sẵn hết mọi thứ cho những đứa em của mình, nhưng từ hôm đó đến nay tôi không thấy em nhắn tin hay gọi cho tôi một cuộc điện thoại nào cả, chắc em còn giận tôi nhiều nên không muốn nói chuyện với tôi, tôi cũng không biết hôm thuyết trình, em thuyết trình có tốt hay không? Nhưng thôi đến giờ tôi phải lên xe về lại nhà của mình rồi, hẹn đầu tháng sau tôi sẽ gặp em trở lại, cùng với những công việc mới cho những điều mới. Cảm giác nhớ tụi nhỏ càng lúc càng nhiều khi tôi đã ngồi trên xe, phải mất 3 tiếng tôi mới về đến quê của mình, tôi nôn nóng từng giờ để gặp tụi nhỏ ở nhà.

Chiều 3h tôi đã có mặt ở quê, đi xem ôm vào trong nhà, tụi nhỏ trong làng thấy tôi về, đều kêu reo rất lớn. “Hai Khỏe về làng” “Hai Khỏe về làng” , nhìn tụi nó tôi cảm thấy thật là vui, nhìn lại đồng ruộng, những chú trâu cày bừa, những đứa trẻ bắt cua bắt ốc, câu cá, tắm sông, tôi thấy ở đây thanh bình hơn nhiều khi ở thành phố, Thành phố là nơi tấp nập, ồn ào, nhưng nó là nơi đem lại tiền bạc và địa vị. Còn ở quê tôi chỉ có sự mộc mạc, bình yên mà không nơi nào có được.

Tôi về đến nhà rồi, căn nhà quen thuộc, bé út đang chơi nhảy dây cùng với lũ bạn của nó, còn thằng út thì đang hái dứa ở sau lưng nhà, còn thằng ba không thấy nó đâu. Tôi nhìn thấy sự vô tư hồn nhiên của đứa em tôi, khi nó chợt quay ra nhìn, nó thấy tôi và chạy thật nhanh đến bên tôi, nó khóc vì nhớ tôi, tôi ôm nó thật chặt, tôi cũng nhớ nó nhiều lắm.

“Anh Tu ơi... Hai về, Hai về rồi” - nó la thật lớn để phía sau thằng Út có thể nghe thấy. Thằng Tư trèo xuống thật nhanh chạy ra mừng tôi rồi rít.

“Hai về rồi, Hai đi đường có mệt không? Vào nhà đi Hai?” - Thằng Tư nó sách hết đồ cho tôi và cả bé út nữa, chúng nó thật là ngoan.

“Anh Ba đâu rồi hai đứa?” - tôi hỏi

“Dạ.. anh ba đi học chưa về, nhưng cũng sắp về rồi Hai ơi” - thằng tư trả lời

“Uhm... tụi em ăn cơm gì chưa?”

“Dạ chưa, bé út ham chơi, còn em thì mê hái dứa nên chưa đứa nào ăn cơm”

“Vậy chờ thằng ba về ăn chung luôn ha, ah Hai có quà cho hai đứa nè” - Tôi lấy trong chiếc vali thật nhiều quần áo mới, chúng nó rất thích, có cả bánh kẹo, tuy cũng đã lớn được chút rồi, nhưng bé Út và thằng Tư cứ tranh nhau mà lấy, tôi phải phân chia ra. “ Đó là của hai đứa, còn phần này là của anh Ba”

“Hai về hồi nào vậy?” - tiếng của thằng Ba chạy vào mừng rồi rít

“Hai mới về thôi ah! Cha có mấy thằng nhìn lớn hẳn ra” - tôi cười

“Hai về không cho tụi em biết để ra bến xe đón hai” - thằng ba trách

“Dạ đúng ời” - hai đứa kia đồng tình

“Cực cho tụi em, hai cũng về được đến nhà đó thôi, thôi nào tắm rửa mát mẻ, chúng ta ăn cơm thôi, Hai đói bụng quá rồi”

Thế là căn nhà bây giờ lại đầy đủ các thành viên và nụ cười dòn tan. Những ngày kế tiếp tôi sẽ được nghỉ ngơi và chăm sóc tụi nhỏ.

37. Chap 37

Ngày đầu tiên khi về đến nhà, tôi vẫn luôn thói quen dậy sớm, làm tôi nhớ đến khi tôi ở thành phố , sáng dậy đã nghe tiếng xe cô qua lại rồi. Còn ở đây thì rất yên tĩnh, ở đâu cũng có cái đặc biệt riêng của nó. Việc ruộng đồng bây giờ tôi không còn phải cày bừa như trước nữa. Làm tôi cũng nhớ lúc trước tôi phải cực nhọc như thế nào để kiếm đồng tiền bằng sức lao động của mình, con bây giờ sức lao động của tôi được tính bằng trí óc. Nên tôi cũng không còn ngại nắng mưa như xưa nữa.

Buổi sáng lũ em của tôi đi học, có thằng ba là học từ trưa đến chiều. Nên tôi cùng nó ở nhà nói đủ thứ chuyện, thằng ba kể rằng khi tôi lên thành phố làm việc, pé út ở nhà khóc rất nhiều vì nhớ tôi, thằng ba cùng thằng tư cùng dỗ pé út. Có khi phải làm đủ thứ trò mà cũng không nín khóc, mua bánh kẹo cỡ nào cũng không dỗ nín. Có khi rồi ngồi buồn thiêu thiêu một mình. Nên thằng ba nói với pé út rằng “ nếu em vậy hoài Hai mà biết Hai sẽ rất buồn, làm sao Hai an tâm làm việc được, lúc đó công việc sa sút, bị ông chủ la, là Hai mất việc đó” , phải nói như vậy thì pé Út mới không buồn nữa “ em phải cố gắng học thật tốt, khi Hai về Hai sẽ thưởng cho em, thương em nhiều nhiều nữa” thằng ba phải nói như thế thì pé út mới

ngoan lại. Tôi nghe xong mà bật cười, em tôi nó ngoan quá, nói gì cũng nghe. Nhưng tốt nhất chỉ nghe lời gia đình thôi đừng nghe lời người ngoài, tôi sợ người ngoài thấy em tôi thật thà quá sẽ dụ dỗ nó, ăn hiếp nó. Tôi còn bị huống chi mấy đứa nhỏ, nên tôi sẽ nhắc nhở chúng thường xuyên.

Khi tán dóc cùng thằng em xong, tôi đi qua nhà của những cô dì chú hàng xóm hỏi thăm và cũng biếu ít quà lấy thảo. Họ mừng cho tôi khi ở thành phố mà có công việc cũng không quá cực khổ, làm việc trên đó tôi không cực nhọc như ở đây. Tôi cũng đi ra chợ mua những đồ ăn ngon nhất cho tụi nhỏ về ăn, tôi cũng phải làm bữa cơm. Để kịp cho hai đứa kia về ăn và thằng ba cũng đi học. Tranh thủ cũng không quá hấp tấp, tao nhào vào bếp làm đồ ăn cho tụi nhỏ, nấu ăn ở dưới quê cực hơn trên thành phố nhiều. Nhà tôi còn nấu củi khi nấu cơm, hay làm bất cứ món gì. Khi đang hì hục làm bữa ăn cho cả nhà thì tôi lại nhớ đến em? Em đang làm gì vào lúc này? Em có ăn gì chưa? Sao em vẫn chưa nhắn tin trả lời tôi nhỉ? Em giận tôi nhiều như vậy sao??

11h là pé út và thằng tư đi học về, chúng nó chạy xuống bếp xem tôi đã làm xong chưa, đứa phụ lấy chén đũa, đứa phụ đưa đồ ăn lên mâm. Thằng pa thì chuẩn bị cặp táp chuẩn bị đi học, cũng dọn bàn ở trước sạch sẽ. Pé Út xới cơm rồi bới cơm cho tôi trước vì tôi là người lớn nhất sau đó đến thằng ba, thằng tư và cuối cùng là pé út.

“Ngon quá” - lâu lắm rồi mới được ăn cơm của Hai nấu , pé út khen nức nở

“Vậy phải ăn thật nhiều vào, có sức học nữa” - Tôi cười và gấp thêm đồ ăn cho pé út

“Hai ơi, chừng nào Hai lên lại thành phố” - thằng Tư hỏi tôi

“Uhm.. Hai ở hơn một tuần ah! đầu tháng Hai lên lại, vì hai có một công việc mới rồi”

“Ủa? hai không làm ở trà sữa nữa hả? công việc gì vậy hai?” - thằng ba hỏi

“Uhm... cũng không hẳn, Hai làm gia sư cho con ông chủ quán trà sữa, lâu lâu hai cũng qua đó phụ giúp việc, với lại Hai cũng không phải ngủ ở quán nữa, Hai ở nhà của ông chủ luôn, tiện cho việc kiểm cặp”

“Vậy là Hai của em không cực nữa rồi, làm gia sư như vậy sẽ khỏe hơn nhẹ nhàng hơn là công việc tay chân” - pé út cười khúc khích khi nói ra điều đó

“Uhm... cho nên tụi em phải cố gắng học thật giỏi và ngoan, thì sau này tụi em sẽ có cuộc sống không khổ cực như trước biết chưa?” - Tôi nhìn ba đứa

“DẠ” - cả ba cùng đồng thanh rất to

“Ăn nhanh không thì đồ ăn nguội mất” - chúng nó ăn lia lịa, rồi thằng ba đi học, còn hai đứa kia thì dọn chén bát xuống đằng sau rửa, chúng cho không cho tôi rửa.

“Hai nghỉ trưa đi, lâu lâu hai mới về mà, để tụi em làm hết cho”

Tôi đi ra trước nhà có chiếc văng ở đó, tôi nằm xuống, tay tôi cầm chiếc điện thoại. Tôi đi cũng 3 ngày rồi mà vẫn không thấy em hồi âm gì cả. Tôi nghĩ nên nhắn tin hỏi thăm em sao? Chứ tôi không đủ kiên nhẫn để chờ như thế này.

Tôi: Em đang làm gì vậy?

Tôi chờ khoảng 15p không thấy em trả lời tôi nhắn thêm tin thứ hai

Tôi: Em giận anh nhiều đến như vậy sao? Bài thuyết trình của em như thế nào? Nhận được tin nhắn thì gọi cho anh nha.

Tôi thấy buồn buồn, thật sự tôi không cố ý như vậy. Chắc phải đánh một giấc để không suy nghĩ nhiều. Tôi vừa chớp mắt một lúc nhưng không ngủ được, khi mở mắt ra tôi thấy em đang nhìn thẳng mặt tôi

“Thì ra là anh trốn ở đây ah? Có biết là em tìm anh nhiều lắm không hả?” - Em lấy tay đánh tôi liên hồi

“Hả? Sao em có mặt ở đây?” - Tôi ngạc nhiên

“Gọi điện thoại cho anh, mà không gọi được, nhắn tin cũng không nhắn được”

“Em có gọi cho anh sao?” - Tôi đứng dậy -” nhưng sao anh không nhận được”

“Anh ở đây làm gì có sóng điện thoại, lấy gì mà nghe hả?” - tiểu thư cầm điện thoại chỉ vạch sóng điện thoại, tôi không thấy nó hiện vạch nào cả.

“Anh không biết!”

“Anh có biết là em nhớ anh nhiều lắm không?” - tôi thấy em nói như muốn khóc “ đi về quê cũng không cho em biết một tiếng, đi lẳng lặng như vậy mà coi được hả?”

“Anh xin lỗi... anh...”

“Mốt đừng kiêu hay gặp em nữa” - lúc này em bỏ đi, tôi chạy theo nắm lấy tay em

“Em nhớ anh sao? Em có tình cảm với anh sao?” - Tôi hỏi và nhìn thẳng vào mắt em, em lẩn tránh không nhìn vào thẳng tôi

“...” - em im lặng mà không trả lời

Tôi ôm chặt em vào lòng, như không muốn ai cướp mất em đi. Và tôi cảm nhận được cái từ vòng tay nhỏ bé của em.

“Em nhớ anh lắm, đồ đáng ghét, đi mà không nói! Giận” - Em không ôm tôi nữa, nhưng tôi đã giữ em vào trong lòng mình.

“Uh... anh là đồ đáng ghét, em cứ giận anh thật nhiều vào, rồi hết giận anh nha”

“Hừ,,” - em đánh nhẹ vào vai của tôi, nhưng sau đó lại ôm chặt tôi.

“Mình vào nhà ha” - tôi cười với em

“Dạ”

“ĐỨNG LẠI” - một tiếng nói rất to làm cho tôi và em giật mình quay lại, đó là Jack

“Em nói với anh là em đi chơi với bạn, mà giờ em đi kiếm cái thắng quê mùa này ah” - Jack nhìn tôi như cầm thù

“Anh cho người theo dõi em” - Trần phản ứng gây gổ

“Nếu không theo dõi em thì làm sao biết em đi như thế này hả?”

“Anh không phải là ba em, không quyền gì để kiểm soát và biết em đi đâu”

“Anh sẽ là chồng sắp cưới của em”

“Đừng nói càn”

“Anh phải là con rể của ba em và là chồng của em, đi về” - Jack đi tới nắm tay em kéo đi

“Buôn ra” - Em vùng vằng không chịu đi.

“Cậu buôn cô ấy ra” - Tôi lên tiếng - “Cậu đang làm cho cô ấy đau đấy”

“Mày vừa nói cái gì?” - Hấn ta buông tay em, em liền chạy đến núp ở sau lưng tôi -” Làm cho cô ấy đau, nực cười”

“Chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau”

“Mày không có tư cách gì nói chuyện với tao cả” - hấn dùng tay chỉ thẳng vào mặt tôi

“Đừng chỉ vào mặt người khác như vậy, nếu anh không muốn có chuyện gì xảy ra”

“Hừ ha? hahahha... tao cứ chỉ này” - hấn liên tục chỉ vào mặt tôi đến lúc tôi không nhịn được, dùng tay hất bàn tay hấn ra khỏi mặt của tôi.

Sự ồn ào giữa tôi và hấn đã làm cho hàng xóm bu lại nhìn xung quanh, hai đứa em của tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa tôi và chàng thanh niên kia.

38. Chap 38

Càng lúc mọi người đều xúm lại đông hơn, vây quanh tròn tôi và Jack. Cứ như sắp có một cuộc chiến diễn ra, nhưng tôi cũng cảm nhận là nó cũng sắp xảy ra rồi. Jack nhìn xung quanh có một chút sợ, tôi nghĩ Jack tưởng những người vây quanh là đồng bọn của tôi chẳng?

Hắn lùi về sau vài bước, có vẻ hắn cũng biết sợ.

“Thôi được rồi, em thích ở đây thì cứ ở lại đây chơi” - Hắn đang nói cái gì vậy? - “Anh có việc phải đi rồi, vài ngày nữa anh sẽ quay lại đón em”

Hắn quay lưng bỏ đi thật nhanh, còn tôi với em không hiểu hắn đang nói cái gì, có thể hắn đang giả điên tránh đi sự chú ý của mọi người đang dồn vào hắn. Còn tôi phải đối mặt với việc giải thích những gì đang xảy ra với những đứa em của tôi, tôi chỉ biết nắm chặt tay của em mà thôi. Rồi mọi người cũng tản dần về nhà, tôi dắt em vào nhà với hai ánh mắt không hiểu chuyện gì xảy ra của hai đứa em nhìn tôi, tôi đang nắm chặt tay em bỗng chợt buông ra. Em cũng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu “sao lại buông tay em?”

Tôi đang ở hai phái cực khác nhau, tôi phải giải thích với những đứa em của tôi sao đây? Và cả em nữa. Một bên biết tôi là nữ, một bên nghĩ tôi là một con trai thật sự. Nhưng dù gì đi nữa, tôi cũng phải cần nói cho những đứa em tôi biết, có điều quá sớm so với tôi dự tính ban đầu.

“Trên ở đây nha! Anh nói chuyện với mấy đứa em của anh chút” - khi tôi nói vậy, tụi nhỏ càng mở to mắt nhìn tôi.

“Dạ” - em ngoan ngoan ngồi trên bộ di-văng

“Tụi em vào đây! Hai nói chuyện với tụi em một chút” - chúng nó đi trước còn tôi đi sau, tôi quay lại nhìn em và cười, cứ như nói rằng “không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi”

“Hai muốn nói gì với tụi em?” - pé út hỏi

“uhm.. chuyện này Hai cũng muốn nói cho mấy đứa nghe, nhưng Hai nghĩ sau này chứ không phải bây giờ, nhưng mọi thứ vỡ lẽ rồi... nên Hai sẽ nói ra tất cả?”

“Hai thích cái chị ở ngoài kia hả? “ - Thăng ba hỏi tôi

“Hơn cả như vậy!” - tôi đáp chậm rãi

“Yêu” - thăng ba hỏi

“uhm.. yêu, Hai yêu chị ấy”

“Vậy chị đó có biết hai yêu chị đó không?” - pé út hỏi

“chị đó biết”

“chị đó có biết hai là con gái không?”

“không biết”

Khi nói đến đây thăng tư và bé út nhìn nhau, rồi cả ba im lặng một lúc.

“Em không biết phải làm gì nữa, em cũng nghe về việc hai người con gái yêu nhau rồi, em không biết là tốt hay xấu, em chỉ biết có những người không hề thích điều này” - thăng tư nói chuyện với tôi

“Uhm.... tốt hay xấu là do bản thân của mỗi người”

“Dạ! em hiểu điều đó mà, và em biết Hai của em là một người tốt” - lúc đó thăng tư mỉm cười với tôi

“Dạ! Hai của em là người tốt” - pé út cũng nói theo điều đó

“Ban đầu tụi em nghĩ, Hai mạnh mẽ là để bảo vệ tụi em, chứ Hai vẫn là những cô gái bình thường, cũng sẽ rung động với những người đàn ông. Nhưng không Hai của tụi em đặc biệt mà, cũng nói thật.... đôi khi em cũng nghĩ Hai là người anh lớn ah”

“Pé út cũng nghĩ Hai là người anh tuyệt vời”

“Cho nên ... chỉ cần Hai ở bên cạnh tụi em và được hạnh phúc thì tụi em, không có lý do gì để ngăn cản hạnh phúc riêng của Hai được”

“Cám ơn hai đứa” - tôi ôm chặt hai đứa em vào lòng mình, tôi quả thật là người hạnh phúc mà. Mắt tôi ươn ướt không thể kiềm được cảm xúc thật của mình.

“Tụi em sẽ nói chuyện này với anh Ba, Anh Ba sẽ cũng vui vẻ đón nhận điều như tụi em thôi” - Pé út cười tủm tỉm.

Tôi bật cười nhẹ khi tụi nhỏ nói điều đó. Tôi cũng vui vì điều đó. Cuối cùng mọi thứ với tôi cũng đỡ được phần nào, với lại cũng không thể để Trần ngồi ở ngoài một mình được. Chúng tôi cùng đi ra.

“Xin lỗi em... nói chuyện hơi lâu chút” - tôi gãi đầu

“Uhm... không sao đâu... em nghĩ chắc tụi nhỏ thắc mắc em đúng không?” - Trần cười

“Dạ! tụi em thắc mắc sao anh Hai của tụi em có thể được một cô gái xinh đẹp đem lòng yêu ah” - pé út nhắc đến “Anh Hai” tôi giật mình, bất ngờ, rồi pé út đá lông nheo với tôi, tôi cũng gật gật, sau đó thẳng Tư đồng ý với cách của pé Út.

“Đúng rồi, anh Hai của mình may mắn thật ah” - Thăng Tư khoanh tay đi tới đi lui

“Chị ăn cơm chưa? tụi em dọn cơm cho chị ăn nha” - pé út mời

“Chị ăn rồi.. cám ơn em”

“Hi hi ... vậy chị có ở lại chơi với tụi em không?” - pé út hỏi tới tấp

“Chị không biết nữa, quan trọng anh tụi em có cho chị ở đây chơi không?” - Trần nhìn qua tôi rồi cười khúc khích

“Anh Hai, cho chị ấy ở lại chơi với gia đình mình” - pé út lại nín tay đòi tôi

“Uh uh ... anh cho mà” - tôi cũng bối rối khi thấy hai đứa em của mình

“hihi...” - trần cười thật dễ thương

“Anh dẫn chị đi vòng vòng đi, chiều cũng mát ah” - Thăng Tư gợi ý

Một lát sau tôi và em đang đi bộ cùng nhau trên con đường đầy đất đỏ. Hai bên là hai bờ ruộng, gió thật mát.

“Ở đây thật là yên bình” - em nói

“Uhm... vốn dĩ nó là vậy mà! nó không ồn ào như thành phố” - tôi đáp lại

“Chúng ta sinh ra và lớn lên ở những nơi khác nhau, nhưng lại có duyên gặp nhau” - tim tôi đập nhanh hơn bình thường một chút khi mỗi lần đi chung với em

“Uhm... hi hi ... ủa? mà sao Jack lại đi kiếm em vậy?”

“Uhm.. em nói là em đi chơi với bạn đi mấy ngày về, anh ta cho người theo dõi em, nên biết em ở đây”

“Uhm ... nhỉ? nhưng vài ngày nữa anh ta sẽ quay lại”

“Thì sao chứ?” - em có vẻ không sợ hãi

“Quỳnh và Khanh ở trên đó thế nào?”

“Chúng vẫn như ngày nào thôi anh, cũng bắt nạt kẻ khác, haiz.... em dữ như chằn vậy nè, mà chúng còn không tha cho em huống chi là mấy đứa hiền”

“Uhm.. Khanh và Quỳnh chắc đều là con nhà giàu không nhỉ?”

“Dạ! Ban đầu tụi nó không vậy đâu, nhưng do bị dụ dỗ nên như vậy đó”

“Còn ba mẹ thì sao, không lẽ họ không khuyên con họ”

“Anh cũng biết đó, họ có tiền nên không có thời gian quan lý con cái của mình, ba em cũng là người giàu có, em cũng mém hư hỏng giống như tụi nó, có thể nói là chưa quá mức thôi. hihi...”

“Ồ ... hi hi ... nếu giúp cho Khanh và Quỳnh thành người tốt thì hay quá!” - Tôi nói và cũng hy vọng

“Anh đừng có tưởng cao, ba mẹ chúng nó nói còn không nghe, anh có cố gắng làm cũng vô ích thôi” - em lắc đầu cứ như là vô phương cứu chữa

Còn tôi thì suy nghĩ một chút về họ, mặc dù họ cũng từng kiếm chuyện với tôi, nhưng dù gì họ cũng nhỏ tuổi hơn tôi cũng nhiều, thì cũng là cách ứng xử của các công năng, chàng trai mới lớn thôi.

“Anh đang nghĩ gì ah?” - em dừng lại hỏi tôi

“Ah.. không có gì đâu em!” - tôi cười - “ em muốn cười trâu không?”

“Cười trâu?” - em trở mắt nhìn tôi

“Uhm... cười trâu!” - em chưa kịp trả lời là tôi đã lôi em đi xuống ruộng, ra bãi cỏ trống mà tụi nhỏ đang cười trâu và cho trâu ăn.

“Ý ... Hai khỏe” - tụi nhỏ xúm lại thật đông, em chỉ biết mở mắt thật to nhìn tôi và tụi nhỏ

“Cho hai khỏe mượn trâu của tụi em được không?” - tôi nói thật lớn

“Mượn trâu để làm gì?” - một đứa la lên

“Ah... Hai khỏe muốn cho người bạn của Hai khỏe biết cười trâu là gì?”

“Aaaaaaaaaaaaa.....” - tụi nhỏ đồng thanh

“Chị là dân thành phố phải không?” - một đứa trong đám nói lên

“Sao em biết” - em thắc mắc

“Dạ biết, dân thành phố nhìn là biết liền ah!” - tụi nó nói với em xong là quay sang tôi - “Hai khỏe thích con nào thì cứ lấy”

“oh.. cảm ơn tụi em, có gì mai hai khỏe đem kẹo và bánh cho tụi em ha”

“Dạ, để tụi em giúp chị lên lưng trâu nha” - thế là chúng nó nắm tay của em kéo đi thật nhanh, em chưa kịp hoàn hồn chuyện gì sẽ xảy ra.

Tôi nhìn từ xa thấy em cứ quay lại nhìn tôi, tôi dơ nhẹ tay lên nói rằng “không sao đâu” , một đứa nhỏ lạnh nhất nhảy phấp lên lưng trâu, em thì đứng ngây ra đó, nhìn thấy con trâu cũng sợ sợ không dám đến gần. Nhưng vì tụi nhỏ cứ kéo em lên nên em phải lên thôi, tôi cảm thấy lúc này em thật đáng yêu làm sao, nhút nhát, không phải cô tiểu thư trước kia mà tôi từng gặp, bắt tôi phải làm hết công việc trong dòng thời gian đó, mặt lúc nào cũng đáng ghét. Em hoàn toàn khác so với những gì tôi gặp trước kia, có thể do em tạo ra để bảo vệ chính mình. Tôi tự nhủ với lòng “em hãy sống thật với mình em nhé, đã có anh bên cạnh và luôn bảo vệ cho em” . Tôi thấy em đã sắp lên được lưng trâu rồi, nhưng do con trâu cứ quậy liên tục nên em đã ngã nhào xuống bùn, Ôi.... tụi nghiệp em quá! Tụi nhỏ cười âm lên nhưng rồi cũng giúp em leo lên lưng trâu an toàn. Em leo lên được rồi, gương mặt của em cười tít, cảm giác của em chắc là thích lắm. Tụi nhỏ dắt chú trâu đến phía tôi, làm tôi cứ ngỡ đang dắt một cô dâu đến chú rể. Lễ cưới này kì quặc thật đấy.

“Hai khỏe lên lưng trâu nào” - em đập tay lên lưng trâu khiến chú trâu cứ ngoay - “á” - em la lên vì sợ không giữ dc thăng bằng, tụi nhỏ biết cách trấn tĩnh chú trâu ngay lập tức.

Tôi liền leo lên lưng trâu nhưng sao khó lên vậy nè, mới xa quê không bao lâu mà việc này với tôi không làm được là không được nha, tôi cố gắng trèo lên mọi cách, nhưng vì trơn nên tôi đã bị ngã nhào ra phía sau, bây giờ tôi dấn bùn không kém gì em.

“Nông dân gì mà ẹ quá, thấy tiểu thư đây không? hihi...” - em chọc tôi, le lưỡi

Lúc sau tôi cũng đã ngồi trên lưng trâu cùng phía sau với em, có đám nhóc đi cùng. Vừa ngắm cảnh, tôi cảm thấy thật hạnh phúc, tôi nhận ra tôi đang ở rất gần em. Em quay sang cười với tôi nụ cười say đắm, tôi ngỡ đi một chút nhưng tôi không kiểm soát được mình, mắt thẳng băng, chú trâu cứ lắc qua lắc lại, cả tôi và em cứ bám lấy nhau.... và

ẦM ... thế là cả hai ngã nhào xuống dưới đất, em đè lên người của tôi, còn tôi chỉ biết nhắm gương mặt của em mà thôi. Em vội đứng dậy.

“thôi chiều rồi... mình về”

“Cảm ơn mấy đứa nha... mai có kẹo” - tôi nói với lũ nhỏ.

Em và tôi về nhà với tình trạng hai đứa dính đầy bụng, cười giỡn với nhau từ lúc ngoài ruộng cho đến khi vô nhà, lúc đó thằng ba vừa đi học về gặp tôi và em.

“Thưa Hai em mới đi học về, còn chị này?” - nó thắc mắc người đứng bên cạnh tôi là ai, tôi cũng hơi lúng túng không biết giải thích làm sao.

“Ah ... chị là bạn của Anh Hai em” - em vô tư giải thích, lúc này hai đứa nhỏ trong nhà chạy ra thì thấy anh ba nó về. Thằng ba không nói lời nào đi thẳng vào nhà. Hai đứa nhỏ nhìn tôi cứ như “bây giờ phải làm sao đây hai?”

“Hình như em của anh không thích em!” -em nói giọng hơi buồn

“không có đâu, tại nó học nhiều quá ... nên nó vậy ah, em đừng nghĩ gì nha, không có gì đâu, anh sẽ nói chuyện với thằng ba”

“Dạ”

“Pé út nè... em dẫn chị Trân đi tắm dùm anh được không?”

“Dạ được ... chị đi theo em nè” - pé út lúc nào cũng là đứa nhiệt tình

Để cho pé út dẫn Trân đi tắm và thay quần áo, thì tôi mới bước vào nhà nhìn thằng ba có vẻ bức bối, đầy sự tức giận. Tôi biết điều gì đang diễn ra trong nó....

39. Chap 39

Tôi bước đến ngồi đối diện với nó, nó thì ngồi gục đầu cuối xuống đất. Thằng Tư cũng bước vào, mặt cũng căng thẳng không kém gì tôi. Nó chỉ biết đứng nép nép ở góc để xem tôi và thằng Ba nói chuyện với nhau.

“Hai giải thích chuyện này là như thế nào đi?” - Thằng Ba nhìn thẳng mặt tôi nói

“ Hai cũng không biết bắt đầu giải thích từ đâu cho em hiểu bây giờ” - Tôi nói voi về mặt buồn bã

“Tại sao thằng tư với pé út, xưng Hai là Anh Hai?”

“Tại ...” - tôi lắp bắp

“Anh đừng có trách Hai, tụi em tự kêu mà” – thằng Tùng nói vào nhưng cũng sợ bị la

“Em không có xem vào, để anh và Hai nói chuyện với nhau” – thằng Tư bị la muốn nói lại, nhưng tôi lắc đầu không cho nó cãi lại thằng Ba

“còn cô gái đi chung với Hai, cô ấy là ai, có quan hệ gì với Hai”

“Cô ấy là một tiểu thư và là người Hai yêu”

“Sao?” – thằng Ba trố mắt nhìn tôi – “Hai yêu cô gái đó, làm sao trên đời này có thứ tình cảm giữa nữ và nữ được chứ”

“Cô ấy nghĩ Hai là con trai”

« Ah.. thì ra vậy, nên mấy đứa nhỏ mới kêu Hai là anh Hai để che giấu sự thật đó chứ gì ?

« Nhưng Hai đâu làm gì sai mà em lại có thành kiến như vậy ? » - tôi âm ỉ khi thấy thái độ của thằng em tôi như vậy

« Đơn giản em không thể chấp nhận chuyện như vậy được, trong trường em những đứa như vậy học hành chả ra cái gì, đạo đức cũng không có, nói chung không làm nên tích sự gì cả »

« Anh quá đáng rồi đó » - thằng Tư không chịu nổi nên đã bước đến nói chuyện thẳng « nhưng anh có thấy Hai của mình có như tụi nó không ? trên đời này thì cũng có tốt có xấu, thành phần này thành phần kia, tại sao chỉ vì một thứ không tốt rồi quơ đũa cả nắm, nhất là cho những người không phải như vậy chứ »

« Mày im đi » - thằng ba nổi giận

« Ba ! em không được phép xưng mày tao với Tư »

« Hai chẳng có tư cách gì nói với em cả, Hai là người bệnh hoạn »

« Dù bệnh hay gì , dù Hai là một con điên thì Hai vẫn có tư cách kêu em nói chuyện đàng hoàng với thằng Tư, chính tay hai đã nuôi dưỡng cho mấy đứa đi học, hai không muốn vì Hai mà mấy đứa như vậy »

« Hai, nhưng anh Ba quá đáng mà » - thằng Tư không phục

« Em không chấp nhận điều này đâu, trong nhà này có thể do pé út và thằng tư còn nhỏ nên nó chưa hiểu vấn đề, nên mới đồng ý cho Hai thôi, chứ xã hội này chẳng hai đồng ý đâu » - nó nói xong rồi bỏ vào phòng, quay lại lấy chiếc cặp nhìn tôi và thằng Tư trạng thái tức giận không nguôi.

Tôi chỉ biết chết lặng ngồi đó.

« Hai đừng buồn nha » - thằng Tư vỗ về

« UHm... không sao đâu Tư « - Tôi cười nhẹ với nó

« dù thế nào đi nữa thì em với pé út luôn ủng hộ hai, Hai luôn là ng chị, ng anh mà tụi em yêu quý, tôn trọng nhất, không có Hai nuôi dưỡng chăm sóc, thì bây giờ tụi em không biết đi về đâu nữa » - nó nói mà như muốn khóc

« Hai lớn, Hai thương tụi em, thì Hai lo cho tụi em thôi »

Một lúc sau thì em và pé Út đi ra với mâm cơm trên tay, tôi cũng mừng mừng vì lúc tôi và thằng Ba nói chuyện, em và pé Út ở đằng sau, cách nhà cũng xa, nên chắc không nghe cuộc nói chuyện giữa chúng tôi.

“Cả nhà ăn cơm nào” - em vui vẻ nói và đặt nó lên đi vắng

“Wow ... nhìn hấp dẫn quá ta, không ngờ tiểu thư cũng biết nấu ăn ah nha” - tôi chọc em

“nè.. tiểu thư cũng biết làm chứ không đến nỗi không biết làm gì đâu nha”

“em thích chị Trân rồi ah , Anh Hai” - pé Út nói

“sao em thích?” - tôi cũng thắc mắc

“Chị ấy chải tóc cho em nè, gội đầu cho em luôn, chị ấy nhẹ nhàng hơn anh nhiều lắm ah” - pé út chu mỏ khi nói chuyện với tôi

“Hihi.. đương nhiên rồi, anh em là con trai mà, mấy chuyện đó sao biết làm. chị sẽ ở chơi với em vài bữa nữa, chị sẽ chải tóc cho em nha”

“Hoan hô” - pé út mừng lắm - “em vào phòng kêu anh ba ra ăn cơm” - nó nhảy xuống đất, chạy vào phòng kêu thằng ba ra, tôi nghĩ chắc nó sẽ không ra đâu, vì nó đang nổi điên với tôi, tôi cũng cảm thấy buồn buồn một chút. Pé út chạy ra và nói

“Anh ba nói anh ba ăn sau, anh ba đang học”

“Uhm... vậy chưa phần ăn cho nó, lát nó ăn sau” - tôi nói

Mọi người dùng cơm xong thì ra đằng trước nhà ngồi, cùng nói chuyện với nhau, kể chuyện hồi xưa cho nhau nghe, kể về cuộc sống của gia đình chúng tôi cho em nghe.

“Gia đình anh nhỏ bé, không đầy đủ vật chất, nhưng đầy tình cảm” - em nói trong nghẹn ngào

“Gia đình của chị thì sao?” - pé út vô tư hỏi, tôi khều nhẹ pé út

“Uhm... nhưng em còn nhỏ, chị chưa nói cho em nghe được, khi em lớn em sẽ hiểu điều chị nói một cách rõ ràng hơn” - tôi hiểu cảm giác của em, vì tôi cũng biết ít nhiều về gia đình của em.

“Chờn nào anh quay về thành phố” - em hỏi tôi

“Uhm.. cuối tháng này nè” - tôi trả lời

“Em chỉ ở đây được 2 ngày nữa thôi, em sẽ về trước anh”

“Uhm.... “

“Em muốn lên thành phố chơi” - pé út nói

“Em đang đi học mà, sao lên được” - tôi nói

“Vậy hè được không?” - pé út chớp mắt

“nhưng phải có điều kiện” - tôi nói và đưa 1 ngón tay lên

“điều kiện gì anh?”

“Em phải học sinh giỏi cuối năm, thì hè anh dẫn lên thành phố chơi”

“Dạ! em hứa” - nó vội móc nghéo không cần suy nghĩ

“Uhm.. lên chơi, chị sẽ cho em vào nhà chị chơi”

“hihi... thích quá, sao anh tư có muôn đi chung không?” - pé út quay qua hỏi thẳng tư

“anh cũng muốn ... nhưng đi thì ai coi nhà chứ”

“uhm ha... vậy anh ở nhà đi”

“chưa thấy đứa em nào mà nó phũ phàng như vậy” - thẳng tư cóc đầu pé út

“em buồn ngủ ời, em vào ngủ đây, mai đi học ờ” - pé út nói rồi dụi mắt

“em cũng ngủ đây, anh hai với chị thức xíu rồi ngủ luôn nha”

“lát chị vào phòng em ngủ nha” - pé út nói

“uhm... lát chị sẽ ngủ với em” - em vui vẻ nhận lời, làm tôi cũng vui, em hòa hợp với gia đình tôi nhanh chóng như vậy, có một thành viên là chưa hòa nhập lắm thôi, không nói cũng biết là ai rồi.

Vậy là tụi nhỏ đi ngủ hết rồi, còn tôi và em ngồi ở trước nhà ngắm trăng. Cả hai chẳng ai nói gì với nhau, lâu lâu nhìn nhau rồi cười. Nhiều khi nghĩ lại cũng mắc cười, hồi xưa cãi nhau như sấm, như nước và lửa giờ thì

“Công nhận hồi xưa em ăn hiếp anh nhiều thật đó” - tôi bắt chuyện

“Ăn hiếp hồi nào?” - em nhăn mặt

“lúc mới về làm osin cho em đó”

“Ah ah đáng đời, ai kêu anh vậy làm gì. kaka...”

“hay ha... giờ thì anh ăn hiếp em lại” - tôi nói xong là chột lét em

“hihi... đừng lại ... em không chịu nhột được”

“kệ anh... ai biểu ăn hiếp anh làm gì?” - tôi cứ chột

“em thua ... em thua mà....” - em cứ quay qua quay lại, mọi cách tránh những cú chột lét của tôi.

“uhm... thua rùi nhá. hề hề ... “ - tôi khoái chí, nhưng do không để ý, em đã tranh thủ, lấy tay bóp cổ tôi lắc qua lắc lại -”ặc ặc ...”

“Thua đi... ko thắng dc em đâu”

“đầu hàng” - tôi dơ tay lên cao, em liền thả ra, tôi lè lưỡi xoa cổ.

“Trắng hôm nay đẹp quá, ở thành phố sẽ không bao giờ thấy được vẻ đẹp của trăng như thế này” - em nhìn trăng và nói , còn tôi thì cứ ngắm em thôi

“uhm... em cũng xinh đẹp như ánh trăng vậy đó”

“Xạo” - em quay qua nhìn tôi trề môi

“nói thiệt mà, em đẹp lắm ah” - tôi nhìn em cười và không chớp mắt, lúc này đôi má em hơi ửng hồng, cười mím mím.

Lúc này tôi bạo dạng ngồi xích gần hơn với em. Tôi muốn được gần em hơn nữa, tôi nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ của em. sau đó nắm trọn vẹn cả bàn tay của em. Em nhìn tôi một chút e thẹn, nhưng cũng có một chút tấn công về tôi. Tiến gần hơn nữa, môi tôi và em đang sắp chạm vào nhau, tôi như có luồng điện chạy vào toàn thân người, khi môi em và tôi chạm vào nhau, sau đó trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào. Tôi muốn nó kéo dài mãi thì bị đứt quãng bởi tiếng chó sủa, làm tôi và em giật mình. Sau đó hai đứa nhìn nhau cười, tôi ước gì tôi và em luôn hạnh phúc như thế này.

40. Chap 40

Buổi sáng hôm đó khi thức dậy thì thằng Ba vẫn làm mặt lạnh với tôi, nhưng nó cũng không có thiện cảm gì với em. Nó cứ như là người ngoài vậy, khi cả bốn người cùng vui vẻ với nhau, thì nó đứng ngoài cuộc. Em cũng mấy lần hỏi tôi hình như thằng ba không thích em, tôi phải giải thích nhiều lần là nó như vậy đó giờ để tránh việc không hay xảy ra. Buổi sáng chúng tôi cùng ăn sáng với nhau, pé út đi gọi nó ra ăn sáng.

“Để em gọi em Ba ra ăn sáng cùng mọi người” - em vui vẻ

“Thôi. anh thấy để út nó đi được rồi” - tôi hơi lo

“không sao đâu mà, em muốn mình hòa đồng vui vẻ cùng các em của anh” - rồi em bước vào gọi thằng ba ra. Cả tôi và hai đứa em cũng hồi hộp không biết là nó có ra hay không, nhưng lúc sau thì nó đi theo sau em, cả tôi và hai đứa em thở phào. Nhưng tôi nhìn mặt của thằng ba thì không hề có một nụ cười. Mặt nó như cái bánh bao vậy, sáng sớm thấy nó tôi cũng không vui.

“Ăn đi em cho nóng” - em mời nó

“Dạ, em cảm ơn” - đáp lại lạnh nhạt

“Hai đứa ăn nhanh rồi còn đi học nữa” -em nói với hai đứa kia - “ah ... lát nữa, anh dẫn em đi ra chợ mua đồ về làm đồ ăn nha”

“uhm.. :)” - tôi cười mím

Thằng Ba ăn xong rồi bỏ vào phòng, chẳng nói với ai lời nào!

“Em của anh hay vậy hả? hay có em nên em của anh mới vậy?” - em có một chút buồn, vì em cảm giác khi đến nhà tôi, nó là người không chào mừng em như thằng Tư và bé út.

“Không có đâu! Vì sắp thi cử nên nó căng thẳng đó, có gì anh sẽ nói chuyện với nó sau”

Rồi thằng Tư và pé út đi học. Tôi cùng em dọn dẹp mọi thứ gọn gàng, rồi đi chợ, mua những con cá thật tươi, những bó rau thật xanh, để làm bữa trưa. Tôi phụ em làm bữa trưa thật là ngon chờ tụi nó về, rồi thằng ba còn đi học nữa.

Buổi trưa

“Anh hai ơi, tụi em về rồi” - hai đứa la thật lớn ở nhà trước

“thưa chị Trân em mới đi học về” - hai đứa đứng trước mặt khoanh tay thưa em, em cười, rồi kêu chúng nó đi tắm rồi lên ăn cơm. Tôi ước gì em ở đây với tôi luôn nhỉ, nhưng em còn có cuộc sống cho riêng mình mà. Cơm cũng đã dọn xong bây giờ chờ mọi người ra thì chúng ta cùng ăn. Tôi thấy pé út và thằng tư tranh nhau chạy ra trước để ngồi kế Trân, nhìn tụi nó thật dễ thương. Nhưng khi nhìn đến thằng ba thì chẳng có gì dễ thương.

“Em đi đâu vậy?” - tôi hỏi nó khi nó bước thẳng không thèm chào ai

“Em đi học” - nó trả lời và không thèm nhìn đến tôi

“1h em mới vào học mà, bây giờ mới 11h còn sớm em ăn chút đi rồi đi” - Trân mở lời

“Xin lỗi, em ăn không vô” - nó nói cũng chẳng thèm nhìn ai

“Em bị bệnh hả?” - Trân thiệt tình hỏi, tôi càng lúc không hài lòng về nó, có gì thì Trân cũng là khách nó cũng phải lịch sự một chút

“Ba! Em nói chuyện lịch sự không được ah” - tôi la nó

“Việc gì tôi phải lịch sự với mấy người” - nó nhìn tôi và hất mặt

“Cái thói ăn nói của em từ đâu ra vậy hả?” - tôi bắt đầu nổi khùng lên

“Anh ba.. đừng làm vậy nhà có khách mà” - pé út nói với anh ba với giọng nhỏ nhẹ

“Khách khứa gì ... toàn lũ bệnh hoạn” - tôi thật sự rất nóng đùng đùng bước xuống đứng trước mặt nó.

“Có gì thì anh em nói chuyện với nhau, đừng có tỏ thái độ vô phép như vậy trước mặt khách”

“Hừ ... anh em ...” - nó nhìn tôi với thái độ khinh bỉ, tôi không biết điều gì đã làm nó có thành kiến phản cảm với người như tôi, tôi ngại khi phải như thế này trước mặt em. Còn em thì ngồi đó im lặng, khi thấy thằng Ba thật sự không hề thích em. Còn nó thì nhìn tôi cười nửa miệng, anh em ruột với nhau mà tại sao phải có những lúc thế này với nhau.

“THẬT RA LÀ CHỊ EM MỚI ĐÚNG” - nó quát thẳng vào mặt tôi, nhìn tôi với ánh mắt đỏ rực rồi nhìn hai đứa kia, rồi bỏ đi chẳng nói lời nào. Còn tôi thì chết đứng khi nó nói “ THẬT RA LÀ CHỊ EM MỚI ĐÚNG” , tôi phải làm sao đây khi ánh mắt em nhìn tôi khác đi, sau đó quay sang nhìn lũ em tôi.

“Chị em” - em nhắc lại hai từ đó làm tôi không hề biết phải giải thích với em làm sao - “em của anh nói thật ra là chị em, cậu bé đó đang nói gì vậy?”

“anh ... anh ... “ -tôi phải giải thích với em làm sao đây

“Các em giải thích cho chị biết đi” - em nhìn sang thằng Tư và pé Út, chúng nó đi về phía tôi với vẻ mặt buồn so cũng không dám nói điều gì

“Anh” - em kêu tôi

“Hả?” - tôi giật cả mình

“Anh đang giấu em điều gì phải không?” - ánh mắt em đang cần một câu trả lời chính xác, còn tôi thì im lặng - “sao không ai trả lời em hết vậy? sao ai cũng im lặng hết vậy? nếu anh không trả lời cho em biết , em sẽ đi khỏi đây lập tức”

“Chi ơi ... chị đừng đi “ - pé út lên tiếng

“Vậy em cho chị biết điều gì mọi người đang giấu chị vậy?”

“Thật ra thì”

“Út “ - Tôi la nó

“Anh im lặng đi, để cho em nó nói, nếu anh không trả lời”

“Anh Hai không phải là con trai mà là con gái” - pé út nhìn tôi với đôi mắt tội nghiệp.

“Sao???????” - em trừng trừng nhìn tôi -”bộ dáng, ăn nói, cử chỉ” - và không thể tin những gì mình đang thấy - “và mình ... mình mình aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” - em ôm đầu rồi chạy đi ra ngoài.

“Trân! Trân!”- Tôi đuổi theo em với lòng tan nát, liệu sẽ như thế nào đây, tôi phải làm sao đây....

Tôi đã đuổi theo em một đoạn đường dài, và tôi chụp lấy bàn tay của em.

“Trân”

“Buông tôi ra, đừng chạm vào tôi” - tôi nhìn thấy mắt em đỏ lên, ánh mắt em nhìn tôi đau đớn

“Trân... Thanh xin lỗi... Thanh ...” - bây giờ miệng tôi chỉ nói được hai chữ xin lỗi mà thôi

“Tại sao anh lại lừa tôi... ah không, cô lại lừa tôi.... cô không phải là con trai cô là con gái... tại sao lúc đầu gặp gỡ... tôi xưng không đúng giới tính của cô, sao cô không nói ra giới tính thật của mình.. tại sao phải giả trai làm gì” - em vừa nói những giọt nước mắt em rơi đầy trên má -” cô lừa dối tình cảm của tôi, tình cảm của cô là sự thật lòng ... vậy mà...”

“Thanh yêu em”

“IM ĐI, tôi không yêu người cùng giới với mình” - em chỉ vào tôi- “Tôi sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ, ngay lập tức, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, và cũng đừng bao giờ cho tôi thấy cô một lần nào nữa”

Khi em bỏ đi, tôi đã cố gắng ôm chặt lấy em. Nhưng em đã vùng vằng thoát khỏi tôi, em không muốn đụng vào thân xác của tôi.

“BỐP” - một cái tát ngay má của tôi - “ đồ bệnh hoạn, tránh xa tôi ra. hix hix ...” - em chạy đi về nhà và thu gọn tất cả đồ đạc và rời khỏi nơi đây, còn tôi thì đứng hình với cái tát ở trên má. Cái đau về thể xác thì chẳng có bao nhiêu, cũng đáng để có một cái tát lắm chứ, tát vì đã lừa dối em cả một khoảng thời gian, còn về bên trong nỗi đau nào bằng nỗi đau này chứ. Cứ như có ai đang xé nát trái tim tôi ra, không cho tôi được sống vậy.

Một lúc sau khi tôi về lại căn nhà của mình.

“Chị Trân đi rồi Hai ơi” - pé Út nói với tôi mắt nó cũng ươn ướt, còn tôi thì hoảng loạn chạy đi kiếm em, tôi chỉ muốn được gặp em..... nhưng biết nói gì đây khi em không chấp nhận, khi em phải trải thêm đau khổ. Tôi bắt chiếc xe ôm chạy ra nơi mà xe hay lên xuống để đón lên thành phố thì tôi thấy em ở xa xa đang mang vali và balo lên xe.

“Trân” - tôi trả tiền xe nhanh chóng, nhảy xuống xe, chạy thật nhanh tới, em thấy tôi em cũng thật nhanh để đi cho sớm, còn tôi chạy và vấp ngã lần xuống đường. Đứng dậy thì xe đã chạy, tôi vẫn đứng dậy chạy theo sau chiếc xe cùng với khối bụi của chiếc xe thả ra. Nhưng rồi chiếc xe cũng đi mất, tôi không thể nào đi theo kịp. Một mình tôi đứng giữa con đường đất đỏ, nhìn chiếc xe đi mất hút, tôi như mất đi một nửa đời mình, còn hồn tôi thì đã đi đâu đó thật xa. Tôi khóc, tôi khóc rất nhiều khi biết tôi đã mất em thật rồi, tôi đau khi nghĩ về kỉ niệm của hai đứa trải qua ... và tôi không biết tôi sẽ sống những ngày kế tiếp ra sao đây???

41. Chap 41

Tôi bước đi như người không hồn, cứ đi và đi, tôi đi qua cầu khỉ thì bị té xuống ao, rồi bò dậy đi tiếp, băng qua ruộng mà cũng không biết mệt, biết mỏi là gì. Tôi đi mà ai cũng phải nhìn tôi, tôi tấp vào một quán

rượu, kêu hai xị rượu ngồi đó uống với đĩa mồi khô mực. Cứ uống và uống thôi, rượu đắng, rượu cay nhưng tôi vẫn cố uống, muốn uống chết đi cho xong. Buổi tối, tôi lê xác về nhà, đi xiên niền như mấy tên bộm nhậu. Vừa đi tôi vừa hát, ôm chai rượu kẹp nách.

“lâu lâu người ta mới nhậu một lần

lâu lâu người ta mới nhậu một lần

nhậu một lần là chết cha luôn

nhậu một lần là chết queo luôn.

Hức.... hức ...

Muốn chết quá. Hức.. Hức ...

Sao mày không phải là trai vậy hả?

HAI KHỎE!

MÀY ĐI CHẾT ĐI! VÔ DỤNG! VÔ DỤNG!

” - tôi nói trong cơn say, la làng cả xóm đều nghe, chó thì sủa um sùm.

“Rầm” - tôi đi bá vào vật gì đó cũng chẳng biết, thế là tôi nằm xải lai ở dưới đất, chẳng biết trời đất là gì. Tôi nghe tiếng của thằng Tư và Pé út

“trời ơi Hai sao vậy nè Út ơi.... nhanh ra đây phụ anh với” - hình như nó đang cố gắng nhắc tôi lên khỏi mặt đất.

“Sao lại say xỉn đến mức như vậy chứ, trời ơi” - pé út không thể tin được hình ảnh của tôi đang ở trước mặt nó như thế này.

“hức ... hức ... Trân ơi ... trân ơi ...” - tôi cứ cà gục cà gục nhưng người không xương sống.

“Mau đưa Hai vào nhà thôi Út ơi... tối rồi ở ngoài này trúng gió một cái là chết đó” - thằng TƯ lo lắng cho tôi, cả hai cùng đưa tôi vào nhà, tôi nghĩ chúng cũng rất khó khăn khi đưa tôi vào nhà. Tôi nằm trên bộ đi văng cứ như kẻ chết rồi, giờ ai có đánh tôi, tôi cũng chẳng có sức mà kháng cự.

“Cái gì vậy?” - giọng thằng ba khó chịu, chắc nó nhìn thấy tôi như vậy đây - “nay uống rượu nữa, chả ra cái thể thống gì hết”

“Tại anh mà Hai mới ra như vậy đó?” - Thằng Tư trách móc với giọng gần xuống

“Mắc gì tại anh? nói chuyện nghe mắc cười quá”

“Anh chẳng biết thương Hai gì cả” - pé Út nói - “nếu anh thương Hai thì Hai sẽ không ra nông nổi như vậy”

“Đúng vậy! Anh ác lắm, tàn nhẫn lắm! Làm cho mọi thứ càng tệ hơn! Nếu anh hiểu cho Hai, anh sẽ không có thái độ như vậy, cũng sẽ không làm như vậy, em thật sự rất thất vọng về anh, Hai đã lo lắng cho anh em mình như thế nào, thương yêu anh em mình như thế nào, vậy mà anh lại đối xử như vậy với Hai!” - Thằng Tư nói rất nhiều cứ như bản thân nó sắp khóc vậy.

Tôi thì chẳng nghe một câu nào từ miệng của thằng ba.

“Hai đã hy sinh nhiều cho ba anh em của mình, thì Hai cũng có quyền có được hạnh phúc cho riêng mình, sao anh lại phản đối, anh lại khinh bỉ, thử hỏi anh yêu một cô gái mà người ta không chấp nhận, lẫn mạ anh, anh có chịu không hả?” - pé út vỗ òa khi nói ra điều đó.

“Anh tự mà suy nghĩ lấy đi! Anh không bên cạnh Hai thì chúng em bên cạnh Hai” - Thằng Tư khẳng định điều đó.

“Để em đi lấy gừng pha cho Hai uống giải rượu” - pé út nhanh lẹ làm liền

“Uhm... còn anh lấy khăn lau người, chỉnh cho Hai nằm đàn hoàn lại”

Tôi mắt nhắm mắt mở, hình như thằng ba đang nhìn tôi thì phải. nhưng rồi tôi đã ngủ đi vì quá say lúc nào cũng không còn biết trời chẳng gì nữa. Và tôi đã ngủ cho đến lúc khi nghe tiếng ồn ào ở ngoài cửa.

“Các anh là ai? Tôi đây làm gì?” - Pé út la thật lớn

“Các anh muốn gì hả?” - Thằng Tư nói

“Tụi tao muốn tìm người thôi!”

“Ai?” - thằng Tư nói

“Nói với thái độ lịch sự không được ah!”

“Để em xử nó cho đại ca”

“Khoang! Không được động vào con nít biết chưa”

“Dạ”

Lúc này tôi lồm cồm bò dậy để xem ai đang gây rối ở bên ngoài, nhưng tôi vẫn còn thấy mệt và chóng mặt do đêm qua uống quá nhiều, tôi té xuống đất lúc này thằng Tư và bé Út chạy vào đỡ tôi ngồi dậy. Tụi nó bước vào nhìn tôi.

“Mày là Hai Khỏe phải không?”

“uhm...” - tôi cố gắng mở mắt thật to nhìn hấn, tôi không biết hấn là ai cả, hấn có vẻ bặm trợn, có râu quai nón, xung quanh có vài thằng em cầm cây côn, mã tấu.

“Tiểu thư đâu?” - hấn hỏi tôi

“Cô ấy về thành phố rồi!” - tôi trả lời thoi thóp

“về thành phố rồi ah” - hấn liếc qua liếc lại - “mày gọi điện thoại kiểm tra xem” - hấn ra lệnh cho đàn em của mình - “dạ. đúng là về thành phố rồi ah” - đàn em báo lại với hấn.

“Uh,.. tốt, ít ra mày cũng nói sự thật! Thôi về!” - Hấn quơ tay và bỏ đi ra ngoài, tôi và hai đứa em nhìn hấn, nhưng hấn quay lại

“Quên mất một chuyện chưa làm?” - Hấn cười nửa miệng, ra hiệu cho đàn em giữ chặt hai đứa em của tôi lại.

“Các người tính làm gì vậy hả? buông tôi ra” - thằng tư ra sức chống cự

“Đại Ca thằng này trâu quá”

“thanh niên mới lớn mà, giữ nó chút đi, trẻ trâu đó mà”

“Buông ra, không được làm gì Hai của chúng tôi” - pé út nói và khóc

“A.....” - pé út cắn tay của thằng đang giữ bé út - “nó cắn em đại ca”

“Ráng đi! tụi bây đâm chém còn được, huống chi vết cắn đó, anh Jack dặn là chỉ cần đánh một người là một người, không đụng vào con nít biết chưa” - hấn nói và tiến đến gần tôi.

“tụi bây thả em tao ra, tụi bây không được đụng đến em tao”

“tao có đụng gì đâu, tụi tao chỉ muốn đụng mày thôi” - hấn ra dấu cho đàn em đến về phía tôi, hai thằng kẹp hai tay của tôi giữ tôi lại. Tôi có cọ quấy cũng không được, tôi vẫn còn choáng và nhức đầu rất nhiều.

“Sao đây đại ca” - một thằng hỏi

“Đập chết mẹ nó cho tao”

“bụp bụp ... hự hự” - đau quá , nó đánh thẳng vào bụng của tôi liên tiếp nhiều cái, sau đó tôi còn bị đánh vào mặt 2 cái xịt máu mũi.

“Dừng lại ngay, không được đánh nữa” - thằng Tư cố gắng thoát ra có thể

“hai ơi ... hai ơi ...” - pé út chỉ biết khóc và khóc

“Buông tao ra lũ chó” - thằng tư phun nước miếng vào mặt tụi nó, còn tôi thì cứ bị đánh bầm dập.

“bốp” - thằng tư thoát được cho tụi nó một cú đấm vào mặt và chạy lại tới tôi, chúng thả tôi rơi tự do, chân tôi không còn đứng vững nữa. Tôi như kẻ tàn phế vậy, tôi nằm úp mặt xuống đất. Thằng Tư đỡ tôi ngồi dậy, lúc này chúng mới buông pé út ra.

“Đi về tụi bây! Chơi vậy đủ rồi” - hấn nhìn cả ba chúng tôi cười - “mày nên biết thân biết phận của mày một chút, đừng bao giờ có ý định cướp đi người con gái của anh Jack, cũng đừng đến gần tiểu thư. Biết không? THẰNG NÔNG DÂN ỒM NHÁCH ÁO RƠM KIA, lần này chỉ là cảnh cáo thôi đấy!”

“Các người là ai? Hai... hai sao vậy?” - Thằng Ba chạy ào vào trong không biết chuyện gì đã xảy ra, khi thấy những thằng côn đồ đang ở trong nhà, còn tôi thì bị đánh bầm dập.

“Ah là bạn ghé qua thăm nhà thôi mà” - tên đại ca nói - “chào nhé!” - rồi chúng bỏ đi. Thằng ba lo lắng cho tôi phụ thằng tư khiêng tôi lên bờ ván đi vắng.

“pé út lấy muối đắp cho Hai chỗ bầm nè” - pé út nhanh chận chạy xuống dưới bếp lấy muối lên cho tôi.

Bụng tôi thì đau quá, nên tôi cứ ôm bụng suốt. Vì chúng đánh vào phần đó nhiều nhất, thằng ba xem bụng của tôi, thì bụng tôi bị bầm tím cả lên. Ba đứa quính của người lên khi chạy lấy thuốc cho tôi uống giảm đau. Lấy đá lạnh chườm những chỗ bầm.

“Sao Hai bị đánh vậy?” - thằng ba hỏi pé út

“Em không biết, tự nhiên có đám người du côn vào đánh Hai, nói là người của anh Jack gì đó, nói không được đến gần chị Trần nữa” - pé út vừa nói vừa khóc.

“Có chuyện như vậy sao?”

“Chúng nó đông lắm, cầm cả cây côn, mã tấu em tưởng chúng nó giết Hai luôn rồi!”

“hai đứa bình tĩnh ... chắc chúng sẽ không quay lại đây đâu!”

“Hai sắp về thành phố rồi, thế nào cũng gặp bọn chúng nữa, chúng sẽ giết hai mất” - pé út phản đối về việc tôi quay về thành phố.

“Em đừng lo lắng quá! không đến mức như vậy đâu” - thằng ba đang làm cho pé út bớt sợ và suy nghĩ lung tung đi.

“Cái gì mà tụi nó không dám làm chứ! Tụi xã hội đen đó, có tiền là cái gì cũng làm, em không cho Hai về thành phố đâu”

“Thôi bây giờ lo cho Hai trước đã, chuyện đó mình tính sau”

3 ngày sau

Tôi đã nằm la liệt ở nhà, không một niềm vui nào, người thì đầy vết bầm, bụng thì vẫn còn đau. Cũng di chuyển được từ ngoài vào trong rồi thôi, tôi ngồi đâu là ngồi chết một chỗ, nghĩ đến em và nhớ em rất nhiều. Nhớ đến lúc lần đầu tiên gặp em cũng chính là nơi này và rồi tôi mất em cũng chính là nơi này. Thật đau làm sao? Và ngày mai tôi về lại thành phố rồi, về lại với công việc được giao, mà không biết bây giờ lên còn công việc nào để làm hay không? Thôi cứ lên rồi tính chứ ngồi đây nghĩ cũng không có tác dụng gì.

Tôi bước vào phòng soạn đồ lại hết, ngày mai lên lại thành phố.

“Hai soạn đồ đi đâu vậy?” - pé út hỏi tôi

“Mai Hai lên thành phố, đi làm lại” - tôi cười với nó

“Hai đừng đi, Hai đi người ta đánh Hai nữa đó” - nó meo meo lại vịnh cái vali đồ của tôi.

“Không sao đâu! Hai biết mình sẽ làm gì mà”

“nhưng mà”

“Yên tâm, nếu có bị đánh Hai sẽ gọi cảnh sát được chưa” - tôi xoa đầu của pé út

“có chuyện gì cũng phải gọi về nha Hai”

“uhm.. Hai biết rồi”

“Hai có gặp lại chị Trần nữa không?” - pé út hỏi tôi, làm tôi chợt im lặng

“Hai cũng không biết nữa, có lẽ có hoặc là không”

“nếu anh ba không làm vậy thì chắc bây giờ Hai đâu có như vậy?” - pé út nói

“em cũng không trách anh ba được, vì suy nghĩ của anh ba khác chúng ta”

“Nhưng nói gì thì nói, cũng phải từ từ, người đâu mà vô duyên, kì cục ”

“thôi, giờ em trách anh ba cũng đâu giải quyết được gì đâu, Hai tin là anh ba sẽ suy nghĩ lại” - tôi nói mà rưng rưng nước mắt

“Hai soạn đồ lên thành phố sao?” - thằng Tư từ ngoài bước vào -” liệu những người đó sẽ không tìm Hai nữa chứ” - nó lo lắng cho tôi

“Thôi nào! Sẽ không sao đâu” - tôi ôm hai đứa em vào lòng mình - “Hai sẽ lành lặn về với tụi em mà”

“Dạ” - tụi nó dạ ừ ừ

“Ừa? Anh ba” - thằng Tư la lên khi thấy thằng ba ở ngoài cửa, nhưng thằng Ba chạy đi mất

“Sao không vào mà đi mất tiêu vậy?” - pé út vẫn còn giận thằng ba

“Chắc thằng ba nó đi đâu đó lát quay lại, quần áo mọi thứ cũng ổn rồi! sáng mai hai sẽ đi sớm, có thể đi trước lúc tụi em đi học”

Tối hôm đó thằng tư và pé út sang ngủ chung với tôi. Khi tôi đi ra ngoài uống chút nước thì thấy thằng ba ngồi ở ngoài, tôi đến và nói chuyện với nó.

“Sao giờ này không đi ngủ đi” - tôi nói với nó

“Em chưa ngủ dc”

“Mất ngủ ah?” - tôi hỏi

“Dạ không! Em suy nghĩ thôi!”

“về điều gì mà khiến em mất ngủ như vậy?”

“vết thương của Hai sao rồi?”

“uhm.. vẫn còn sưng và đau, chưa lành lắm”

“Em xin lỗi” - nó cúi đầu xuống, còn tôi thì im lặng khi nghe hai từ “xin lỗi” đó - “Em xin lỗi về tất cả mà em đã gây ra, đáng lẽ em không nên như vậy để mọi chuyện tồi tệ như thế này, mấy ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều về Hai, về cuộc sống của chúng ta. Hạnh phúc tất cả mọi người đều có quyền có được nó. Em đã nhận định không đúng và có thành kiến về nó, không phải ai như vậy cũng đều xấu cả, bằng chứng là Hai của em rất là tốt... em” - thằng ba rơi nước mắt khi nói điều đó, còn tôi thì mỉm cười hạnh phúc khi cuối cùng em tôi cũng đã hiểu ra sự việc là như thế nào. Tối hôm đó cả bốn cùng ngủ chung với nhau, thật ấm và thật hạnh phúc. Không nơi nào có được sự bình yên bằng chính gia đình của mình cả. Và ngày mai tôi quay lại thành phố tấp nập, và có thể có những điều không vui đang chờ tôi ở phía trước.

42. Chap 42

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, lũ em tôi còn ngủ say nhìn chúng nó mà lòng tôi chạnh lại, tôi nghĩ khi lên thành phố chắc chắn ít nhiều cũng gặp chuyện dữ với những tên côn đồ kia. Trước khi đi tôi để lại cho chúng một ít tiền và lá thư. Bảo chúng phải biết giữ gìn sức khỏe của mình, luôn bảo vệ cho nhau. Và tôi rất yêu chúng nó.

Bây giờ tôi đã ngồi trên xe và tiến thẳng đến thành phố. Gương mặt mới lên thành phố chẳng đẹp để gì, chỉ toàn vết bầm tím, ở mũi, ở môi và ở mắt. Bụng thì còn những vết bầm dài. Gần đến trưa là tôi đã có mặt ở thành phố, tại quán trà sữa mà tôi làm việc. Mọi người thấy tôi lên ai cũng mừng, nhưng cũng biến sắc khi thấy mặt mũi của tôi như vậy.

“Em sao vậy Hai Khỏe?” - anh nhân viên hỏi tôi

“Mặt mũi bị bầm hết vậy nè” - chị nhân viên hỏi tới tấp. lúc đó ông chủ bước vào quán cùng với tiểu thư, tôi thấy em mà cảm thấy đau nhói và rất buồn

“Sao vậy con?” - ông chủ hỏi, tiểu thư thì có vẻ không quan tâm lắm, vẫn kiểm gốc cũ để ngồi.

“Dạ! Con bị té nên vậy!” - tôi đang nói dối

“té sao? Hay là quánh lộn quánh lạo rồi như vậy hả?”

“dạ... con con ... “ - tôi ấp úng

“mà thôi! hồi trẻ chú cũng vậy! nhưng đừng có như vậy nữa, lớn rồi không còn là con nít nữa đâu?” - lúc đó tôi thấy tiểu thư có một chút dòm dòm tôi, còn tôi thì cúi mặt thôi.

“Dạ! Thôi làm việc đi” - ông chủ tôi nói xong rồi đi.

Tôi lay hoay đi lau bàn và phục vụ khách, nhưng khi làm thì anh nhân viên đến nói nhỏ với tôi.

“tiểu thư kêu em qua ghi thực đơn kìa”

“Dạ!”

“thấy tiểu thư có vẻ căng lắm, em tránh làm tiểu thư nổi giận”

“Dạ, em biết rồi” - tôi bước đến bàn của tiểu thư, như không dám nhìn thẳng mặt, vì tôi rất sợ nhìn vào mắt của em -” Dạ tiểu thư muốn dùng gì?”

“Như cũ”

“Dạ!” - tôi nghe vậy và bước vào trong để kêu đầu bếp làm

“Đứng lại!” - giọng hơi gắt

“Dạ! Tiểu thư cần gì nữa ah?”

“Nói chuyện với khách hàng mà không nhìn khách ah?”

“Dạ tôi xin lỗi “ - tôi ngước mặt lên nhìn em, em giật mình khi thấy gương mặt của tôi bị bầm tím hết cả lên.

“Bị sao vậy?” - tiểu thư bình tĩnh hỏi thản nhiên

“Dạ! không sao đâu ah! Tiểu thư đừng quan tâm, để tôi vào gọi món cho tiểu thư” - tôi nói xong rồi đi vào trong mà lòng buồn rất nhiều.

Rồi đến tối tôi dọn hàng xong, mọi người cũng ra về. Tôi ngồi ở một góc, cúi mặt xuống. Nổi buồn chiếm hết cả không gian quán, nhưng chỉ được một chút thì có một chiếc xe hơi đầu trước quán.

“Mở cửa” - tôi đứng dậy mở cửa

“Ủa? các anh đến đây làm gì?” - đó là những người bảo vệ của Trần

“Chúng tôi đến để đưa anh đến biệt thự, như lời ông chủ nói là anh sẽ là gia sư cho tiểu thư, ở trong căn biệt thự của ông chủ, để chăm sóc và coi sóc tiểu thư” - khi nghe điều đó, tôi thắc mắc chuyện của tôi em chưa kể cho ba của mình nghe sao?

“Uhm... các anh đợi chút, tôi vào soạn đồ rồi đi cùng với các anh”

“Uhm... chúng tôi đợi”

Khoảng 15p sau tôi ra ngoài và đi cùng bảo vệ. Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, nhưng thôi cứ chuyện gì tới thì tới, cứ làm tốt công việc mình được giao là được rồi.

“Đến nơi rồi” - người bảo vệ nói, tôi thấy sao nhanh quá vậy, nhưng bước xuống đúng là tới nơi thật.

Rồi tôi một mình bước vào trong thì thấy ông chủ và tiểu thư đang ngồi ở phòng khách, tôi hơi giật mình một chút.

“Dạ con chào ông chủ, chào tiểu thư ah” - Tôi cúi đầu chào

“uhm... bây giờ thì con cứ ở đây mà làm gia sư cho con gái ta” - ông chủ cười thật tươi, có lẽ ông chưa biết chuyện gì.

“Dạ!!”

“Anh nhắm có dạy được tôi không đó, tôi quậy lắm đó”

“Trần!” - ông chủ nhìn trần

“Con nói vậy thui mà” - trần nhìn lên trần nhà, không nhìn mặt tôi

“Ta có chuẩn bị phòng cho con rồi” - lúc này có người ra dẫn tôi lên phòng của mình.

“Thưa ông chủ và tiểu thư con lên phòng”

Cũng là căn phòng cũ lúc trước tôi ở. Tôi xếp quần áo vào tủ, xong đã ngã ịch xuống giường. Vết thương trên mặt tôi vẫn chưa hết, bụng còn vẫn đau. Tôi lấy dầu nóng thoa ở vùng bụng của mình, tôi không biết chừng nào vết thương của mình mới lành trở lại. Tôi đến soi gương xem mặt mũi của mình như thế nào rồi. Thật sự nhìn xong không dám nhìn lần nữa, gì đâu mà te tua tơi tả. Chúng mà biết mình ở nhà của em, chắc chúng giết mình mất. Haiz.... ở đâu cũng không an toàn. Tôi lên giường nằm rồi ôm cái bụng của mình chớp mắt một chút.

“Cốc .. cốc... “ - tiếng gõ cửa làm tôi thức dậy

“Tiểu thư kiểm tôi có gì không?”

“Đây là lịch, tôi đề nghị anh... ah không ... đề nghị cô xem và làm theo”

“Dạ, tôi sẽ xem”

“Uhm... tốt... “ - em đi về phòng của mình còn tôi xem lịch sắp xếp như thế nào.

Thứ Hai: chơi

Thứ Ba: chơi

Thứ Tư: chơi

Thứ Năm: chơi

Thứ Sáu: chơi

Thứ Bảy: chơi

Chủ Nhật: chơi

Tôi trở mắt nhìn thời khóa biểu của em đưa cho tôi... “Toàn chơi và chơi thôi sao? vậy sao học hành được” đây là em cố ý sắp xếp như vậy hay đó là lịch thật vậy. Tôi cũng muốn qua hỏi cho rõ chuyện... nhưng

Thôi để ngày mai rồi tính.

Gửi đến đọc giả một năm mới thật vui, thật nhiều sức khỏe, an khang thịnh vượng, vạn sự như ý ^^.

30 Tết làm một chap coi như là quà năm mới cho mọi người.

Sau mừng 8 mình sẽ viết lại truyện. Chúc mọi người năm mới vui vẻ

43. Chap 43

Buổi sáng tôi giật mình thức dậy nhìn đồng hồ thì thấy 8h sáng. Tôi phóng xuống giường đánh răng, rửa mặt và thay quần áo. Bước xuống dưới nhà thì thấy em đang dùng bữa sáng một mình. Tay ôm cuốn truyện doremon đang cười khúc khích, tôi nhìn em mỉm cười rồi lắc đầu. Lúc này ánh mắt rực lửa em nhìn tôi thì tôi không cười nữa.

“Có gì không mà cười?” - em nói với tôi

“Dạ! Không có gì tiểu thư” - tôi bước xuống dưới bếp kiếm một chút gì ăn

“Làm gì vậy?” - em hỏi tôi

“Kiếm đồ ăn”

“Ai cho ăn sáng mà ăn” - lúc này người giúp việc nhìn tôi và tiểu thư không hiểu chuyện gì, còn tôi thì hiểu, chắc em ghét tôi lắm

“UH! Vậy không ăn vậy! Lát tiểu thư ăn xong, mình sẽ làm bài tập ha”

“Bộ không thấy người ta đưa lịch hay sao?” - em vẫn nhìn cuốn truyện và nói chuyện với tôi.

“Dạ! Tôi có thấy!”

“Nếu thấy thì sao không biết thực hiện”

“Dạ! Tôi đang thực hiện đúng những gì ông chủ yêu cầu ah, xin tiểu thư đừng làm khó tôi” - nói xong tôi đi ra phòng khách ngồi và chờ em ra học.

“Này... này...” - em kêu tôi nhưng tôi vẫn bước đi, tôi biết em sẽ không vui và rất bực mình. Nhưng tôi chưa kịp ngồi xuống thì em đã bước ra đứng trước mặt tôi. “Nói chuyện tý đi” - em nhìn tôi hất mặt.

“Tiểu thư muốn nói gì với tôi?” - tôi cũng rồi cả lên

“Nếu muốn có cuộc sống tốt, tiền nhiều thì ngoan ngoãn theo cái lịch mà tôi đã đưa ra”

“Xin lỗi tiểu thư ... tôi không thể làm vậy được”

“anh.... ah không! Được hãy chờ đó”

“tiểu thư có thể lấy sách vở ra chúng ta ngồi học”

“KHÔNG CÓ HỌC HÀNH GÌ HẾT”

Em giận dỗi bỏ đi dù đám bảo vệ có ngăn cũng không ngăn em được. Ngay lúc đó ông chủ tôi về

“Có chuyện gì vậy?” - ông chủ nghiêm mặt

“Dạ... tiểu thư” - tôi trả lời

“con không muốn học với người này”

“Tại sao? con chính là người nói với ta để cho Thanh kèm con học tập, giờ con dõ chứng ah?” - ông chủ nói làm tôi cũng bất ngờ uh... lúc trước khác giờ thì khác rồi

“Giờ con không thích nữa, nhìn mặt không ưa, nên không học được”

“Con học lớp 10 rồi, cũng lớn một chút đi chứ, sao có thể ăn nói như vậy được”

“con không thích, ba cho người này nghĩ đi”

“Trần! Vào chỗ học, con con biết nếu con mất căn bản lớp 10 thì 11 và 12 sẽ học rất khó khăn con biết không? con làm gì thì làm. Ít nhất cũng phải tốt nghiệp hết lớp 12”

“Ba ah!”

“Nếu con không nghe lời, ta sẽ mời một người cực kì nghiêm khắc để kèm cặp con liên tục, con có muốn như vậy không?”

“Thôi được rồi!” - em quay về chỗ cũ sau đó liếc tôi một cái, còn tim tôi thì đập loạn xạ, không biết chuyện gì sẽ xảy ra với tôi đây, nếu em ghét tôi như vậy, em có thể nói ra tôi không phải là con trai, để ông chủ có thể đuổi việc tôi thôi mà. Việc đó với em đâu có gì gọi là khó.

Tôi kèm cho em học mà cảm thấy khá nặng nề, nhiều khi nghĩ làm việc lao động tay chân không mệt mỏi như thế này, yêu em ... nhưng tôi cũng cảm thấy một chút an ủi, để em hành hạ tôi như thế này, chắc cho em đỡ ghét đỡ giận tôi một chút.

“Mệt rồi không học nữa” - em buông viết, tôi nhìn đồng hồ thì cũng gần 12h trưa.

“Uhm... hôm nay mình học đến đây thôi! Mai học tiếp”

“Hừ ... dọn dẹp đi nha, tui không có dọn đâu”

“Uh,, tiểu thư cứ để đó đi, tôi sẽ dọn” - khi tôi dọn, bước vào bếp

“Cậu ăn trưa luôn nha” - cô giúp việc nói

“Dạ, con cảm ơn cô”

“Đứng đó, ai cho ăn mà ngồi” - em lên tiếng

“Tiểu thư ơi sáng giờ cậu ta chưa ăn gì rồi” - cô giúp việc nói giúp tôi

“Kệ cậu ta!”

“thôi để tôi nấu mì gói cho cậu ăn nha” - cô giúp việc nói với tôi

“Mì gói cũng không được ăn, nhịn một ngày sáng, trưa, chiều tối” - em ra lệnh

“Thôi được rồi cô! Cháu có thể nhịn được mà, cháu ra ngoài sân đây”

Thế là cả ngày hôm đó tôi phải nhịn không được ăn gì cả. Không ăn một chút đồ ăn nào, cả ngày cảm thấy mệt mỏi và uể oải vô cùng, trời cũng gần tối rồi, tôi lê cái thân của mình xuống dưới nhà bếp, ngồi ở bàn ăn mà bụng kêu “ột ột”, khó chịu quá.

“Tôi đi ra ngoài một chút, cô không được cho hắn ăn gì cả” - tiểu thư nói thì ai cũng im lặng

Tiểu thư đi ra ngoài khoảng 15p thì tôi cũng đi ra ngoài kiếm cái gì đó ăn, kiểu này cào ruột mà chết mất. Tôi đi ra ngoài kiếm cái gì bỏ vào bụng đây. Hôm nay làm gì đèn đường chỉ có vài bóng mờ, có bóng thì tắt làm thấy ghê ghê ... ăn cướp nó đến la cũng không ai biết. Cũng may là có xe bánh mì ở ngay dưới cây đèn, tôi mừng chạy đến, kêu bà bán bánh mì nhận ngay ổ đặc biệt, ăn cho đã. Tôi nhìn thấy đám thanh niên gương mặt chúng nó khá bặm trợn, tụi nó đi mà cứ như là đang muốn đập ai vậy? Nhưng tôi nghĩ đó không phải là chuyện của mình nên tốt nhất không xen vào, nếu không bị ân hận oan mạng.

Tôi vừa đi vừa ăn và đi dạo một chút cho thoải mái. Ăn xong bánh mì tôi cũng quay về lại căn biệt thự. Bước vào trong tôi hỏi những anh chàng vệ sĩ

“tiểu thư về chưa mấy anh?”

“Ah, chưa”

“VẬY ah, đi lâu vậy rồi mà chưa về ah”- thế là tôi đi vào, nhưng tôi liền nhớ đến đám thanh niên bậm trợn đó. “Các anh kêu người chia nhau ra tìm tiểu thư đi, coi chừng tiểu thư có chuyện gì đó, hồi nãy thấy một đám thanh niên bậm trợn lắm”

“Dạ”

Tôi chạy ra ngoài tìm khắp nơi nhưng không thấy em đâu cả. Tôi càng lúc càng lo nhiều hơn, tôi cố gắng kiếm ở trong các con hẻm, những nơi tối nhất ... tìm những nơi mà chúng có thể dễ dàng làm bậy mà ít ai để ý. Tôi dừng lại và cố gắng nghe xem có tiếng động gì không? Tiếng la hét hay tiếng cười của đàn ông hay không? tôi chẳng nghe gì cả, ngoài tiếng chó sủa inh ỏi nghe choáng tai. Nhưng lúc sau tôi không nghe nó sủa nữa, tôi nghi ngờ và chạy đến nơi phát ra tiếng chó sủa. Tôi càng chạy đến thì thấy dần những thằng thanh niên bậm trợn xuất hiện.

“Buông tôi ra” - tiếng hét vang lên, tôi như có gì đó đánh vào ngang tai, như muốn nổ tung ra.

“Haha...” chúng nó cười quái đản

“Tụi bây dừng lại” - tôi đứng ra và la lên - “không được làm gì cô ấy” -Tụi nó quay người lại nhìn tôi rồi tách về hai bên, ở giữa có lẽ là thằng trùm đang tính làm bậy, hấn đứng dậy bước ra, tôi nhìn vào thì không phải là em, mà là Quỳnh, nhìn lại thật kĩ thì người nằm gục ở dưới đất là Khanh. Điều đó nói lên rằng em an toàn không bị gì cả.

“Mày là thằng nào?” - thằng trùm bỏ tay vào túi quần, lấy điếu thuốc ra hút - “Và mày muốn gì?”

“Thả cô gái đó ra và cả người nằm gục trên đất”

“Thả ah” - hấn quay lại nhìn Quỳnh và Khanh, tôi thấy được sự sợ hãi tột cùng của Quỳnh, cô ấy co rút người lại, run bần bặc.

“Thằng này không biết trời cao đất rộng gì cả, đánh nó chết đi đại ca” - một thằng nói với hấn.

“Khoang! Nhìn nó như vậy mà dám đương đầu với chúng ta, thì ta nghĩ dũng khí nam nhi cũng cao đấy, thật sự ta nghĩ ai thấy chúng ta đều phải co dò lên mà chạy”

“Đại ca để nó làm mất cuộc vui của đại ca sao?” - tên đó nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Lúc này hấn cho tên đàn em của mình cái nhìn sắc thép, nên đàn em của hấn không nói gì nữa.

“Ta sẽ thả cô gái đó, rồi cả thằng nằm ở dưới đất, nhưng với một điều kiện”

“Điều kiện gì?”

“Nhìn người có vẻ được lắm đấy, hay là tham gia với bọn ta đi, rồi ta thả hai người này cho mày”

“Không! ta không gia nhập chung với các người, điều kiện gì thì nói đi” - dù tôi có biết vô đi chăng nữa, thì .. nếu điều kiện chúng đưa ra, tôi phải đánh lại hết bọn chúng thì tôi cũng chịu thua dưới tay chúng.

“Khá lắm anh bạn, nếu như anh bạn hạ được thằng bự nhất trong đây, thì ta sẽ cho anh bạn đem người đi, hứa không chơi đùa. Giữ lời hứa!”

“Tôi tin là anh sẽ giữ lời hứa”

“Ok! Mày bước vào đấu với nó” - hấn kêu đàn em của mình, cái thằng bự con nhất, nhìn nó cũng phải gấp đôi mình, cơ bắp của nó thì chắc nịch, tay thì nổi gân gân ... nó đập vô mặt chắc cái mặt không còn gì.

Hấn bước ra với vẻ mặt kên kiệu, hấn phun nước bọt xuống đất, như muốn nói với tôi rằng “Mày thua rồi, van xin tao đi, tao sẽ tha chết cho” tôi và hấn đối mặt với nhau, rồi đi vòng vòng nhìn nhau. Tôi đưa mắt liếc sang nhìn Quỳnh và Khanh.

“Khoang đã” - tên đại ca lên tiếng - “lúc này chúng ta giao kèo, nhưng chỉ có thắng nếu thua thì mày phải là người của tao, tao xai gì thì mày phải làm cái đó. Và tao sẽ chén con bé ở đằng kia” - tôi nhìn Quỳnh và Khanh một lần nữa, rồi gật đầu với điều kiện mà hấn đã đưa ra - “Tốt! Đánh đi”

Thằng đàn em của hấn có vẻ khá sung, nó lao vào tôi thật nhanh, hai tay như muốn ôm lấy tôi lại, tôi nhanh chóng hụp xuống và chạy thoát khỏi vòng tay đầy nặng kí đó. Hấn đánh còn tôi thì né được cái nào

hay cái đó. Nhưng cái cuối tôi không né được, bị một đấm ngay mũi, mũi tôi liền chảy máu, thật là cái số tôi xui thật, hết bị đập chưa lành thì phải thách đấu với tên to con như thế này. Tôi nghĩ chắc hôm nay là ngày mình chôn chân ở đây luôn quá, nhưng không được, còn Khanh và Quỳnh không thể để cho chúng làm điều gì với hai người đó được. Tôi sẽ đấu hết sức của mình, dù Khanh với Quỳnh lúc trước có đối xử với tôi không tốt, nhưng đó là tuổi trẻ, sự hiếu thắng luôn có nên tôi không hề trách hai người đó như thế nào. Cứu người trước cái đã rồi tính. Vì khá đau nên tôi đã đưa đầu nhào vô người của hắn, hắn dùng tay chụp đầu tôi lại, cố gắng cựa quậy để thoát ra, hình như không còn lối nào khác bằng cách nhấc hắn lên mà thôi. Tôi vòng tay ôm cả bụng và lưng của hắn thật chặt, hắn định tôi cứ xoay vòng vòng vòng. “HẦY DA” - dùng hết sức để cho hắn té ngựa ở sau lưng tôi, nhưng tôi chưa có thể nên vẫn còn ôm lấy hắn. Hắn dùng cùi chỏ dọ vào lưng của tôi, làm tôi đau đớn tê tái. Nhưng rồi, tôi đã bắt được thế và “RẦM” một cú ngã khá đau cho hắn, nhấc bổng té xuống đất, con tôi thì đứng dậy tay đập vào lưng của mình, vì rất rất là đau. Hắn nổi khùng, đứng dậy chạy lại ôm lấy tôi, một cú nhấc tôi đã nằm ở trên vai hắn, hắn quay tôi 3 vòng rồi quăng xuống đất. Tôi nằm bẹp dưới đất nhìn thấy bước chân của hắn tới gần tôi ...

44. Chap 44

Lúc đó cả người tôi đau ê ẩm. Rồi chuông điện thoại của tôi reng lên, tôi mò tay vào túi quần lấy điện thoại ra... màn hình thì bị bể rồi, có lẽ do tôi va chạm nãy giờ nên màn hình không chịu nổi thì đứt ra. Lúc này cả bọn nhìn tôi. Tôi nhìn vào màn hình thì thấy tiểu thư đang gọi cho tôi.

“Alo!” - giọng tôi thều thào

“nè, đi đâu vậy hả? biết là mấy giờ rồi không?” - giọng la chí chóc trong điện thoại, lúc này tôi mỉm cười

“tiểu thư đang ở nhà hả?”

“Chứ ở đâu? không lẽ ở trên?”

“VẬY là tôi yên tâm rồi”

“Mày nói chuyện với ai vậy thằng kia, mày định bỏ cuộc ah” - tiếng của thằng đang đánh tôi

“Ê ... có chuyện gì vậy?” - giọng tiểu thư lo lắng

“Mày bỏ cuộc thì con nhỏ đó và thằng kia đừng có mơ mà về nhà yên”

“Thanh! Chuyện gì vậy?” - tiểu thư quát trong điện thoại không biết đang có chuyện gì xảy ra với tôi. Cúp máy. Thế là tôi để điện thoại vào túi quần của mình, nghe tiếng chuông reng nhưng tôi không bắt máy nữa.

“Mày vừa nói chuyện với ai vậy?” - thằng đại ca hỏi tôi

“Một người bạn thôi, tôi lo lắng cho cô ta sợ cô gặp nguy hiểm”

“Hiểu rồi... sợ gặp bọn xấu giống như tụi tao chứ gì. hahaha...” - tên đại ca bước lại chỗ tôi, lấy tay nâng mặt tôi lên, hắn chắc lưỡi “chắc ... chắc ... hình như người cũng vừa bị đánh xong thì phải, có những vết thương cũ còn đọng lại đây. Bị đánh vì một đứa con gái sao? Nam nhi gì mà nhục nhã dữ vậy?”

“Đó là chuyện của tôi” - tôi cố gắng nói ra lời

“Tiếp” - hắn dơ tay cho thằng em vào xử tôi tiếp.

Đàn em của hắn chạy nhào đến tôi thật nhanh, tôi dùng hết sức của mình còn lại để hạ gục hắn, bằng cách quặp lấy chân của hắn. Hắn ngã nhào xuống đất, đầu đập trên đất. Tôi bẻ chân hắn co lại, hắn cố gắng chống thế nhưng giờ hắn cũng không còn thế. Hắn đập tay liên tục trên nền đất.

“Được rồi, mày buông thằng em tao ra” - tên đại ca nói - “anh hùng lắm, như lời đã hứa tao sẽ thả hai đứa nó ra cho mày”

“Cảm ơn vì đã giữ lời hứa” - Tôi loạng choạng đứng dậy.

“Rút” - hắt ra lệnh rồi dần em hắt rút dần, rồi chỉ còn tôi, Quỳnh và Khanh. Tôi lê lê đến chỗ của Quỳnh.

“Em có sao không?” - tôi hỏi thăm

“Em sợ lắm”

“Ah đợi anh chút nha” - tôi lấy điện thoại gọi cho tiểu thư

“Sao gọi cả chục cuộc không bắt máy vậy?” - tiếng hỳ hục trong điện thoại

“tiểu thư đến đường số 15....”

“Alo alo...”

Tôi đã gục xuống đất vì quá kiệt sức.

Tôi tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong căn phòng trắng xóa, nghe cả mùi thuốc, tôi nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện, cảm giác ê ẩm bây giờ còn gấp đôi hơn trước. Tôi quay sang thì thấy em đang ngồi ngủ gục ở kế bên tôi. Tôi lấy tay vuốt nhẹ mái tóc của em, ê ẩm lúc này tan đâu hết rồi, vết thương của tôi đã được chăm sóc. Có vết băng trên trán. Rồi em thức dậy thấy tôi, em cười thật tươi sau đó tắt nụ cười đó ngay lập tức.

“Tỉnh rồi hả?” - mặt em lạnh tanh

“uhm...” - tôi nhìn em cười

“Cười gì mà cười”

“uhm... vậy không cười nữa”

“Vậy nằm nghỉ đi, đây đi ra ngoài đây” - em nói rồi quay đi, tôi vươn người nắm lấy tay em lại -”làm gì vậy?”

“Em ở đây với Hai Khỏe được không?” - tôi nói nhìn em như cầu xin

“Uhm... cũng được” - vậy là em ngồi xuống - “muốn nói gì thì nói đi”

“Em chăm sóc vết thương cho Hai Khỏe hả?”

“uhm.. thì sao?”

“Em ghét Hai khỏe lắm mà ... sao em làm vậy?”

“Ghét thì ghét, chăm sóc thì vẫn chăm sóc thôi”

“Ây da... đau quá” - mặt tôi nhăn nhó, rồi rờ vào lưng của mình

“Có sao không?” - em lo lắng biểu lộ ra rất rõ - “hồi nãy bác sĩ nói, anh đã bị chấn thương nhẹ phân mềm thôi, và có nói là anh từng bị thương trước đó nữa, ah ... thì ra những vết thương trên mặt lúc vừa mới lên thành phố, anh bị sao vậy?”

“hì hì ... uống rượu say xỉn nên đi bá vào đủ thứ nên mới bị như vậy?”

“Đừng có xạo” - em phản ứng - “Bác sĩ nói anh là bị đánh chứ không phải trúng cái gì cả”

“Uhm... thì”

“thì sao hả?” - em chau mày với tôi, trông em thật đáng yêu.

Lúc này tôi xích lại gần em hơn mặt đối mặt, tôi có thể nghe được nhịp thở của em. Tôi lấy tay chạm vào đôi má hồng của em, nhìn e thật kĩ thật lâu. Tiễn gần hơn nữa, môi tôi chạm nhẹ lấy môi của em. Tim tôi đập càng lúc càng nhanh, khi chạm môi em, nó thật mềm. Tôi liền rời môi em. Nhìn em bằng cả trái tim, bằng cả tình yêu tôi dành cho em.

“Anh yêu em” - lúc này em nhìn tôi rơi cả nước mắt, rờ vết thương trên mặt của tôi.

“Tại sao anh lại say xỉn đến mức không kiểm soát bản thân mình?”

“Anh ..” - tôi cuối mặt

“Em ghét anh...” - lúc này em đánh vào người tôi, tôi ôm lấy em thật chặt, rơi cả nước mắt. -”Tại sao em lại yêu anh chứ, cái đồ đáng ghét, anh có sao hog? Bầm hết rồi” - bàn tay em ôm trọn khuôn mặt của tôi. Rồi em hôn nhẹ lên những vết thương trên gương mặt của tôi. Tôi cũng không dám tin đây là sự thật, có khi nào tôi đang mơ không? Em yêu tôi , em không tránh xa tôi nữa.

“Ah còn Quỳnh và Khanh?” - tôi hỏi em

“Quỳnh chăm sóc cho Khanh, thì nằm ở phòng kế bên, bị gãy tay gãy chân gì ah?”

“Haiz.. kinh khủng quá! may mà mình chỉ bị chấn thương nhẹ thôi, nếu anh bị gãy tay gãy chân thì sao?” - tôi cười hỏi em

“thì cho chết luôn” - em nhả mặt chu mỏ

“Nỡ nào cho anh chết thật sao?”

“Anh chết ... em sẽ không sống nổi” - thế là em trao cho tôi nụ hôn ngọt ngào, tôi cảm nhận được được vị mềm, vị ngọt của đôi môi. Thật là hạnh phúc, có liệt giường mà được em yêu thương chăm sóc tôi cũng chịu nữa.

“Mau khỏe lại, còn làm gia sư của em nữa nghe hog hả? Nông dân của em”

“Uhm... anh sẽ mau khỏe mà, nhưng còn ba em thì sao?”

“thì chúng ta giấu chứ sao? Chỉ có em biết anh là gái thui, không cho ai biết hết”

“Uhm..” - thế là chúng tôi móc nghéo với nhau.

“Cộc ... cộc..” - tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” - em hỏi

“Quỳnh đây” - quỳnh mở cửa bước vào - “Anh sao rồi? có bị gì không?” - Quỳnh lo lắng

“uhm.. anh không sao? chỉ là trần thương nhẹ phần mềm thui ah”

“Em cảm ơn anh nhiều lắm. vì đã cứu em và Khanh”

“Có gì đâu, cứu người là việc quan trọng mà”

“Anh không giận hai đứa em sao?”

“Giận điều gì chứ?” - tôi hỏi

“Giận vì tụi em không tốt, đối xử với anh và Trân”

“Không sao? Tụi em vẫn còn nhỏ, tính hiếu thắng nghĩ cho bản thân mình còn nhiều nên anh không trách tụi em đâu, hồi bằng tuổi tụi em, anh cũng như vậy mà”

“Vậy mình huề nha Trân” - Quỳnh đưa tay ra bắt

“huề hả? suy nghĩ đã” - Trân suy nghĩ một lúc -”Huề” - Trân bắt tay lại rất vui và nồng nhiệt -” Từ này chúng ta không ghét nhau nữa nha, với lại Quỳnh kêu Khanh đừng có đi gây sự với mấy bạn trong trường nữa”

“Uhm.. yên tâm. Quỳnh nói là KHanh nghe”

Tôi cũng vui khi giữa hai bên không còn đấu đá với nhau nữa, mà trở thành những người bạn với nhau. Và tôi hạnh phúc hơn khi em chấp nhận tình cảm của tôi, yêu tôi và chăm sóc cho tôi như thế này. Buổi tối em chính tay làm cho tôi, cháo cá. Tôi được em cưng lắm, đút cho ăn nữa. Có khi đang đút cho tôi thì em ăn luôn, làm tôi bị hổ. Tôi cứ như là một ông Hoàng vậy. Buổi tối đó em ở bệnh viện cùng tôi không chịu về nhà.

“Em không về ông chủ lo lắm đó”

“Có sao đâu? gọi điện thoại nói một tiếng” - em lấy điện thoại của mình - “hết pin rồi, cho em mượn điện thoại của anh đi, mà điện thoại của anh bị bể mất rồi”

“Thấy nó cũng còn dùng được” - tôi nhe răng cười

“UHm.. cái này để hôm nào em đi thay màn hình cho” - em cầm điện thoại tôi lên gọi điện thoại cho ông chủ - “Alo ba hả? hôm nay con không về nhà nha, con ở lại chăm sóc cho gia sư của con, rồi sẵn học hành luôn, vậy nha ba”

“ông chủ nói sao?” - tôi hỏi em

“Ba em đâu nói gì đâu, em nói vậy là được rồi”

“Sao kì vậy? Phải đợi ba em đồng ý chứ”

“Hi hi ... em đó giờ vậy đó”

“Không được ... em nói cứ như là ra lệnh cho ba em vậy, ba em thương em, nghĩ thiếu gì đáp đó cho em, giờ có những cái em cũng phải sửa lại, anh không muốn người ta nhìn em là không tôn trọng, lễ phép với người lớn”

“Dạ” - em chủ mỗ trả lời, rồi leo lên giường nằm kế tôi, lấy tay của tôi kê làm gối cho em ngủ, rồi ôm trọn lấy người của tôi.

“Lỡ người ta nhìn thấy thì sao?”

“Phòng này chăm sóc đặc biệt mà, ai đâu mà thấy, em nằm kế bên anh, anh không cho hả?”

“Ờ không phải ... tại ...”

“anh không cho em cũng nằm kế bên”

Cô tiểu thư của tôi hôm nay không nhéo nữa kìa. Hi hi ... hạnh phúc mà không nói nên lời, tôi ôm em thật chặt vào lòng của mình, hôn nhẹ lên trán của em. Như nói rằng “Anh cần em và anh yêu em”. Cả hai chúng tôi cùng chìm vào giấc ngủ của hạnh phúc.

Hôm nay là thứ 2 mà mình post sớm hơn hai ngày. Thay vì thứ 4 mình mới post chap mới :D, nhưng vì có việc đột xuất Thứ 4 mình ko thể post truyện được. Nên tranh thủ viết và post ngày hôm nay. :)

Chúc các bạn vui vẻ và Chủ Nhật đón chap tiếp theo ha.

45. Chap 45

Buổi sáng thức dậy thì em không nằm trong vòng tay của tôi, không biết là em đi đâu. Tôi ngồi dậy làm vệ sinh cá nhân, ngắm mình trong gương thấy mình thật là te tua, rải rác trên mặt là những vết bầm, tay thì bị trầy xước khá nặng, lưng cảm thấy đau và nhức. Tôi mong là cho tất cả các vết thương đều lành lặn trở lại, tôi thế này tại em tôi mà thấy thế nào chúng cũng la lên cho mà xem.

“Anh dậy rồi hả?” - em bước vào trên tay cầm gò-mênh

“UHm... em mua gì vậy?” - tôi bước ra và lên giường ngồi

“Mua đồ ăn sáng cho anh nè!”

“Gi ah?” - tôi nhìn vào gò-mênh

“Cơm tấm sườn ah”

“Oh!”

“Anh ăn đi rồi đi dạo một chút cho thoáng, chứ ở trong phòng ngột lắm”

Tôi liền ngồi vào bàn để dùng bữa sáng mà em đã mua cho tôi. Tôi chỉ mới ăn được vài miếng thì ông chủ đến cùng với Jack làm tôi bất ngờ, mém tý cho hộp cơm xuống đất.

“Chào con? Thế nào rồi?” - ông chủ hỏi tôi

“Dạ, con chỉ bị trấn thương nhẹ thôi ah”

“Uhm... ta nghe con gái của ta kể hết mọi chuyện rồi, ráng ăn uống giữ gìn sức khỏe”

“Oh! Anh Hai khỏe bị trấn thương có nặng không?” - Jack hỏi thăm tôi nhưng tôi cảm nhận chẳng có gì gọi là thật lòng cả.

“Dạ! bị nhẹ thôi, cảm ơn anh đã hỏi thăm” - tôi cười đáp lại lịch sự

“Ủa? sao ba qua đây đi chung với Jack vậy?” - em hỏi ba nhưng nhìn Jack đầy vẻ sợ không thích Jack có mặt ở đây

“Ah... tại đi công việc chung, nên sẵn ghé qua thăm tụi con”

“AH! Thì ra là vậy” - thế rồi em không nói gì nữa

Ông chủ đến thăm tôi một chút rồi cũng đi ngay, nhưng Jack dành cho tôi một ánh mắt kì lạ, miệng thì cười, làm tôi cảm nhận mọi thứ xấu xa nhất sắp sẽ xảy ra. Nó làm tôi nhớ đến lời ràng đe của bọn chúng dành cho tôi, nếu tôi còn tiếp tục với tiểu thư thì bản thân tôi sống cũng không yên với chúng. Rồi tôi cùng với em đi dạo ở ngoài để lấy chút không khí trong lành, đúng là ở trong phòng khá ngột ngạt thật. Ở bên cạnh em thế này, tôi thật sự cảm thấy mình rất rất hạnh phúc.

“Hai ơi” - tôi nghe tiếng gọi đâu đó, giọng giống bé út - “Hai ơi” - lại thêm một lần nữa tôi lại nghe.

“Hừ” - hai chúng nó xuất hiện làm tôi giật cả mình và cũng cảm thấy rất vui

“Sao hai đùa lại ở đây?” - tôi ngạc nhiên hỏi chúng

“Lên đây coi anh hai của tụi em như thế nào? Chứ anh hai lúc nào cũng giấu hết tất cả mọi thứ, có biết là tụi em lo lắng cho Hai lắm không hả?” - pé út trách móc tôi

“Tối hôm qua, chị Trần gọi điện thoại, báo cho tụi em biết nên sáng sớm là kêu xe lên đây ngay” - thằng tư nói với tôi

“Anh Hai lúc nào cũng giấu giấu. Bực mình quá, có gì cũng phải cho tụi em biết chứ, chứ có tụi em thì để làm gì hả? tụi em cũng lo cho anh mà”

Thế là tôi phải nghe chúng nó kêu ca một lúc thì chúng mới để cho tôi yên, thằng ba đang thì nên nó không thể lên thăm tôi được, nó cũng dặn mấy đứa nhỏ chăm sóc cho tôi thật chu đáo, cũng căn dặn khá là nhiều thứ. Chúng nó chưa biết chuyện tôi và em đã đến với nhau như thế nào. Nhưng rồi tôi và em cũng nói ra điều đó, chúng nó mừng mừng lắm. Ôm tôi và em thật chặt, chúng nó chúc chúng tôi hạnh phúc bên nhau, chúng nó cũng sẽ chung góp bảo vệ tình yêu của hai đứa.

Buổi tối cũng đến thật nhanh, khi tất cả đang ở trong phòng của tôi thì một bác sĩ bước vào.

“Tất cả có thể ra ngoài cho tôi kiểm tra một lần cuối khi ngày mai bệnh nhân xuất viện được không?” - người bác sĩ đó tai đeo ống nghe, bịch khẩu trang có kèm theo một chiếc mắt kính.

“Ủa? sao nói là không cần kiểm tra nữa?” - em nhìn bác sĩ và hỏi

“tại trưởng khoa quen với ba của tiểu thư, nên muốn chúng tôi kiểm tra thật kĩ, sợ có những biến chứng lạ”

“Ở đây tốt quá ha, chăm sóc bệnh nhân thật chu đáo” - pé út nói

“Thôi chúng ta ra ngoài đi, để cho bác sĩ khám cho Hai” - thằng Tư nói xong rồi tất cả ra ngoài.

Bây giờ trong căn phòng chỉ còn tôi và bác sĩ. Bác sĩ đó bước đến cửa bấm chốt, tôi không hiểu bấm chốt để làm gì? Sau đó bác sĩ tiến tới gần tôi hơn kiểm tra nhịp tim, huyết áp, coi những vết bầm trên mặt của tôi.

“Bây giờ chỉ kiểm tra một chút nữa thôi, anh cởi áo ra đi”

“Ừa chi vậy?” - tôi giật mình khi nghe cái đề nghị đó.

“Kiểm tra xem ngực có bị bầm hay gì không??”

“Thôi không cần đâu, tôi thấy bình thường cũng không bị đau gì cả” - tôi tìm cách từ chối.

Lúc này tên bác sĩ tháo mắt kính ra, lộ cả khẩu trang. Tôi mở to mắt nhìn hắn, hắn chính là tên cầm đầu đã đánh tôi ở dưới quê, tại sao hắn lại có mặt ở đây. Đúng rồi ... Jack ... Jack... biết tôi ở đây. Hắn cho người đến thủ tiêu tôi sao? hắn rất nhanh chỉ cần chớp nhoáng hắn đã không chế được tôi ở trên giường

“Xin chào! Chúng ta lại tái ngộ thêm một lần nữa” - mặt hắn thật gian và cười đều - “Tao nhớ là đã nói với mày là đừng đến gần tiểu thư, nếu không mày sẽ chết, sao mày không nghe?”

“Tôi chẳng làm gì sai mà phải nghe theo các người?” - lúc này tôi vùng vẫy

“Ồ .. thì không sai... nhưng sai là vì mày có tình cảm với tiểu thư... cái sai của mày là không phải con trai “

“Mày buông tao ra” -Tôi cố gắng nhưng vô ích, càng cựa quậy các vết thương của tôi càng đau trở lại.

“Đau ah! Chưa làm gì mà đã đau rồi sao? có vẻ ta khá may mắn khi xử mày thì mày đều bị thương” - hắn chụp lấy cái gối, cố gắng làm sao để cho tôi tắt thở. Tôi nắm lấy tay áo của hắn vật qua vật lại, tôi cố quay đầu sang trái và phải để lấy được một chút hiếm hoi của không khí. Tôi quay đi đâu thì hắn đề cái gối đến đó, khi tôi quay sang trái nhìn thấy cái ly thủy tinh gần sát kề bên tôi, nên liền cố gắng chụp lấy nó, còn hắn thì đang cố gắng giết tôi thật nhanh có thể. Lúc này ở bên ngoài đập cửa liên tục cũng làm cho hắn phân tâm, chỉ một giây duy nhất hắn thả lỏng tay một chút tôi đã chụp cái ly tức khắc, đập thẳng vào đầu bên phải của hắn, chiếc ly thủy tinh bể. Ngay lúc đó mọi người sập vào, còn tôi thì lấy lại hết tất cả không khí, ngồi thở liên tục, mặt tôi xanh như tàu lá chuối, mọi người và bác sĩ tiến vào trong phòng, còn hắn thì nằm bất tỉnh dưới sàn.

“Anh không sao chứ?” - em lo lắng cho tôi rồi ôm tôi thật chặt, còn tôi thì vẫn đang cố gắng hít thở như bình thường

“Anh ổn rồi, không sao , không sao?”

Có hai người bảo vệ đã lôi hắn đi và đem hắn cho cảnh sát giải quyết.

“Hai ơi, Hai có sao không?” - chúng nó lo lắng cho tôi rất rất nhiều, cũng đến ôm tôi thật chặt.

“Ổn rồi!”

Tôi đã đối mặt với tử thần trong gan tấc, điều đó chứng tỏ rằng, từ giờ trở đi tôi sẽ phải cẩn thận và trên cả cận thận, nếu không sẽ có người sơ hở là giết tôi ngay lập tức.

“Tiểu thư ơi ... gia sư có sao không?” - người vệ sĩ vào hỏi

“Uh, không sao đâu! Nhưng các anh phải tìm hiểu hắn là ai, có ai đã sai hắn làm việc này cho tôi”

“Dạ”

“Chính là Jack... Jack đã cho người làm việc này”

“Hai ơi ... Hai về với tui em đi” - pé út sợ đến phát khóc

“Chúng ta xuất viện thôi” - em nói

Trong đêm hôm đó tôi đã xuất viện và về căn biệt thự của em. Bây giờ tôi được bảo vệ 24/24 cứ như là một người nổi tiếng vậy. Cuộc sống của tôi chắc không yên bình từ đây. Khi về nhà thấy Jack và ông chủ đang ngồi nói chuyện với nhau, Jack nhìn tôi ngờ ngàng sau đó đã hiểu những gì nên hiểu.

“Ừa? Sao lại xuất viện khuya như thế này?” - ông chủ thắc mắc

“vì do có ai đó đang cố giết anh Thanh bác ah” - em nhìn Jack như muốn xé nát hần ra, nhưng còn tôi nhìn thấy được hần cười khinh khi nghe chữ “anh Thanh”

“Có chuyện đó sao? con có thù oán với ai không?” - ông chủ hỏi tôi

“dạ không!”

“uhm... thôi con lên phòng nghỉ đi... ủa còn 2 cô cậu này?” - ông chủ nhìn sang hai đứa em của tôi

“dạ, em của con”

“Ah! con dẫn Thanh lên lầu, rồi xuống đây ba có chuyện muốn nói với con”

“Dạ”

Lên trên phòng tôi ngồi ở trên giường còn em thì xuống gặp ba để nói chuyện về một vấn đề nào đó.

“Hai sương quá! Được ơ cái phòng thật đẹp” - pé Út đến gần tôi và nói

“Một anh em chúng ta học giỏi, thế nào cũng xây được cái phòng giống vậy?” - thằng Tư nói

“Hai oi ... em khát nước quá!”

“Em xuống nhà bếp, mở tủ lạnh ra, có mấy chai nước trong đó đó”

“Dạ”

“ê ... cho anh tư đi theo nữa, a tư cũng khát”

Còn tôi thì nằm nghỉ trong phòng với bao suy nghĩ diễn ra trong đầu, nếu chúng không làm hại mình, mà làm hại những người thân của mình thì sao? Chúng có cả một băng nhóm, mình làm gì thì chúng cũng biết ... có điều chúng đã biết mình không phải là con trai. haiz.... tôi đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, cũng không thể nào ngồi yên một chỗ được. Nhưng sao tụi nhỏ lấy nước mà đi lâu vậy nhỉ, hơn 30 phút rồi! Hay chắc là không biết cái tủ lạnh nằm ở đâu. Tôi bước đến cánh cửa thì cánh cửa mở ra, thấy hai vẻ mặt của chúng khá buồn.

“Sao hai đứa đi lâu vậy, có chuyện gì với hai đứa vậy? - tôi cảm thấy lo lắng

“hồi nãy ...”

“Sao?”

“Em nghe được câu chuyện của chị Trân và ông chủ của Hai?”

“Họ nói gì?”

Thế là pé út kể hết những gì nó nghe cho tôi

“Trân này! Ba muốn con đi du học?”

“Sao? con học lớp 10 mà đi du học gì ba?” - em phản đối

“ở bên đó điều kiện tốt hơn bên đây khá nhiều” - Jack nói

“Anh im đi” - em có ác cảm khá mạnh với hần, nhưng không chỉ riêng em và cả tôi nữa.

“Con không được phép nói Jack như vậy?”

“Sao vậy ba? con đang học yên ổn mà! tự nhiên đi du học làm gì?”

“Ta cảm thấy môi trường bên nước ngoài tốt hơn, con học sẽ khỏe hơn, và khi con giỏi họ sẽ phát triển cho con”

“nhưng con ở một mình bên đó thì liệu có ổn không?”

“ta nghĩ Jack sẽ qua đó trông nom cho con”

“Sao??” - em nhìn Jack -”Jack! Jack có việc ở đây, sao ba có thể bắt anh ấy trông con rồi bỏ việc ở đây được” - em đang cố nói mọi tình huống để không đi

“Việc đó em không cần phải lo, anh cũng phải về bận lo việc, với lại dụ ơ đâu, anh cũng có thể quản lý tốt công ty của mình”

“Đó nghe chưa” - ông chủ như có vẻ đồng ý

“ba ah! con không thích đi du học, con muốn ở lại đây, đừng có ép con”

“Vì tương lai của con, ta muốn con đi du học”

“Qua đó con không học thì liệu có tương lại không?” - em trả lời làm cho Jack và ông chủ cũng im lặng

“Em thích cái thằng nông dân đó lắm ah” - Jack bắt chuyện

“Anh nói cái gì vậy?” - em khó chịu khi nghe Jack nói như vậy

“Lý do thật sự em không muốn đi là thằng nông dân đó, những lý do không thích của em chỉ là cái có để thuyết phục ông chủ, cho em ở lại đây thôi”

“Đúng vậy! Đúng là như vậy đấy! Thì sao?” - em nói chuyện như khiêu khích Jack

“tùy em thôi, vì thằng nghèo mặt mà đánh mất cả tương lai của mình, anh thấy không đáng, em cũng phải nghĩ cho ba của em chứ, bộ mặt của ba em với những công ty khác thì sao? Đứa con gái của ông chủ lấy một thằng nghèo đã vậy còn là nông dân”

“Anh hơi quá trong câu nói rồi đó, anh cũng nghĩ quá lỗ rồi đó, anh nên biết một điều ba tôi không quan trọng giàu nghèo đối với ai thương thôi hay yêu tôi cả”

Vì điều này là điều tôi cũng thấy, thật sự ông chủ không quan trọng, chỉ cần ai có thể mang lại hạnh phúc cho con gái ông thì ông sẵn sàng nên duyên cho con gái ông và người đó. Đó là tất cả những gì pé Út và thằng Tư đã kể cho tôi nghe hết. Việc đối mặt với cái chết còn chưa đủ hay sao? nay tôi phải đối mặt với chuyện người yêu tôi sắp phải xa nhau thế này. Còn Jack thì lại bên cạnh, mọi thứ như trong sự sắp xếp của hắn.

46. Chap 46

Em bước lên phòng với vẻ mặt buồn và thất thần, chúng tôi thì biết chuyện gì đã xảy ra với em như thế nào.

“Em không sao chứ?” - tôi hỏi em

“Em không sao? tự nhiên thấy mệt trong người thôi à” - em mỉm cười khi nói như vậy, chắc có lẽ em không muốn cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với em

“Hay là em nghỉ ngơi đi, cho khỏe”

“Uhm.. anh ở đây nha, mấy em chăm sóc anh Thanh dùm chị nha, chị nghỉ ngơi một chút”

“Dạ”

Em rời khỏi phòng thì tụi nó nhìn tôi, tôi cũng không biết phải làm sao? Mọi thứ không còn tốt đẹp, không còn như trước, khó khăn đang đến gần. Tôi và em phải cùng nhau đối mặt, giải quyết chúng.

Mấy ngày trôi qua, em không nói gì với tôi, không một nụ cười, hỏi thăm em, em luôn trả lời “em ổn mà”, em làm gì cũng không tập trung. Rót nước vào ly thì ly nước tràn, cắt gọt trái cây thì chảy máu, làm bài tập cơ bản thì làm sai khá nhiều. Gần như em không tập trung vào những việc em đang làm.

“Trần ah” - tôi nắm bàn tay của em - “Em sao vậy?”

“Em không sao mà” - em cười với tôi

“Đừng giấu anh, anh biết tất cả rồi”

“Anh đã biết rồi sao?” - mặt em buồn đi rất nhiều

“Chúng ta phải cùng nhau vượt qua, chứ không phải ngồi buồn, không tập trung như thế này, chúng ta sẽ thua Jack mất, chúng ta phải đấu tranh cho hạnh phúc của chúng ta” - tôi trấn an em bằng mọi cách có thể

“Nhưng chỉ hai chúng ta làm sao có thể chống lại Jack, hắn còn muốn giết anh để có được em” -lúc này tôi im lặng, tôi đã quên mất đi điều này, tôi ôm vội lấy em.

“Anh sẽ làm tất cả để bảo vệ em, sống sót để bên cạnh em”

“Nếu như ba phát hiện ra anh không phải là trai thì sao? em rất lo điều đó!”

“Ba sẽ không phát hiện ra đâu”

“Nhưng Jack biết điều đó” - mắt em bắt đầu đỏ lên, tôi thấy được sự sợ hãi trong mắt em.

“Thôi nào! Chúng ta phải dung cảm lên” - tôi nói với giọng chắc chắn - “không được suy nghĩ lung tung nữa biết chưa?” - tôi lấy tay nựng má của em.

“Hứ” - em trề môi

“Hay hôm nay chúng ta đi đâu đó chơi đi, đi công viên thả bóng ah! Nơi đó có nhiều trò chơi cho em chơi, để cho em giải tỏa căng thẳng”

“Ý kiến hay đó” - em cười khoái chí.

Vậy là tôi cùng em đi ra công viên, cùng chơi trò đập éch, rồi ghé sang cửa hàng bắn súng nước, chỉ cần bơm nước đầy vào lỗ là bong bóng càng to nó sẽ nổ. Quy định trong khoảng thời gian khá ngắn, rồi cùng tạt qua gian hàng ném banh. Tôi mua những cây xiên que, em và tôi cùng ăn, bong bóng cho em chơi. Mấy ngày qua không thấy em cười, hôm nay thì thấy em vui vẻ không nghĩ đến chuyện đó nữa, tôi cũng cảm thấy mừng. Ở công viên cũng bán khá nhiều đồ lưu niệm, nhẫn, dây chuyền, kẹp tóc., quần áo .v...v... khá là nhiều.

“Ý ... mấy cái nhẫn này đẹp nè” - em thử nhẫn

“Em cũng thích những thứ này sao?” - tôi hỏi em

“Có gì đâu mà không thích, con gái mà, cứ thấy kẹp tóc, những phụ kiện đi kèm với quần áo là thích à”

“hì hì ... “ - tôi nhìn em cười

“Cười gì mà cười hả? nghỉ chơi bây giờ?”

“Rồi rồi ... thôi mà... anh không cười nữa”

“hai anh chị dễ thương quá” - người bán hàng nhìn chúng tôi

“Hì hì ... em dễ thương thôi, còn anh thì dễ ghét” - e cười khúc khích

“Anh chị mua nhẫn cặp đi, em nghĩ cặp nhẫn này hợp với hai người” - lúc này cô bán hàng đưa ra cho chúng tôi xem cặp nhẫn, nhìn nó chung tôi cảm thấy có gì đó đặc biệt, có thể nó đặc biệt dành cho chúng tôi? Trên chiếc nhẫn có những đường vạch mỏng bảy sắc cầu vồng, nằm bên thân của chiếc nhẫn. Mặt chính của nhẫn là viên đá vuông nhỏ màu xanh dương.

“nó đẹp quá” - em nhìn nó mà thích thú

“bao nhiêu vậy cô?”

“250k”

“Anh không mang đủ tiền?” - tôi lấy bóp tiền ra trong túi chỉ còn đúng 100k

“Để em trả cho” - em mở túi sách của mình - “em để quên bóp tiền ở nhà rồi. Haiz...”

“Cháu xin lỗi ... chắc cháu không lấy được cặp nhẫn này”

“Cô tặng cho hai đứa!” - cô chủ tiệm mỉm cười với hai đứa

“Sao cô tặng cho tụi con?” – tôi thắc mắc hỏi

“Ta nghĩ ta nên làm vậy? ta cảm thấy hai đứa con đặc biệt, cặp nhẵn cũng đặc biệt, ta cảm giác rằng chúng được tạo ra là để cho hai đứa con”

“Làm sao tụi con có thể nhận được?” – em nói

“Không sao? Chỉ cần hai đứa hạnh phúc, mãi bên nhau dù chuyện gì xảy ra. Xem như đó là món quà mà hai đứa dành lại cho cô vậy?”

Vậy là chúng tôi nhận nó, cảm ơn cô bán hàng rất nhiều về nó. Rồi chúng tôi đi lên đu quay để hóng mát.

“Mát quá” – em nhắm mắt và cảm nhận, lúc này tôi hôn nhẹ lên má của em.

“ai cho hôn mà hôn hả?” – em đánh vào vai của tôi – “anh làm gì vậy?” – khi em thấy tôi quỳ thấp xuống

“Em có đồng ý sau này sẽ là một người bạn thân thiết nhất với anh, là người sẽ ở bên anh lúc hạnh phúc nhất, lúc khó khăn nhất, là người để anh yêu thương, mỗi buổi sáng sẽ làm bữa sáng cho em, sẽ là người rửa chén giặt đồ cho em. Đồng ý là người ở bên cạnh anh, em nhé” – em trao cho tôi ánh mắt thương yêu nhất, em khóc vì em hạnh phúc, cái gật đầu của em, làm tôi hạnh phúc biết bao. Tôi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của em .

“Còn anh sẽ là osin tình yêu của em suốt đời” - tôi cười thật tươi khi nghe câu nói đó, vừa trẻ con vừa hàm ý làm sao.

“uhm.. anh đồng ý” - lúc đó vị trí của chúng tôi trên chiếc đu quay cao nhất.

Đi được một vòng quay thì chúng tôi rời khỏi vòng đu quay. Chúng tôi gặp Khanh và Quỳnh đi cùng nhau.

“Chào hai người” - Khanh chào chúng tôi niềm nở, không còn giống như lúc trước

“Hai người cũng đi chơi sao?” - Quỳnh vui vẻ nói

“uhm...” - tôi gật đầu mỉm cười

“Hay chúng ta ra đằng kia ngồi nói chuyện đi, sẵn kiếm cái gì đó ăn uống luôn” - em gợi ý

“Ý kiến hay đó” - tôi và mọi người cùng tán thành điều đó.

Chúng tôi ngồi nói chuyện khá vui vẻ, thân thiện. Không còn những cái xích mích ban đầu, cũng không còn cái nhìn ghen tỵ. Quỳnh và Khanh cảm ơn tôi rất nhiều vì tôi đã cứu họ thoát khỏi bọn du côn. Gia đình của Quỳnh và Khanh rất muốn gặp tôi, họ mời tôi đến nhà dùng bữa cơm thân mật. Tôi ban đầu cũng ngại vì chưa bao giờ có ai mời tôi đến nhà dùng cơm cả.

“Anh đừng ngại mà, hôm đó anh với Trân đi cùng” - Quỳnh nói

“Đúng rồi, có Trân đi theo anh còn sợ gì nữa” - Khanh tán thành

“hìhì...” - tôi gỡ đầu

“muốn em không đi chung chứ gì? biết lắm? cái đồ tham ăn” - em nói một lúc làm tôi không kịp đỡ

“không có mà, anh đâu có ý vậy đâu!”

“ai biết được”

“hà hà ... hai người dễ thương quá, đúng là một cặp đẹp đôi đó nha” - Khanh ủng hộ

“sao cứ khen người ta hoài vậy? bộ hai đứa mình không đẹp hả?” - Quỳnh nhéo eo Khanh.

“hì hì có đẹp mà”

“thôi thôi ... bữa đó anh và Trân sẽ đến nhà dùng cơm mà”

“Vậy mới được chứ” - Quỳnh và Khanh cùng nói.

“Ành” - “Em xin lỗi, em xin lỗi” - một thằng bé chạy va trúng vào tôi, làm đổ hết thức ăn và nước ngọt vào người của tôi

“Mày đi đứng cái kiểu gì vậy hả?” - Khanh nóng và quát, khiến mọi người xung quanh nhìn chúng tôi

“Ồ không sao đâu em” -tôi thấy đầy áo mình dính đủ thứ, em lấy khăn giấy lau cho tôi

“Người anh toàn nước ngọt, đã vậy còn tương ớt, tương đen” - em nói trong khi lau

“Anh nóng quá, nó chỉ là đứa trẻ thôi mà, anh không được hung bạo với trẻ con” - Quỳnh nói với Khanh.

“Mấy cái đứa nhóc này, không dạy dỗ thì nó sẽ như vậy với những người tiếp theo” - Khanh gắt gỏng

“biết rồi, nhưng anh nói cũng từ từ thôi, thằng nhóc nó sợ đến xanh mặt rồi kìa”

“Anh ơi .. anh có sao không? em xin lỗi... tại em chạy gấp quá, không để ý xung quanh...” - nó nhìn tôi hối lỗi

“Thôi, em đi đi... được rồi, một đi đứng phải cẩn thận đó” - tôi cười rồi cho nó đi

“Gặp em là nãy giờ nó no đòn rồi” - Khanh vẫn như vậy

“Ồ đằng kia có bán mấy cái áo thun, mình đến đó mua để cho anh thay luôn nha” - Trân đề nghị, tôi thấy cũng hợp lý.

Đến chỗ quầy quần áo, em lựa cho tôi 2 cái áo thun màu đen, tôi chọn cái áo này vải dày thì càng tốt, tôi sợ không biết nó có dính vào chiếc áo ép ngực của tôi không? Rồi tôi vào nhà vệ sinh nam để thay áo, thật tình đúng là xui xẻo, cái áo dính toàn nước ngọt, rồi cả tương nữa, làm cả mình tôi cũng rích theo. Đang loay hoay cởi áo ra, chẳng may cái áo ép ngực tôi mặc trái, tôi cởi cái áo ra, nhìn xuống ngực của mình cũng đỡ buồn, vì tôi nghĩ nếu ngực tôi chuẩn như người mẫu, chắc tôi sẽ tự giận mà chết mất. Tôi dùng tay đập vào nó, rồi chà môi, nếu ai mà màn hình siêu mỏng, chắc tôi tình nguyện dâng hiến vòng 1 này cho người đó, và sẽ dẫn người đó đi ăn linh đình. “TÁCH TÁCH TÁCH” tiếng gì vậy nhỉ? tôi cũng chẳng biết nó là gì, mà cũng chẳng quan tâm. Tôi mặc áo gọn gàng rồi đi ra ngoài cùng với mọi người.

“Ấy cha. áo mới người yêu lựa có khác” - Quỳnh ám chỉ

“hì hì ..” - tôi cười

“anh thích không?” - em hỏi tôi

“thích chứ, đẹp mà”

“chúng ta đi bar đi” - yêu cầu của Khanh

“Bar là cái gì?” - tôi ngây thơ hỏi

“hihi.. nó là vũ trường đó” - em đáp

“thôi... anh không đi đâu? ở đó phức tạp lắm” - tôi từ chối

“ây da” - Quỳnh nhéo tai Khanh - “tại sao anh suốt ngày cứ lôi kéo người ta vào con đường ăn chơi không vậy hả?”

“thì đó giờ hai đứa mình cũng ăn chơi mà”

“hồi đó khác, bây giờ khác” - Quỳnh liếc xéo Khanh

“ờ ờ .. vậy đi bar sinh viên đi, có nhạc xập xình, có rượu bia đủ thứ, và không phức tạp” - Khanh chớp chớp mắt với Quỳnh

“uhm.. nếu vậy thì đi được” - tôi cười

Vào Bar sinh viên nhìn xung quanh toàn là những thanh niên trẻ tôi đoán khoảng 18-25 tuổi, nó không lộn xộn như những quán bar mà tôi hay xem trên tv, có những cô nàng múa cột, rồi thuốc lắc, rồi các đại gia chân dài. Xã hội đen, đúng là một nơi rất là phức tạp.

“Anh Thanh, anh vào đây rồi, thì uống rượu với em đi” - Khanh nói - “từ giờ trở đi, ai mà dám đụng tới anh là em chém chết”

“Thôi, đừng có đánh nhau nữa, học hành là quan trọng nhất” - tôi khuyên

“đệ sẽ nhớ là dặn của huynh, uống với đệ một ly đi”

“thôi đi” - Quỳnh cản - “anh muốn ông chủ đuổi anh Thanh ra khỏi nhà hả?”

“uống có một ly thôi có gì đâu” - Khanh tiếc khi không được uống với tôi.

“Được rồi, tiếp đệ một ly vậy” - tôi nổi hứng và uống luôn.

Uống mới có một ly thôi mà đã thấy lân lân rồi, có vẻ nó mạnh quá sức với tôi. Lúc này tôi thấy ai xa xa ngồi đằng kia, mặc áo sơ mi đen hay đỏ nhỉ? vì ánh đèn của bar làm tôi không phân biệt được màu, gương mặt đó tôi không thể nào quên được, thằng đó là thằng đã đánh tôi, cố giết tôi. Tôi giật mình khi thấy hắn xuất hiện ở đây, nhưng nhìn hắn có vẻ đang chờ ai đến thì phải, một chàng thanh niên trao đổi với hắn cái gì đó, nhưng cái chàng thanh niên nhận lại hình như là một sấp tiền. Tôi nhắm mắt một chút vì khá nhất đầu, mở mắt ra thì hắn đã biến đâu mất. Cuộc vui cũng sớm tàn, thứ rượu đó làm cho tôi nhức đầu cho đến khi về nhà vẫn chưa hết. Em đã đưa tôi đến tận phòng, tôi nằm bẹp ra giường chẳng điều khiển nổi tay và chân. Em cười rồi lắc đầu, cởi bớt áo trên người tôi, ngủ cho mát. Tôi cảm nhận được nụ hôn nhẹ ở trán, mắt, má và môi em dành cho tôi. Em bước ra ngoài tắt đèn và tôi chìm vào giấc ngủ.

xin lỗi mọi người thật sự mình không nhớ hôm nay là thứ 4 @@

Thật là tội lỗi :(

47. Chap 47

Tôi giật mình thức dậy , đồng hồ chỉ điểm 9 giờ sáng. Vệ sinh cá nhân xong, tôi xuống nhà gặp cô giúp việc.

“cậu ăn sáng đi” - cô giúp việc tươi cười

“dạ, con cảm ơn, cô có thấy tiểu thư đâu không?”

“tiểu thư đi học rồi cậu. Hôm nay là thứ hai mà”

“ah...” - lúc này tôi mới chợt nhớ ra, trưa nay tôi cũng đi học luyện thi.

Ở nhà một mình, thấy có vẻ chán khi không có em bên cạnh. Tôi nghĩ tôi nên kiếm việc gì đó làm, tôi lên phòng cầm mấy quyển sách ra ngoài vườn đọc. Tôi nhìn những vườn hoa, đi đến lấy nước tưới, bón phân, bắt sâu.

“Cậu Thanh ơi có thư” - có người chạy vào đưa tôi, tôi nhìn lá thư có vẻ lạ, chỉ có địa chỉ gửi cho tôi, còn người gửi thì không để tên. Tôi vào trong, ngồi xuống lấy lá thư ra.

NỘI DUNG BỨC THƯ

Xin chào cô Hai Khỏe thân yêu! - tôi nhớ khi đọc dòng chữ này

Tôi đoán chắc là cô khá khó chịu khi mới vào thư đã như thế này rồi. Cô khá giỏi trong việc biến mình thành một chàng trai thật sự, nếu nói cô là con gái chắc người ta nghĩ tôi bịa chuyện. Gương mặt của cô góc cạnh, cánh tay cô to và có gân, đã vậy nước da của cô đen vì làm việc ngoài đồng, cô cũng có một chiều cao trung bình của một cậu thanh niên cần có. Bao nhiêu đó thôi cũng đủ thấy, cô sinh ra đáng lẽ phải là con trai chứ không thể là con gái, tôi chia buồn với cô điều đó. Chắc cô cũng thắc mắc tôi là ai? Mà việc đó có gì quan trọng không nhỉ? Cô vui và hạnh phúc chứ? Được ở bên người mình yêu, được ăn học đàn hoàn, đã vậy ông chủ của cô là một đại đại gia và có địa vị trong xã hội. Ông chủ có vẻ quý cô lắm nhỉ? dám đưa con gái của mình để cho cô dạy học và chăm sóc. Tôi không biết ông ta đã có quyết định đúng hay một sai lầm??

Khi đọc đến đây tôi gần như nghẹt thở. Nhưng rồi tôi quyết định đọc tiếp lá thư.

Không biết cô có đang nghĩ những gì tôi nói không nhỉ? Ví dụ như một ngày nào đó....? Ông chủ phát hiện ra cô không phải là trai, lại thêm việc cô lại có tình cảm với con gái ông ta thì sao? Việc ông ta không quan trọng một anh chàng nghèo hay giàu, chỉ cần đem lại hạnh phúc cho con gái ông ta là được. Nhưng vấn đề về giới tính thì sao? Liệu ông ta có chấp nhận một đứa con gái yêu một đứa con gái không? Chắc chắn ... thật là khó nghĩ? Nếu tôi là ông ta chắc tôi không độ lượng đến mức chấp nhận điều trái tự nhiên đó đâu. Tôi tin là ông ta không chấp nhận điều đó đâu.

Cô có biết tình yêu là gì không? Tình yêu là sự hy sinh để cho người mình yêu hạnh phúc! Cô nghĩ xem cô đã làm gì khiến cho Trần hạnh phúc? Ngoài việc cô sắp lòi Trần ra cuộc sống bình thường để đến với cuộc sống trốn tránh và đầy dư luận? Chắc cô hạnh phúc khi Trần phải chịu chung với cô. Tôi có nói nặng lời quá không? nếu là người khác chắc nặng hơn tôi. Hôm đi chơi công viên vui chứ? Tôi có chụp hình của hai người đấy! Xem coi đẹp không?

Tôi vội lục phong thư thì thấy những bức ảnh của tôi và em đi chơi rất vui vẻ, lúc này tôi không thể nào bình tĩnh được.

Hình đẹp không? Hai người thật là tình tứ, thật là lãng mạn. Nhưng tình yêu thật là lãng xẹt. Nó sẽ không lãng nhách nếu cô là trai 100%. Không biết tương lai của hai người sẽ như thế nào nhỉ? Ah không, làm sao mà hai người được, tôi chỉ quan tâm đến Trần thôi, còn cô ra sao thì mặc kệ cô. Làm sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn Trần có một cuộc sống đầy khó khăn mà cô mang đến cho Trần chứ! Không bao giờ! Haiz... nhưng xét đi thì cũng xét lại, cô cũng thật đáng thương và tội nghiệp. Thôi thì ... tôi sẽ cho cô thêm ít thời gian để ở bên Trần vậy? bắt cô rời xa ngay thì thật là khó, làm người ai làm vậy đúng không? Hãy tranh thủ vui vẻ, hạnh phúc bên Trần đi. Vì Trần sắp là của tôi rồi!!! Chúc cô vui vẻ những thời gian ít ỏi sắp tới! Chào cô Hai Khỏe thân yêu!

Đọc xong lá thư thì tôi cũng biết ai gửi cho tôi. Chính là Jack. Tôi từ từ đặt lá thư xuống bàn, cầm những bức ảnh mà hắn đã gửi cho tôi. Những ngón tay của tôi chạm vào em trong ảnh, nụ cười và ánh mắt yêu thương em dành cho tôi. Tôi tự hỏi HẠNH PHÚC là gì? là yêu và được yêu? Hay hy sinh tất cả vì người mình yêu? Hay cố gắng cùng người mình yêu vượt qua khó khăn. Hay ... để cho người mình yêu có một hạnh phúc khác?

“NÈ! Anh làm gì mà buồn quá vậy?” - giật mình khi thấy em ở trước mặt tôi

“Ah! đâu có gì đâu” - tôi cười với em.

“Hình gì vậy cho em coi với” - em lấy những bức ảnh trên tay tôi, tôi không kịp cất chúng đi.

“Đưa đây cho anh!”

“hình hai đứa dễ thương quá, ở đâu anh có nó vậy hả?”

“Ờ ... anh ...”

“Ủa thư của ai vậy?” - em nhìn xuống bàn

“không có gì đâu” - tôi giật lá thư vào tay

“Có gì mà anh giấu em vậy?” - em vừa nói vừa xem hình.

“hì hì ... ah! người ta gửi kèm bức hình với thư thôi, nói là rất vui khi thấy hai đứa mình dễ thương, ng ta chụp rồi gửi đó mà”

“ah ah ... ủa? chụp một người lạ mà biết địa chỉ gửi hả?”

“ờ đúng ra là anh kêu người ta chụp cho mình, nhưng không để cho em biết, tính làm cho em bất ngờ mà giờ em thấy rồi” - tôi bỏ thư vào túi quần

“nay có dụ này nữa” - em nhìn tôi cười rồi chê môi - “hình đẹp lắm, cảm ơn anh” - em ôm lấy cổ của tôi cảm ơn rồi rít

“hì hì .. đâu có gì đâu, miễn em thích và vui là được rồi”

“Em sẽ giữ nó thật kĩ, ah! Anh chuẩn bị đi nha, lát nữa khoảng 1h chúng ta sẽ đi ăn với gia đình Quỳnh và Khanh đó”

“nhưng hôm nay anh đi học mà”

“nghĩ một ngày cũng có sao đâu?”

“uhm.. để anh xin phép đã”

“khỏi! Em xin phép dùm anh luôn rồi”

Thấy em vui như vậy? Làm sao tôi có thể cho em biết được chuyện gì chứ? tôi không thể. Tôi phải làm gì để có thể ở bên em? Không mang đến nặng nề cho em, cho em một hạnh phúc trọn vẹn.

Hì hì ... tự phạt là sẽ post một chap ngắn cho các bạn đọc ^^ . Buổi tối vui vẻ hen! Hẹn chủ nhật có chap mới!

48. Chap 48

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, tôi và em khởi hành. Thật sự trong đầu tôi luôn nghĩ về lá thư, những lời đe dọa, xỉ nhục trong bức thư của Jack gửi đến.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” - em nắm lấy tay tôi và hỏi

“Ah.. anh không biết lúc gặp họ sẽ như thế nào nữa” - tôi cười nhẹ

“Không sao đâu anh, chỉ là dùng bữa tối chung thôi, anh cứ thoải mái tự nhiên, đừng căng thẳng quá”

“uhm..” - tôi gật đầu, cứ như là hiểu mọi việc. Thật sự đó không là vấn đề mà tôi lo.

7h Tối, xe dừng bánh trước một nhà hàng khá sang trọng. Lúc này có nhân viên nhà hàng đến mở cửa xe và mời tôi xuống. Tôi đưa mắt nhìn lên tòa nhà cao tầng, tôi không thể tin được là có một ngày tôi sẽ bước vào một nơi sang trọng như vậy. Tôi bước vào một cái thùng kính.

“Ua? đây là gì vậy?” - tôi nói nhỏ với em

“Thang máy đó anh”

“Ah...” - vậy là tôi biết nó là gì rồi.

Thang máy đưa chúng tôi đến tầng cao nhất, nó là sân thượng của một nhà hàng khách sạn. Nhìn xa xa thì tôi thấy Quỳnh và Khanh. Chúng nó chạy lại tiếp tôi, mời tôi và em vào bàn cùng với gia đình.

“Giới thiệu với cả nhà đây là anh Thanh, người mà đã cứu con và Khanh đêm hôm đó, còn Trân là bạn học của con” - Quỳnh giới thiệu tôi và Trân cùng với gia đình

“Dạ con chào bác trai bác gái ah” - tôi cúi chào ba mẹ Quỳnh, ba mẹ Khanh. Họ đúng là người nhiều tiền thật, họ ăn mặc toát lên vẻ sang trọng vào giàu có.

“Dạ, con chào bác trai, bác gái, ạ” - em cúi đầu chào

“Rất vui khi được gặp con” - người đàn ông có râu quai nón, người khá bự con, giọng khàn khàn, gương mặt nhìn khá dữ. Bắt tay với tôi

“Đây là ba của Khanh đó anh” - Quỳnh giới thiệu

“Dạ, con chào bác ah”

“Ngồi kế bên bác trai, là mẹ của Khanh đó anh” - người phụ nữ có nét hiền hậu hơn

“Dạ, con chào bác”

“Còn đây là ba mẹ của em” - Quỳnh cũng giới thiệu luôn một lúc.

“Dạ” - tôi và em cứ gật đầu chào liên tục.

“Con bao nhiêu tuổi rồi?” - mẹ của Khanh nhìn tôi hỏi

“Dạ ... con năm nay 22 tuổi?”

“uhm.. con đi làm chưa?”

“dạ... hiện tại con được ba của Trân là ông chủ, cho đi học ôn thi đại học và làm gia sư cho Trân ah”

“Uhm... sao con học trễ vậy?” - mẹ của Khanh tiếp tục hỏi

“Dạ... tại vì con nghĩ học để lo cho mấy đứa em ở dưới quê đi học, con lên đây tìm việc làm, may mắn con gặp được ông chủ ah”

“ba mẹ con đâu?” - ba của Khanh tiếp lời

“dạ ... ba mẹ con mất rồi, do lũ lụt”

“Uhm...con đúng là thanh niên tốt, từ nhỏ chắc con cực khổ lắm phải không?”

“Dạ... ban đầu con cũng cực lắm, nhưng dần cũng quen với nó”

“Hai đứa con thấy anh Thanh chưa? học tập theo anh Thanh đi”

“Dạ” - Khanh và Quỳnh nhìn nhau cười tủm tỉm

Tôi, Trân và gia đình của Khanh và Quỳnh. Dừng buổi tối với nhau khá vui vẻ, tôi không có cảm giác nặng nề hay cầu kì với họ. Thật sự tôi thấy họ cũng khá bận với công việc của họ, nên việc chăm lo cho những đứa con của họ có những sơ xuất, từ khi chuyện xảy ra. Họ bắt đầu quan tâm con cái của mình hơn, lo lắng, chăm sóc cho tụi nó nhiều hơn. Họ hỏi thăm tôi rất nhiều, họ có đề nghị muốn tôi làm gia sư cho Quỳnh và Khanh giống như em vậy. Tôi không biết là nên nhận hay không? Nhưng thật sự giờ học trên trường của Quỳnh, Khanh và Trân cùng giờ với nhau.

“Con không nhận hai đứa nó, tụi bác buồn lắm đó” - mẹ của Quỳnh nói

“Thật sự, Bác không biết phải gửi gắm tụi nó cho ai, con cứ cho tụi nó học chung giờ với Trân lên nhà Trân học, Bác cũng là bạn của ba Trân, nên ta nghĩ bác ấy không thấy phiền đâu” - ba của Quỳnh nói

“Anh đồng ý đi, có bạn học chung em học cũng thấy vui hơn nữa” - Trân nói với tôi

“Dạ... nếu bác nói vậy thì con nhận lời ah”

Vậy là bây giờ tôi là gia sư của Quỳnh, Khanh và Trân. Tiền mỗi tháng tôi sẽ nhận được là 10tr một tháng. Bây giờ hàng tháng tôi có thể kiếm cả chục triệu nhờ vào việc làm gia sư cho Quỳnh, Khanh và Trân. Cũng vui đó chứ, tôi có thể ôn lại kiến thức cũ của mình, cùng học chung.

5 THÁNG TRÔI QUA.....

Chỉ mới vài tháng tôi dạy kèm cho Quỳnh, Khanh và Trân. Thật sự cả ba học rất tiến bộ. Bằng kết quả điểm thi cuối năm lớp 10. Không còn hiện tượng không thuộc bài, không làm bài, không đi trễ. Những con điểm cao 7 8 9 10. Luôn là những con điểm mà cả ba đạt được, tôi được biết cả ba đều đạt học sinh khá trở lên. Những lời phê của giáo viên trong sổ liên lạc.

“tiến bộ, có cố gắng, thay đổi tốt hơn, ngoan, đáng khen”.Điều này, đã làm cho cha mẹ, Khanh, Quỳnh, Ông chủ của tôi rất hài lòng về tôi.

Như vậy là cả ba cũng xong lớp 10 rồi. Được nghỉ ngơi được vui chơi rồi, còn tôi thì chỉ còn không đến hai tháng là kì thi đại học diễn ra. Và nếu tính ra tôi đã yêu em, bên cạnh em cũng đã gần một năm rồi. Tôi nghĩ tôi nên chuẩn bị một món quà nhỏ do mình tự làm, để mừng em đạt được kết quả tốt cuối năm. Chiều hôm đó thấy em đang xem tivi ở phòng khách ăn bánh ngồi cười âm thầm, tôi liền xả xuống ngồi kế bên em.

“Em xem gì mà cười dữ vậy?” - tôi hỏi em và nhìn vào chiếc TV

“Tom and Jerry”

“Oh...” - tôi cùng ngồi xem với em, bộ phim này cũng vui nhỉ? Rồi hai đứa cùng xem cùng cười.

“Ủa? Anh không học bài hả?” - em hỏi tôi

“Uhm... giải lao chút xíu, em giờ sướng rồi ăn uống chơi đùa thoải mái”

“hihi... em sẽ chọc tức anh hoài hoài ... anh học bài thì em chơi... ai biểu hồi trước bắt tội em học và làm bài quá trời làm gì? bây giờ ông trời phạt anh đó” - em le lưỡi chọc tôi

“Uhm.. thì bị phạt? mà tối nay mình đi đâu chơi ha!”

“Đi đâu là đi đâu?” - em vẫn chăm chú vào hoạt hình, có vẻ sức quyến rũ của hoạt hình còn mạnh hơn cả sức quyến rũ của tôi.

“Anh cũng chưa biết nữa, anh cũng đang suy nghĩ?”

“Vậy anh suy nghĩ đi, rồi cho em biết ha”

“Anh không có biết chỗ nào để đi chơi” - tôi gãi đầu rồi nhìn em.

“hihi... tội nghiệp anh của em quá” - em nhìn tôi cười thật tươi, tiến lại gần tôi hơn và cho tôi nụ hôn nhẹ ở môi.

“Hay là tội mình đi Vũng Tàu chơi đi, rủ Quỳnh và Khanh đi chung nữa”

“Vũng Tàu hả? anh có nghe đến nó không biết có xa không?”

“hihi... gần ah! đi có 120km thôi” - em le lưỡi

“hog sao? gần hơn ở dưới quê anh mà, em xin phép ba chưa?”

“em sẽ gặp ba và xin phép, với lại ba sẽ cho thôi, vì lần này em đã công phá mà”

“Uhm... hì hì ...”

Một lúc sau thì ông chủ về.

“Ba về rồi?” - em chạy ra mừng ông chủ

“Gì vậy con gái? con có chuyện gì vui hả?” - ông chủ cười và ngồi xuống

“Ba chưa có thưởng cho con về kết quả cuối năm”

“ờ ha .. ta bận quá quên mất điều đó, bây giờ con muốn ta thưởng cho con điều gì?”

“Dạ.. con muốn đi chơi Vũng Tàu”

“Duyệt, mà con đi với ai?”

“Dạ đi chung với gia sư, Quỳnh và Khanh”

“uhm.. ta đồng ý”

“hihi.. ba là số một”

Thấy hai cha con em vui vẻ với nhau hơn xưa, thật sự lòng tôi cũng cảm thấy mừng thầm cho điều đó, không còn như xưa, không còn khoảng cách, ông chủ cũng dành thời gian cho em nhiều hơn, công việc và gia đình tôi nghĩ ông cũng đã cân bằng được phần nào.

1 TUẦN SAU, TẠI VŨNG TÀU.

“Wow.....wowowowowow” - chúng tôi cùng la thật lớn khi đứng trước biển, cảm giác thật là tuyệt, được phóng xa tầm mắt của mình không giới hạn, gió biển làm cho ta cảm thấy thật thanh bình.

“thích quá..... yeah!!!!!!!!!!!!!!” - Quỳnh reo lên - “xuống biển thôi, lâu lắm rồi mới đi chơi như thế này”

“hahaha... mát quá... mát quá” - Khanh ào xuống biển hòa mình với làn sóng

“sóng kìa” - tôi nắm lấy tay em kéo em xuống nước, nhảy lên trên những con sóng. Thế là cả bốn đứa ướt hết từ đầu đến chân. Cả bốn cùng nghịch nước, chia ra hai phe Tôi và Khanh, cùng với Quỳnh và Trân.

“Chiến đấu... 1 2 3 Đánh nào” - Tôi và Khanh dùng tay hết sức để hất nước tung tóe lên người đối phương. Giỡn với nhau cũng thật vui nhưng cũng không kém phần mệt. Phòng của Khách Sạn cũng được chuẩn bị sẵn cho chúng tôi, tiên ở chỗ khách sạn nằm đối diện ở biển, đi ra cũng khá gần.

Tôi ở chung phòng với em, Quỳnh và Khanh ở chung với nhau. Ban đầu thì không phải vậy? Nam ở với nam, nữ ở với nữ. Do hai cô tiểu thư muốn như trên nên chúng tôi đồng ý, mà chúng tôi cũng vui vẻ đồng ý đó thôi, được ở chung với người mình thương thì việc gì phải từ chối. Thích lắm mà cứ làm bộ. Hi hi ... Và bây giờ trong phòng tôi và em đang ở cùng với nhau.

“Lát nữa chúng ta sẽ làm gì?” - tôi hỏi trong khi em đang xếp đồ vào tủ

“Bây giờ anh nằm nghỉ một chút đi, tối nay chúng ta sẽ đi ăn, rồi đi dạo vòng vòng”

“Ở đây đồ biển chắc sẽ ngon lắm” - tôi ngả lưng trên giường để hai tay ở sau đầu

“uhm... đương nhiên ra biển thì ăn đồ biển sẽ rất ngon rồi” -em đến và nằm kế bên tôi

“Em nè ... “ - tôi nhìn sang em và nói

“Gì vậy anh?”

“uhm... nếu như một ngày nào đó, do một lý do hay yếu tố nào đó, anh không còn ở bên cạnh em nữa, em sẽ ra sao?”

“Em đương nhiên là buồn và đau khổ lắm, mà tại sao lại nói cái chuyện xui xẻo đó hả?”

“Hi hi ... anh hỏi vậy thôi mà”

“Hay quá, hỏi toàn gì đầu ah”

“Anh hỏi thiệt đó! Em sẽ sống tốt chứ?”

“Nè! không có hồi kiêu đó nữa, em giận anh luôn bây giờ” - tôi hỏi thêm một lần nữa, thì thấy em bắt đầu không vui thật, nên tôi nghĩ dừng lại chủ đề này thì hơn. Nó khiến cho tôi nghĩ đến bức thư mà Jack đã gửi cho tôi vào 5 tháng trước. Những thời gian này thật là êm ả, vậy khi nào chuyện kinh khủng nhất sẽ xảy ra đây. Hắn đang làm gì? Hắn đang muốn gì ở tôi.

Buổi tối chúng tôi đi dạo và cùng ăn uống với nhau, rất vui vẻ rất hài hước cùng với nhau. Khanh là một người khá năng động, vui tính nhưng cũng bộc trực, nóng tính, cứng đầu. Quỳnh là một cô gái mạnh mẽ, khá táo bạo trong ăn nói, trong hành động. Tôi thấy Quỳnh mạnh mẽ, cứng rắn hơn cả em. Còn Trân người con gái tôi yêu, khi mới gặp có thể người ta nhận xét đánh giá em rằng, em là một cô gái khó gần, có một chút khó hiểu, em cũng là một cô gái dễ bị tổn thương, nhưng cũng là cô gái không ngại khó khăn mà vượt qua.

Ăn chơi vậy là đủ rồi, cần phải đến giờ về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị cho ngày mai vui chơi tiếp.

49. Chap 49

Những ngày ăn chơi vẫn tiếp tục, mọi thứ vẫn êm đềm, còn tôi thì hồi hộp, lo sợ, ăn ngủ không yên gần cả năm tháng nay. Tôi không biết lúc nào chuyện tồi tệ nhất sẽ xảy ra với tôi và với em. Tôi rất quý, rất kính trọng ông chủ, ông chủ rất tốt với tôi Thật là khó nghĩ, nếu tôi là thằng con trai thật sự, thì mọi chuyện đã ổn rồi.

“Này! Anh làm gì mà ngồi ở đây một mình vậy hả?” - Khanh đập vai tôi làm tôi giật mình

“Ah! anh chỉ muốn hóng mát thôi em” - tôi cười

“Anh có tâm sự gì sao?”

“Đâu có, anh chỉ đang nghĩ về Trân thôi”

“làm em nhớ hồi xưa, em và Trân từng là một cặp ... đã vậy ... em còn đánh nhau với anh, do em là người gây sự trước nữa, đã vậy ngày hôm nay chính anh đã cứu em thoát khỏi tay bọn du côn đó.. em xin lỗi”

“Có gì đâu, tuổi trẻ tụi em còn cái háo thắng, không chịu nghe ai, nhất là đụng vào cái tôi của chính bản thân, nên tụi em cư xử như vậy, bây giờ tụi em tốt hơn, vậy là anh mừng anh vui rồi” - tôi đánh nhẹ lên vai của Khanh, như an ủi với nó.

“Anh không giận hay ghét em sao?” - Khanh nhìn tôi

“Không! nếu giận hay ghét chú thì anh sẽ không cứu chú đâu. Đừng nghĩ nhiều!”

“Trân là một cô gái rất tốt, đôi lúc cũng yếu đuối, cũng mạnh mẽ, cô ấy thật may mắn khi gặp anh đó Thanh ah, em cảm thấy xấu hổ khi bản thân mình trêu đùa với tình yêu của cô ấy dành cho em, đã vậy còn nặng lời, bạo lực với cô ấy nữa”

“Thật sự lúc đó anh cũng nghĩ em thật là tệ, một thằng con trai không nên làm vậy với một người con gái, con gái mỏng manh dễ vỡ như pha lê vậy”

“Bây giờ Trân có anh ở bên cạnh rồi, cô ấy sẽ được hạnh phúc trọn vẹn” - Khanh nói kèm với nụ cười thật tươi

“Uhm,,,” - tôi mỉm cười nhẹ, lòng tôi nặng trĩu khi nghe “hạnh phúc trọn vẹn” cho em. Tôi không biết tôi có làm được hay không nữa? Một thử thách quá lớn

“Em gọi anh là đại ca được không?”

“Sao gọi là đại ca? Anh có phải là đầu đảng hay du côn đâu?”

“Dạ không! Em muốn thể hiện lòng biết ơn và sự tôn trọng dành cho anh thôi”

“Ah! hi hi... vậy cứ gọi anh là Đại Hai Khỏe như vậy hay hơn”

“Dạ! Đại Hai Khỏe!”

Thế là chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau cho đến khi Quỳnh và Trân đến chỗ chúng tôi.

“nè, hai ông tướng nói gì mà vui vẻ quá vậy?” - Trân chóng nạnh

“nói xấu phải hem?” - Quỳnh lườm cả hai

“đâu có, tâm sự đàn ông thôi”- Khanh nói

“đàn ông các người toàn bàn về gái” - Quỳnh chắc lưỡi

“đâu có ... không tin em hỏi Đại Hai Khỏe đi” - Khanh chỉ qua tôi

“Đại Hai Khỏe” - em và Quỳnh thắc mắc, đồng thanh đọc lên

“Ah... do Khanh thích gọi anh là đại ca, anh chỉnh lại gọi là Đại Hai Khỏe thôi” - tôi giải thích

“thì ra là vậy, hai anh bàn về gái phải không?” - Quỳnh có vẻ không tin

“không có!” - tôi đính chính

“đó em nghe chưa? anh Hai Khỏe nói là không có” - Khanh tự tin

“Khanh chỉ nói xấu em thôi Quỳnh ah” - mặt tôi tỏ vẻ nghiêm trọng.

“Cái gì?” - Quỳnh phản ứng ngay lập tức

“Đâu có, đâu có ... anh nói vậy chết em, chết em chắc luôn ah” - mặt Khanh nhăn nhó

“Hà hà ... em xử lý Khanh đi” - tôi đưa tay lên cổ, đưa qua đưa lại.

“Đi ra đây với em” - Quỳnh nhéo tai của Khanh và lời đi mất.

“Anh ác quá ... “ - em cười rồi đến ngồi kế bên tôi

“Có gì đâu ... để cho hai đứa mình riêng tư thôi mà” - vai tôi đụng nhẹ vai em

“thiếu gì cách ...”

“Cách đó nhìn hai đứa nó cũng dễ thương mà”

“Anh cũng nhiều trò thật đấy”

“Hi hi ... anh vốn dĩ nhiều trò từ nhỏ mà” - nhìn em thật đáng yêu cùng với gió biển, gió thổi tóc em tung bay, tay em vuốt tóc để nó vào nếp, nhưng nó không chịu nằm yên một chỗ, vì gió biển khá lớn. - “tóc bay tùm lum” - tôi cười

“hừ .. kệ em”

“nhìn em đáng yêu lắm!”

“Người ta đáng yêu lâu ời”

“Cám ơn em” - tôi nhìn em say đắm

“Cám ơn về điều gì?” - em không hiểu

“Cám ơn về tất cả, về tình yêu em dành cho anh, em mang đến niềm vui cuộc sống cho anh, em giúp anh nhận biết về cuộc sống này nhiều hơn, em là tất cả đối với anh, anh sẽ luôn luôn ở bên em, sẽ luôn bảo vệ em bằng hết những gì anh có thể” - tôi nắm chặt lấy bàn tay của em. Em ngả đầu vào vai của tôi, tôi choàng tay qua ôm trọn lấy em. Cảm giác của tôi thật lạ, cứ như đây là lần cuối cùng tôi được vui vẻ, chơi đùa cùng em, được nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của em, ôm lấy em thật chặt.

Vậy là chúng tôi đã kết thúc chuyến đi chơi, chúng tôi lên xe và đi về nhà. Lúc đầu đi rất hăng hái, lúc về ai cũng mệt. Tựa vào nhau mà ngủ cho đến khi về đến nhà.

“Bye bye anh và Trân” - xe dừng trước cổng biệt thự

“uh,... hẹn một ngày nào đó chúng ta sẽ có chuyến đi chơi vui vẻ này” - tôi nói

“Về nha Trân anh Thanh” - Quỳnh vui vẻ chào.

“Hôm nay đi chơi vui thiệt đó, đi chơi thoải mái rồi, anh học sẽ ổn hơn, còn chừng hai tháng là anh thi đại học rồi đó.” - em cùng tôi đi vào trong, vừa đi vừa nói

“Uh.. anh sẽ cố” - tôi cười thật tươi với em. - “ah anh có món quà cho em nè” - lúc này tôi và em dừng lại

“ủa gì vậy?” - em thắc mắc, tôi lấy trong túi của mình ra một hộp quà nhỏ màu xanh thẫm nơ đỏ.

“anh tặng cho em khi em đạt kết quả tốt cho cuối năm đó”

“thật sao?hihi.. em mở ra xem được không?” - em rất thích khi nhìn thấy món quà tôi đưa cho em.

“Uhm được... quà của em mà”

Em mở nắp quà ra đó là mặt dây chuyền hình cây bốn lá.

“Đề thương quá” - em cầm sợi dây chuyền thật nâng niu, nhìn nó thật chăm chú

“Để anh đeo cho em” - khi đeo cho em tay tôi run lên cầm cập, cố gắng cho nó vào khớp mà vẫn không được.

“Anh làm gì mà lâu vậy?”

“Ah được rồi nè”

“hihi.. đeo ngược rồi”

“ủa?” - tôi nhìn lại đúng là đeo ngược thật -” để anh đeo lại cho em” - tôi liền tháo ra đeo lại -”chính xong rồi” - tôi nhìn em cười toe toét

Chợt em bất ngờ hôn nhẹ ở môi tôi. - "Cám ơn anh" - nụ cười của em làm tim tôi ấm lên. - "Ý hôm nay ba ra đón tụi mình luôn" - tôi chợt quay lại thì thấy ông chủ đang đứng nhìn tôi và em, tôi cảm giác có điều gì không hay, ánh mắt ông chủ nhìn tôi thật khác thường. Tôi giật mình khi Jack bước ra, kéo cặp kính đen xuống, cho tôi nụ cười đầy khinh bỉ. Em chạy vội đến bên cạnh ba của mình, cứ như một đứa trẻ mới bị lạc vừa tìm được ba mẹ. Tôi vừa bước thêm được vài bước thì những chàng vệ sĩ đến giữ tôi lại. Tôi vùng vẫy. Họ giữ chặt tôi, đem tôi đến gần ông chủ và tên Jack đầy vẻ đắc thắng.

"Ba ba làm gì vậy?" - em không hiểu hành động của ba em, còn tôi thì cảm nhận nó đang tới rất rất gần.

"Tụi bây giữ tiểu thư lại" - Jack ra lệnh

"Buông ra!Ba! Có chuyện gì vậy?" - em mở to mắt khi không biết điều gì

"Còn cậu từ giờ trở đi, đừng bao giờ đến đây nữa, tôi chính thức đuổi cậu ra khỏi đây"

"Sao ba lại đuổi anh ấy, nguyên nhân gì chứ?"

"Nguyên nhân hả?" - ông chủ nổi giận, cầm sắp hình trên tay đưa cho em xem, rồi thấy sắp hình đó vào mặt tôi - "đó là nguyên nhân" - ảnhơi xuống đất, tôi nhìn xuống thấy những bức ảnh khi tôi ở trong nhà vệ sinh, khi tôi thay quần áo, tôi mở to mắt ngạc nhiên vô cùng, rồi tôi nhìn sang Jack, hấn liếc mắt lên trời như hấn không phải là người làm việc đó.

"Bác ơi ... cho con giải thích" - tôi như van xin

"Đừng nói bất cứ điều gì, ta không muốn nghe điều gì từ con cả,ta có thể chấp nhận tất cả, nhưng tình cảm của con và con gái ta. Ta không chấp nhận được"

"con yêu Trân thật lòng"

"Ta không biết! Đừng bao giờ gặp con của ta nữa, hãy nghĩ đến ta đã làm gì cho con, bây giờ ta yêu cầu con đi ra khỏi chỗ này"

"Ba không được đuổi Thanh đi, con yêu Thanh"

"Đem con gái ta vào trong" - ông chủ ra lệnh, dù tôi và em có chống cự thì cũng vô ích - "Hãy nghe ta nói đây, cầm số tiền này, đi đâu thì đi, đừng bao giờ quay lại đây"

"Con không cần tiền" - tôi nói như khóc

"Không cần tiền thì dát xát lên thành phố làm gì?"

"Đó là tiền con kiếm bằng sức lao động của con, còn đồng tiền này là đồng tiền bắt con phải rời xa Trân"

"Nếu con thương con gái ta, thì rời xa nó"

"Vậy bác làm vậy là bác thương Trân sao? Bác không cho Trân tự do quyết định của mình, luôn ép buộc Trân phải làm theo ý của bác"

"Ta muốn đem đến cho nó những điều tốt nhất"

"Điều tốt nhất bác mang đến cho Trân là cho cô ấy trở lại những tháng ngày cô đơn, đau khổ, không bạn bè, không tình thương"

"Bốp" - bác tiến đến và tát vào mặt tôi, với vẻ mặt căm giận đầy phản nộ -" Vậy điều tốt nhất con dành cho nó, là lôi kéo nó vào cái thế giới bệnh hoạn, đáng lý ra nó phải ở một thế giới tốt hơn, chứ không phải đây lời xàm tấu, đây sự tủi nhục, lúc nào cũng phải trốn tránh với cái thứ tình cảm chẳng ra gì"

"Bác ..." - tôi ghen cả cổ không thốt nổi nên lời

"Vali của cậu đây, ah ko! Vali của cô đây" - bác đặt vali xuống đất bỏ vào trong nhà.

Rồi hai người vệ sĩ không giữ lấy tôi nữa, tôi mất hết sức lực khụy gối xuống đất. Cứ như cả thế giới đè lên vai tôi, khiến tôi không thể đứng vững. Và trời bắt đầu đổ mưa xuống. Jack đứng nhìn tôi với ánh mắt đầy sự thương hại hấn dành cho tôi.

“Chắc chắc ... thật là tội nghiệp” - hấn lắc đầu nhìn tôi, tôi đưa ánh mắt tức giận, hận hấn đến thấu xương. - “mày lấy cây dù cho cô Hai Khỏe mau lên” - tên đàn em đưa tôi cây dù, nhưng tôi không lấy - “không thèm lấy ah, mày để dưới đất đi, cho nó ướt luôn, tao tốt với mày vậy thôi chứ, vậy mà không nhận”

Tôi nhào đến hấn túm lấy cổ hấn của hấn, hấn bất ngờ không làm lại tôi, đàn em của hấn cố gắng kéo tôi ra khỏi hấn, đẩy thật mạnh và tôi té xuống nền đất gạch xi măng. Tôi bị một đám đánh tôi tã dưới mưa.

“Phụt” - hấn phun nước bọt vào người tôi - “liệu hồn đó con, đừng bao giờ tơ tưởng đến Trần nữa, lời nó ra ngoài cổng” - tôi bị xất người lên, lời ra ngoài, chúng nó kéo lê tôi dưới đất, tôi nhìn lên trên, tôi thấy em khóc tức tưởi, em cố gắng ghì mạnh cửa để có thể ra ngoài, bàn tay em đập cửa, mặt em áp sát khi nhìn thấy tôi. Còn tôi cố gắng vùng vẫy dưới cơn mưa. Chúng nó lôi tôi ra ngoài cứ như đang lôi một bịch rác thải, chúng quăng vali vào người tôi. Đóng chặt cánh cổng cao tường của biệt thự lại. Tôi chồm dậy đứng định vào những thanh sắt khép kín, cố gắng nhìn vào để thấy được em dù chỉ là một ít. Mưa càng lúc càng to, tôi ngược đầu nhìn lên trời, để mặt cho cơn mưa trút xuống.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” - tôi hét to hết sức có thể, đau như cắt, đau như chưa bao giờ được đau. Tôi mất em thật rồi sao? Tôi không thể để cho em vào tay của Jack được. Hấn gian xảo, hấn quỷ quyệt, hấn là một tên nguy hiểm. Sao ông trời đối xử với tôi tàn nhẫn thế này! Người muốn gì ở tôi cơ chứ. Tôi quay lại dùng tay đập cửa “Mở cửa, mở cửa ...hix hix ... mở cửa....” tay tôi đập thật mạnh, nước mắt tôi hòa cùng với mưa. Chân tôi đá vào cánh cửa, sao nó cũng chống lại tôi thế này. Rồi tôi gục đầu dưới cánh cổng lớn, khụy dần cho đến khi chạm đất.

50. Chap 50

Cơn mưa kéo dài hơn một tiếng đồng hồ và tôi đã ở đó suốt cho đến khi trời tạnh mưa. Tôi đứng dậy khi nghe tiếng cổng mở ra, tôi gặp ông chủ và Jack đi chung với nhau.

“Bác ...” - ông chủ không nhìn mặt tôi

“Đứng ở đây cũng vô ích thôi, ta đã nói rồi, con nên đi đi” - rồi ông bước lên xe cùng với Jack. Tôi âm ức đứng nhìn ông chủ bỏ đi, xung quanh mọi người ai cũng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, họ cũng không biết tôi là ai, hai tay tôi khoanh lại để trên gối, cuối mặt và ngủ đi lúc nào cũng không biết.

Tôi đã ngồi đó cho đến khi trời tối, việc chờ đợi và câu xin như thế này có lẽ là cách duy nhất mà tôi có thể làm. “Tin tin” , ánh đèn của xe hơi chiếu thẳng vào tôi, tôi ngược đầu dậy, mắt nhắm nhìn ra thì thấy ông chủ đã về. Tôi vội đứng dậy, nhìn ông với ánh mắt van xin, cái tôi nhận lại của ông là không lấy được một cái nhìn, ông bước thẳng vào nhà đóng sầm cánh cửa lại. Jack ở trên xe, hạ cửa kính.

“chắc chắc ...” - hấn lắc đầu, tôi nhìn hấn bằng ánh mắt đầy tức giận và phẫn nộ - “đứng từ sáng đến giờ chắc mỗi chân lấm nhĩ? lại không ăn gì cho một ngày chắc là đói lắm phải không?” - lúc này đàn em của hấn bước xuống xe đưa cho tôi ổ bánh mì - “ăn đi, đói run người rồi kìa” - ánh mắt hành động của hấn xem tôi như một tên ăn mày - “nhìn mày chẳng khác gì tên ăn mày cả Trần Thanh ah”

Tôi cầm lấy ổ bánh rồi nhìn hấn

“Ăn đi, đói lắm rồi” - hấn cười xỉ nhục, tôi liền ném ổ bánh mì vào trong xe trúng ngay vai của hấn, từ cười hấn chuyển sang nhìn với ánh mắt đầy tức giận. Còn tôi thì cười nhếch miệng, tôi không cần sự thương hại của hấn ta. Cửa kính đóng lại và chiếc xe lăn bánh đi. Có lẽ tôi bây giờ hấn rất là hả dạ. Tôi vẫn đứng đó với những hy vọng vô hình, bắt đầu cảm thấy lạnh, bụng kêu lên vì đói.

“Tin ... Tin ...” - tiếng kèn xe

“Ủa? sao anh lại ở đây?” - Tiếng của Quỳnh vang lên

“Thì ra là em ah” - tôi nhìn và nói

“Vali” - Quỳnh nhìn xung quanh tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Quỳnh lấy điện thoại bấm bấm hình như gọi cho ai đó. “Alo! Ê mày với anh Thanh giận nhau hả? sao mày để anh Thanh đứng ngoài đường trời tối lạnh như vậy chứ?” - Quỳnh gọi cho em

“Ừa mà có chuyện gì vậy? Tao không hiểu gì hết? ờ ờ ... để tao đưa điện thoại cho anh Thanh” - tôi chụp nhanh lấy chiếc điện thoại

“Em ổn không?” - tôi nói như muốn khóc

“Anh ở đó từ trưa đến giờ sao?” - em nói trong tiếng khóc của mình

“Uhm... “ - tôi cười khi nghe giọng nói của em.

“Anh có lạnh không? Anh đói không? Em rất lo cho anh, em muốn ra ngoài với anh lắm, nhưng tất cả các cửa đều bị khóa, em không thể ra ngoài được.”

“Uhm.. anh không sao đâu! Anh sẽ đưa em ra ngoài bằng mọi cách mà anh có thể!”

“Anh đưa điện thoại cho Quỳnh đi, em muốn nói chuyện với Quỳnh một chút” - thế là tôi đưa điện thoại cho Quỳnh, không biết em nói gì với Quỳnh, Quỳnh nhìn tôi từ trên xuống dưới, rồi gật đầu lia lịa “yên tâm đi, được rồi, tao hiểu mà, cứ để cho tao lo”

“Bây giờ anh lên xe đi, rồi về nhà em” - Quỳnh nói với tôi, còn tôi thì không hiểu - “gì mà khó hiểu, cứ qua nhà em đi” - Quỳnh kéo lấy tay của tôi, rồi người tài xế xuống đem vali của tôi vào cốp xe. Quỳnh đưa tôi về nhà của Quỳnh, một lần nữa tôi đến đây không phải là vì thách đấu hay làm bạn trai của Trân, nhưng lần này đến, tôi có cảm giác nơi này tôi sẽ ở tạm một thời gian ngắn. Linh tính cho tôi biết điều đó, hy vọng tại em tôi không biết gì. Tôi cũng hy vọng chúng không lên thăm tôi đột xuất. Chúng biết tôi thế này chúng sẽ rất buồn.

“Phòng này của anh nè” - Quỳnh chỉ phòng cho tôi

“Uh .. cảm ơn em, mà Trân nói gì với em vậy?” - tôi hỏi

“Nói chung là em cũng hiểu một chút về chuyện của hai người, haiz... mà công nhận anh menly thiệt, gọi anh bằng anh cũng quen rồi. Em thì không phân biệt gì cả, vì em cũng có những người bạn cũng giống như anh và Trân” - Quỳnh đứng dựa tường và nói

“Cảm ơn em”

“Thôi! Anh tắm rửa đi, nghỉ ngơi một chút, lát có người đem đồ ăn lên cho anh ăn”

“Uhm,... “ - tôi ngồi xuống lòng nặng trĩu

“Anh nghỉ ngơi đi nha” - Quỳnh bước ra.

Tôi ngã lưng xuống giường liền nhắm mắt, nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra, nó thật là kinh khủng, những ngày sắp tới sẽ như thế nào đây. Ở trong phòng tắm vòi hoa sen trên đầu tôi xả nước xuống, nước chảy khắp người từ đầu đến chân. Nước hòa lẫn với nước mắt, tôi ngồi sát tường nhà tắm, cứ để cho nước tuôn xuống, đứng ở dưới mưa chưa đủ hay sao? Giờ thì ở trong nhà tắm. Cảm giác như mất hết tất cả, không thể đứng dậy được. Tôi có làm gì sai?

Ba ngày tôi ở trong phòng không đi ra ngoài, tôi lấy điện thoại bàn gọi vào số điện thoại của em, cứ nghe chuông reo bên kia nhưng không thấy em bắt máy, có lẽ tôi gọi rất nhiều và không đếm được mình đã gọi bao nhiêu lần. Có lẽ điện thoại của em đã bị tịch thu. Nếu cứ như vậy hoài thì cuộc sống của tôi và em còn gì là ý nghĩa nữa, khi bị giam trong bốn bức tường như vậy.

“reng reng ...” - tôi giật mình khi nghe tiếng điện thoại bàn phòng mình reng lên

“Alo” - tôi nhấc máy

“Trần Thanh đúng không?”

“Dạ!”

“Tôi đây! Ông chủ của cậu, tôi nghĩ tôi cần phải nói chuyện riêng với cậu. Cuối tuần cậu có thời gian không?”

“Dạ!”

“Uhm... vậy thì được. Cuối tuần chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà hàng gần quán trà sữa, lúc 7h tối”

“Dạ!”

Vậy là cuối tuần tôi sẽ đi gặp ông chủ, không biết điều gì sẽ đến vào ngày cuối tuần đó. “Cổ cốc” - tiếng gõ cửa

“Vào đi”

“Trông anh có vẻ căng thẳng quá” - Quỳnh đến xem tôi như thế nào

“Uh... anh nhận được cuộc gọi của ông chủ, ông chủ muốn gặp anh vào cuối tuần này”

“Anh đã đồng ý”

“uhm.. đương nhiên là anh đồng ý chứ, không biết bây giờ Trân sao rồi?” - tôi đứng dậy đi đi lại lại

“Hay là ... em sẽ qua thăm Trân, rồi hỏi tình hình như thế nào”

“Ý hay đó..” - tôi vui khi nghe Quỳnh đề nghị như vậy - “Chừng nào em đi”

“Chắc là ngày mai”

“uhm... ngày mai cũng được, nhớ nói với Trân rằng anh rất lo cho Trân, em hỏi Trân như thế nào rồi về cho anh biết nha”

“Em biết rồi, em sẽ hỏi mà... anh đừng quá lo lắng, anh nghỉ ngơi đi nhé” - Quỳnh nắm lấy tay tôi như an ủi rồi đi ra ngoài.

Cả ngày hôm đó tôi bồn chồn lo lắng không biết cuộc gặp gỡ giữa Trân và Quỳnh sẽ như thế nào! Tôi còn không biết là ông chủ có cho Quỳnh vào gặp Trân không? Cầu mong là có, ít nhất ông ta cũng không quá khó khăn cho việc tiếp xúc giữa Trân và Quỳnh. Haiz... Nếu như một người lâm vào tình cảnh của tôi thì họ làm gì? Giải quyết như thế nào với cái mớ hỗn độn đây? Cho đến khi trời xế chiều, tôi đứng ở ngoài chờ Quỳnh. Khi thấy xe vừa về là tôi đã chạy ào ra đón Quỳnh. Quỳnh biết tôi nóng lòng rất biết câu chuyện giữa tôi và Quỳnh là như thế nào.

“Sao rồi em?” - tôi nóng lòng muốn biết.

“Chuyện là như thế này” - Quỳnh bắt đầu kể

Khi vào tới phòng của Trân thì có người cầm chìa khóa mở cửa, bước vào trong thì tên vệ sĩ đóng cửa rồi khóa cửa lại. Gương mặt của Trân khá buồn, cảm thấy rất gò bó trong chính căn nhà của mình. Trước cửa lúc nào cũng có hai tên vệ sĩ, dưới đất cũng có người canh. Không khác gì bị giam.

“Anh Thanh sao rồi?” - Trân nóng lòng

“Anh ấy ổn! Không bệnh gì cả, dù dầm mưa như vậy, anh ta khá khỏe” - Quỳnh trấn an

“uhm.. anh ta có sức khỏe khá tốt” - Trân với vẻ mặt công nhận và rất tự hào về sức khỏe của tôi.

“còn mày sao rồi? không lẽ cứ như vậy hoài với bốn bức tường này sao? còn đám vệ sĩ đó nữa, ba mày không nên làm vậy với mày?”

“uhm... cũng chẳng biết sao? Ba tao nói nếu tao không gặp anh Thanh nữa, chịu sang nước ngoài du học thì ba tao sẽ thả tao ra”

“Sao? điều kiện này thật là ...” - Quỳnh lắc đầu

“làm sao tao có thể chấp nhận điều đó được”

“Uhm.. mà chuyện của mày với Thanh là sao? Kể cho tao nghe hết được không?”

“Uhm... thì mày cũng biết đó” - Trần kể hết mọi thứ cho Quỳnh nghe, không sót một điều gì

“Ah... thì ra là vậy, tao hiểu rồi”

“uhm... ban đầu tao sock lắm, tao không thể tin được, tao cũng không dám tin đó là sự thật, tao rất ghét ảnh, ghét lắm, tao cũng không muốn nhìn thấy ảnh thêm một lần nào nữa, nhưng có điều gì đó vô hình, cứ làm cho tao thấy nhớ, ban đầu thấy nhớ ít, về sau lại nhiều hơn, có khi nhìn người khác thì ra Thanh thật sự không có ai cho tao được niềm vui như anh ấy, anh ấy cho tao biết thế nào là cuộc sống, giận thì giận lắm, ban đầu tao cũng làm giá này nọ, nhưng rốt cuộc không làm giá được nữa. Tao đã dừng cảm nói lên tình cảm của mình dành cho Thanh”

“uhm...tao hiểu rồi”

“thật sự từ khi Thanh xuất hiện, tao thấy mày khác xưa rất nhiều”

“Unhm... khác mà chính bản thân tao cũng không hề biết điều đó”

“Jack là con người như vậy sao mày không nói cho ba mày nghe?” - Quỳnh thắc mắc

“Có nói cũng vô ích thôi, ba tao không bao giờ nghe một hướng, với lại Jack lại đang cùng làm ăn với ba, mọi thứ khá thuận lợi, tao nói gì cũng vô ích mà thôi”

“Haiz....Có khi nào hần có âm mưu gì không? ” - Quỳnh nghi ngờ

“Uhm.. tao cũng đang nghĩ đến điều đó, không biết hần có làm gì ba tao không? Tao lo quá Quỳnh ơi” - Trần nắm chặt tay của Quỳnh

“Bình tĩnh , bình tĩnh ...”- Quỳnh trấn an - “bây giờ mày phải giả bộ thật ngoan, để đánh lạc hướng ba mày đi, tìm cách tiếp cận với Jack, để họ nghĩ rằng ... mày sai, mày muốn có cuộc sống yên ắng, không muốn ở bên Thanh nữa, đó chỉ là cảm xúc nhất thời. Để làm rõ bộ mặt của Jack thì chỉ có cách đó, lúc đó ba mày sẽ suy nghĩ lại chuyện của mày”

“cách đó có được không?” - Trần lo lắng không ngừng

“chỉ còn cách đó duy nhất, mày và Thanh còn tao và Khanh, tụi tao sẽ không bao giờ bỏ rời mày”

“Tao nhớ anh ấy quá! Tao muốn được gặp anh ấy!”

“Bây giờ chắc hai người chưa gặp được đâu, cuối tuần này Thanh sẽ gặp ba mày để nói chuyện đó”

“Có chuyện đó sao?” - Trần rất là lo lắng

“uhm...”

“Thế nào ba tao cũng sẽ tìm mọi cách để chia ly giữa tao và Thanh”

“đừng nghĩ nhiều, cứ theo những gì tao nói, tao sẽ nhờ anh Khanh cho mấy đàn em theo dõi Jack đang làm gì?”

Đó là những gì mà Quỳnh đã kể cho tôi nghe, vì tình yêu chúng tôi sẽ đấu tranh vì nó. Cuộc gặp mặt giữa tôi và ông chủ cũng đến. Khi tôi đến thì thấy ông chủ đã có mặt trước tại bàn.

“Con chào ông chủ” - tôi cúi đầu chào

“Đến đúng giờ” - ông chủ nhìn đồng hồ

“Dạ, ông chủ muốn nói gì với con ạ?” - tôi ngồi nói giọng nhỏ nhẹ, lúc này một người đặt chiếc vali lên bàn, theo dấu hiệu của ông chủ anh ta mở chiếc vali , trong chiếc vali là những sấp tiền dày cộm 500.000d.

“rời xa con gái ta, cô sẽ có được khoảng tiền này, đủ để lo cho cô và em cô ăn học thành tài, đủ vốn để làm ăn” - ông chủ nhìn thẳng tôi và nói, cứ như tôi phải làm theo mệnh lệnh của ông ta.

“con xin lỗi bác, con không thể nhận số tiền quá lớn này được” - tôi nói dứt khoát

“cô chê tiền ah” - ông ta ngồi dựa lưng vào ghế

“tiền không phải là tất cả, tiền không thể mua hạnh phúc của con gái bác được” - ông chủ nhìn tôi cười nhún vai

“để duy trì hạnh phúc thì cũng phải có tiền”

“bác lấy hạnh phúc của con gái bác đem ra buôn bán như vậy sao? bác xem hạnh phúc là món hàng sao?”

“ta không muốn cô hủy hoại cuộc sống bình thường của nó, ta muốn cô rời xa, có số tiền để lo cho chúng em ăn học, làm ăn, ta như vậy là quá tốt với cô còn gì”

“con đã nói với ông chủ rồi, con không cần tiền theo cách như vậy”

“ta cũng nói với cô luôn, khỏi phải dài dòng, con gái ta nói với ta rằng tình cảm đó chỉ là nhất thời, bỗng bột mà thôi, do cô đơn không có bạn bè nên nó nhầm tưởng vậy thôi”

“con không tin đó chính là lời của Trần nói”

“từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ nói dối điều gì” - tôi cố giữ bình tĩnh và nhớ lại chuyện Quỳnh đã kể cho tôi nghe, tôi biết em chỉ đang giả vờ đánh lạc hướng ba của mình thôi.

“nếu Trần nói như vậy” - tôi đang nói giữa chừng thì ông chủ xen vào

“cũng không cần nói gì cả, ta cũng không cho nó ở lại đây đâu. Ta sẽ cho nó đi du học, để tránh xa môi trường dơ bẩn này”

“bác không thể nào biến trần thành một con rối được?” - tôi bức xúc

“còn ta không để cho cô biến nó thành một kẻ bệnh hoạn giống như cô được” - ông chủ tức giận đứng lên - “nếu còn nghĩ đến cái tình lúc trước ta giúp cho cô ăn học, việc làm thì nhận số tiền này, rồi biến về quê”

“KHÔNG! ĐỒNG TIỀN LÀM MỜ MẮT BÁC, BÁC NGHĨ ĐỒNG TIỀN LÀ TẤT CẢ ĐỂ GIẢI QUYẾT MỌI VẤN ĐỀ, BÁC NGHĨ BÁC ĐANG ĐEM LẠI HẠNH PHÚC CHO CON BÁC, NHƯNG BÁC NÀO HAY NÀO BIẾT RẰNG CHÍNH BÁC LÀ NGƯỜI GIẾT CHẾT CÁI HẠNH PHÚC MÀ CON GÁI BÁC TỪNG AO ƯỚC, TỪNG MONG MỎI, CÓ BAO GIỜ BÁC NGỒI LẠI NÓI CHUYỆN VỚI CON GÁI BÁC MỘT CÁCH NGHIÊM TÚC, CÓ BAO GIỜ BÁC BIẾT ĐƯỢC SỞ THÍCH CỦA CÔ ẤY NHƯ THỂ NÀO, VÀ BÁC CÓ BIẾT NỖI SỢ LỚN NHẤT TRONG CÔ ẤY LÀ GÌ. Con xin lỗi vì đã hơi lớn tiếng, nhưng đó cũng là điều con muốn nói, con sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy, bằng mọi cách mà con có thể làm, dù phải đánh đổi cả mạng sống của mình. con chào bác!” - Tôi đứng dậy cuối chào thật dứt khoát rồi đi về nhà của Quỳnh.

51. Chap 51

Trên đường đi về nhà tôi ghé vào tiệm tạp hóa mua vài thứ cần thiết, lúc trở ra tôi liền thấy cái tên đã đánh tôi ở dưới quê, đi cùng một đàn em, tôi vội tránh để chúng không thấy. Tôi đi theo sau, không bị chúng phát hiện. Chúng rẽ vào một con hẻm tối, hình như có người đang chờ chúng. Tôi tiến gần hơn để quan sát và nghe xem chúng đang làm gì.

“Của anh đây” - hắn giao chiếc vali đen

“Đủ hết chứ?” - tên kia hỏi

“Làm ăn thì chữ tín phải có, yên tâm đi, đủ hết”

“uh...” - tên kia đặt chiếc vali trên tay kẻ bên trái của hắn, hắn mở vali ra kiểm tra, hắn có vẻ khá chăm chú. Hắn đưa tay vào vali lấy ra một khẩu súng, hắn bắt đầu xem rồi nạp đạn rồi tháo đạn ra. - “tốt, còn đây là tiền hàng” - bên kia đưa cho tên bên đây hai chiếc vali tiền.

“Oh! hy vọng chúng ta sẽ làm ăn với nhau dài dài” - hắn vừa nói vừa kiểm tra.

Chúng nó buôn bán vũ khí lậu sao, chiếc xe hơi từ xa đi đến dừng ngay trước hẻm, cửa kính được kéo xuống và tôi nhận ra đó là gương mặt của Jack, tôi không thể nào mà quên được gương mặt của hắn. Tên đánh tôi đã nhanh chân phóng lên xe cùng với Jack. Khi tôi về đến nhà tôi đã kể hết những gì tôi thấy cho Quỳnh nghe. Lúc đó có Khanh đến thăm tôi.

“Cái tên đó thật là nguy hiểm” - Quỳnh nhăn mặt

“Chúng nó về hoạt động khá lâu vậy mà cảnh sát không phát hiện ra sao?” - Khanh tức giận

“Uhm... nhưng anh đang suy nghĩ, tại sao Jack cứ muốn chiếm lấy Trân, nhưng trong lòng hắn không hề yêu cô ấy” - tôi suy nghĩ

“Có thể hắn muốn nhan sắc của Trân” - Quỳnh nghĩ

“Trên đời này thiếu gì gái đẹp, hắn có thể mua bao nhiêu con chẳng được” - Khanh nói

“uhm.. khanh nói khá là có lý ...” - tôi đồng ý với Khanh

“Có khi nào...” - Quỳnh nhận ra điều gì đó

“Sao?” - cả tôi và Khanh đồng thanh

“Hắn muốn dùng Trân để hắn có được số tài sản kết xù của ba Trân”

“Nếu vậy chúng ta phải ngăn hắn lại thôi” - tôi phản ứng

“nhưng làm sao chúng ta có thể thuyết phục được bác ấy đây!” - Khanh nói

“chúng ta nói cho bác ấy biết” - tôi nói

“không dễ như vậy đâu, anh và Trân như vậy rồi, sợ không biết bác ấy có muốn nhìn anh không nữa, với lại bác ấy là người lớn, không dễ dàng tin vào những gì ta nói đâu, nếu không có bằng chứng”

“Thế thì hết cách rồi!” - Khanh yếu xìu

“Vậy Trân sẽ như thế nào đây?” - tôi lo lắng

“Chúng ta cần một kế hoạch hoàn hảo, để đưa Trân ra khỏi nhà, giúp bác ấy nhận ra rằng đang làm ăn với một tên khá là nguy hiểm” - Khanh nảy sinh ý

“Kế hoạch làm sao?” - tôi và Quỳnh đều sốt ruột

“Mọi người cứ làm theo cách của em” - Khanh nói và chúng tôi sùm lại, bàn tính đưa ra thời gian cụ thể để thực hiện kế hoạch đầu tiên là đưa Trân ra khỏi nhà, sau đó sẽ tính đến việc giúp bác trai sau.

Đầu tiên Quỳnh sẽ gặp Trân và nói kế hoạch giải thoát, bằng cách nói với Trân rằng hồi thúc ba của mình về việc đi du học, đang có một khóa học nào đó mà Trân rất thích, nếu không qua vào thời gian này, sẽ bỏ lỡ mất nó. Bịa ra rằng Trân không còn yêu tôi nữa, như thế có vẻ tính thuyết phục sẽ cao hơn. Và chúng tôi cảm thấy rất mừng vì chưa đầy ba ngày Trân đã báo với chúng tôi rằng ba cô ấy đã đồng ý.

Kế hoạch tiếp theo là Trân phải tiếp xúc với Jack thường xuyên hơn, đóng kịch rằng Trân đang mền dần Jack, đã trách lăm Jack trong khoảng thời gian kia. Bằng cách đi chơi với hắn nhiều hơn, nhắn tin trò chuyện cùng hắn. Mời hắn về nhà vui vẻ, tốt nhất là để cho ba của Trân thấy được cô ấy thay đổi và trở về với một cuộc sống bình thường. Đồng thời Trân phải làm cách nào đó, để Jack dẫn Trân vào công ty của Jack, Trân phải có nhiệm vụ vào văn phòng của Jack tìm những tài liệu mật có thể.

Còn chúng tôi tìm đến hãng taxi thuê khoảng hai mươi chiếc xe, để khi trên đường đưa ra sân bay, chúng tôi sẽ làm một cuộc hỗn loạn để nhằm cho Trân xuống xe một cách nhanh nhất. Chúng tôi tìm đến những người chạy xe ôm, thuê khoảng hai mươi chiếc, để dàn cảnh đánh nhau trên đường đi. Cần một số người đóng vai ăn xin để cản trở những tên đồng bọn đi theo sau.

Và quan trọng nhất là cần một người vào nhà để làm bể bánh xe trong nhà, nếu như có thêm một chiếc xe của Jack đến thì cần một đám nhóc quậy phá, vẽ bậy, xịt nước, xịt sơn, chọi trứng. Như thế bắt buộc phải đi bằng taxi mà chúng tôi đã chờ sẵn.

Sau hai tuần lễ chúng tôi đã lên kế hoạch hoàn chỉnh hy vọng là không có bị chướng ngại nào cho việc giải thoát lần này. Đúng 5h sáng chúng tôi đã có mặt. Kế hoạch sẽ bắt đầu vào lúc 6h. Vì khi buổi sáng 6h là sẽ có người đến giao thịt bò cho những chú chó bạc-rê, những con chó được nhốt trong chuồng, kế bên chuồng là hai chiếc xe hơi đang đậu. Và tôi sẽ cải trang vào như người cho chúng nó ăn. Sáu giờ, tôi rời khỏi xe và đi đến trước cổng nhân chuồng và vô cùng hồi hộp. Người vệ sĩ mơ cửa

“Mày là ai?” - hần nhìn tôi chăm chăm

“Dạ! Đến đưa thịt cho mấy con chó bạc-rê”

“Cái ông già đâu rồi?”

“Dạ, ông ấy bị bệnh nên cửa hàng điều tôi đến đưa thịt” - hần nhìn vào ngực trái có thêu tên và cửa hàng

“Vào đi”

Thế là qua một ải, hần đi vào cũng không quan tâm đến tôi, thật là may mắn. Tôi đến chuồng thì chúng nó sửa ầm ỉ, nhưng khi quần thức ăn vào thì chúng im và ngoạm lấy những miếng thịt lớn. Còn tôi thì dùng cái kim thật nhọn đâm vào chiếc bánh xe hơi, có vẻ hơi khó khăn đối với tôi, nó có vẻ khá cứng nhưng tôi vẫn cố gắng. Chiếc thứ nhất và chiếc thứ hai, nhìn chúng có vẻ không có gì biến đổi, nhưng tôi tin khi chúng lăn xe thì bánh xe thế nào cũng sẽ bị bể chắc. Làm xong tôi đánh nhanh rút gọn và rời khỏi căn biệt thự lớn. Quay trở lại xe.

“Bước 1 hoàn tất” - tôi nói với Quỳnh và Khanh.

“Bước 2. Đúng 8h sẽ là giờ khởi hành ra sân bay” - Quỳnh nói

Chúng tôi chờ đến 8h thì như kế hoạch, hai chiếc xe hơi trong nhà có lẽ chúng không sử dụng được. Vì tôi thấy khi chiếc xe lăn bánh ra ngoài thì chúng thấy bánh xe bị bể, lúc đó một chiếc xe hơi màu quen thuộc đến đậu trước cổng. Jack bước xuống xe, ôm lấy tươi cười với Trân, còn tôi thì nổi máu ghen dù tôi biết chỉ là Trân đang đóng kịch.

“Có người đang ghen thì phải?” - Khanh vừa nói vừa cười

“cái thằng này!” - tôi đánh vào vai Khanh

“thôi đi hai ông tướng, tập trung đối tượng, chứ ở đó mà giỡn” - Quỳnh nghiêm giọng nên hai chúng tôi cũng không giỡn nữa, vì cũng khá căng thẳng đùa với nhau mấy câu để giảm bớt.

Chúng tôi tiếp tục tập trung vào Trân và Jack, cảm giác như họ đang tìm cách giải quyết cho đến giờ kịp ra sân bay. Jack mở cửa xe cho Trân bước vào, lúc này Quỳnh gọi điện thoại ra hiệu cho bọn trẻ đến quấy phá chiếc xe của Jack. Chúng khá là đồng tôi nghĩ chắc cũng khoảng mười đứa. Chúng bắt đầu với trò dí nhau xung quanh chiếc xe, giống như cái trò bắt dí mà đứa con nít nào cũng chơi, chiếc xe bây giờ là địa hình của chúng nó, lấy súng nước nhau chí chèo, dính trên đầu xe và kính xe cũng khá nhiều. Những vệ sĩ cố gắng giữ chúng lại, nhưng tiếc là hết tốp này đến tốp khác đến, với trò ném bột năng thì chiếc xe hơi của Jack, thành một bãi chiến trên xe, lũ con nít đúng là cực phá, leo lên cả xe dẫm lên, chân chúng toàn bùn đất, nhiều đó thôi cũng thấy là ko thể đi với chiếc xe dơ như vậy. Thế là chúng rút lui khi thấy chiếc xe không còn gì để trầy trét. Jack thì nổi điên khi thấy chiếc xe của mình, đành phải kêu một chiếc taxi bên đường để đưa Trân ra sân bay. Vậy là bước 2 kế hoạch đã thành công.

Chiếc xe taxi ở bên kia chạy qua khi đàn em Jack qua đường, bây giờ nó đã đậu trước cổng. Vali của em đã được đưa vào trong cốp xe, Jack cũng vào trong xe cùng với em. Xe taxi lăn bánh, chúng tôi bám sát theo sau.

“Bây giờ chúng ta qua thêm một ngã tư nữa, thì sẽ có chuyện xảy ra như chúng ta sắp đặt” - Quỳnh nói chắc chắn. Vừa qua ngã tư một chút mọi thứ đã sẵn sàng, một người chạy chiếc xe honda tốc độ hơi nhanh chạy vượt qua chiếc taxi, lúc này một chiếc xe khác qua đường dừng phải. Chiếc taxi thắng lại, chúng tôi ở phía sau quan sát. Hai chiếc xe đụng nhau gây lộn, chặn hết cả đường, những chiếc xe khác cũng chạy đến dừng xe chặn hết đường đi. Lúc này tôi thấy một tên đàn em của hần mở cửa bước xuống xe trông ngóng tình hình, hần thò đầu vào nói cái gì đó, chiếc xe taxi lùi lại và đi bằng con đường khác. Coi bộ tình hình có vẻ khó khăn hơn, chiếc taxi tấp vào cây xăng đổ xăng, tài xế đi vào nhà vệ sinh.

“Alo, tài xế taxi 207 đây”

“Sao rồi chú?”

“Tình hình là không thể để Trần rời khỏi taxi khi hai tên đó không chịu rời xe”

“Chuyển sang kế hoạch B”

“ok”

Vậy là chiếc taxi đi thẳng đến sân bay, chúng tôi bám sát phía sau. Jack, Trần và tên đàn em của hắn cũng rời khỏi xe, vali cũng được lấy xuống. Kế hoạch B của chúng tôi là Trần sẽ nói là đi vào nhà vệ sinh, thời gian đó chính là lúc chúng tôi sẽ đón em ở một khu vực trong sân bay. Và chỉ trong thời gian ngắn em đã xuất hiện, tôi vội mở cửa xe chiếc taxi để cho em vào, chúng tôi rút khỏi chỗ này càng sớm càng tốt.

Khi vừa gặp em, cả tôi và em nhìn nhau rồi trao cho nhau nụ hôn nhưng nhớ, cả tháng nay tôi không gặp em, em ốm hơn rồi, nhìn xanh xao hơn. Bàn tay tôi ôm trọn gương mặt của em, hôn lấy trắng, ôm em thật chặt vào lòng của mình.

“Hú hú ... kế hoạch thành công tuyệt đối” - Khanh mừng vì Trần đang ở trên xe cùng chúng tôi.

“Cảm ơn hai em rất rất nhiều” - tôi nói như muốn khóc

“có gì đâu! hai người ở bên nhau như vậy là tụi em vui rồi” - Quỳnh quay xuống - “coi bộ tối nay sẽ rất rất là vui đó nha.

“Cảm ơn hai người nhiều nha” - Trần cười và nói

Tôi chỉ biết ôm lấy em cho đến khi về nhà, hạnh phúc trong tôi đã được trở lại. Và tôi biết khi em ở bên cạnh tôi, thì chính là lúc tôi đang đối đầu với một tên trùm buôn bán vũ khí. Tôi sẽ bằng mọi cách để bảo vệ em.

52. Chap 52

Chúng tôi về nhà an toàn.

“Chết vali của em, quần áo của em ở sân bay hết rồi?” - tôi chợt nhớ ra

“hihi... không có gì trong đó đâu”

“là sao?”- tôi nhìn ngơ ngác

“quần áo của Trần đã được đưa về nhà rồi”- Quỳnh nói - “lúc sang bàn tính kế hoạch, em cũng đã lấy đồ của Trần, mọi thứ cần thiết, em qua nói là lấy một số đồ đạc nên cũng không ai kiểm tra hết”

“em thông minh thật đó” - tôi khen Quỳnh

“em lúc nào mà chả thông minh, thôi tụi em đưa hai người đến cửa phòng thôi, để cho hai người riêng tư, chắc cả hai sẽ có rất nhiều điều muốn nói với nhau” - Quỳnh và Khanh đi xuống cầu thang, tôi với em vào phòng.

“cuối cùng hai đứa cũng được ở bên nhau rồi” - Trần nhìn tôi cười

“uhm...” - tôi ôm lấy em thật chặt, tay tôi luồn qua mái tóc của em, cảm nhận em gần hơn -”em ốm đi nhiều lắm em biết không?” - đôi má của em gầy hóp đi nhiều

“anh cũng vậy đó” - bàn tay em chạm vào gương mặt của tôi, tôi quay sang hôn lên bàn tay của em. Tôi cuối xuống tìm đôi môi của em, em đáp trả nhẹ nhàng, tay em choàng cổ tôi, tôi siết eo của em thật chặt. Mọi thứ bay giờ tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm em bên cạnh tôi mà thôi.

Những ngày sống cùng với em thật hạnh phúc, chúng tôi không bước ra ngoài, vì sợ đàn em của Jack sẽ tìm ra chúng tôi. Hôm nay chúng tôi cùng ngồi lại xem tivi, xem ngay đài tin tức thời sự trong ngày.

“hôm nay chúng tôi nhận được tin tức, ông chủ tịch tập đoàn lớn nhất nước ta phải ra tòa về việc tàn trử vũ khí trái phép, xuất nhập khẩu trong và ngoài nước, sự việc được phát hiện vào tối đêm qua, khi kiểm tra hàng xuất nhập khẩu, chúng tôi phát hiện như trên, chúng tôi sẽ điều tra và làm rõ sự việc”

Chúng tôi chỉ biết trở mắt nhìn khi TV quay những vũ khí được chất chứa trong xe hàng của ông chủ, mỗi chiếc xe hàng gồm có khoảng vài thùng súng các loại, đạn. Chúng tôi không tin vào mắt của mình được, chúng tôi nhìn thấy ông chủ bị còng tay đưa lên xe cảnh sát, với các nhà báo vây quanh ông.

“xin cho hỏi ông buôn bán vũ khí thật sao?”

“hay là ông bị ai hại cho đến nông nỗi này?”

“công ty của ông đã hơn 20 năm đứng trên thương trường, việc này theo ông sẽ giải thích thế nào?

“có một nguồn thông tin cho biết, ông đưa con gái ông du học để tránh việc đang xảy ra?”

“có người nói rằng con gái ông không đi du học mà bỏ trốn theo người yêu của cô ấy”

Nhưng câu hỏi cứ ồ ạt liên tục. Cho đến khi ông chủ lên xe cảnh sát, nhìn cảnh đó chúng tôi không thể kiềm lòng được. Tôi tắt lấy TV, lúc này tất cả im lặng ánh mắt đều hướng về Trân, chúng tôi biết Trân bây giờ phải rất là khó chóng chọi với dư luận, với việc ba của mình bị hại cho đến phải vào tù.

Trân đứng dậy thật mạnh rồi bước nhanh lên phòng, tôi chạy theo thì thấy em khóc rất lớn, tiếng khóc của em có thể nghe thấy ở dưới nhà.

“Trân... em bình tĩnh lại đi, đừng kích động” - tôi đến vịn vai của Trân

“Buông em ra! làm sao mà bình tĩnh được khi ba em bị hại phải ngồi tù như vậy được chứ”

“Anh biết em đau và buồn như thế nào, thật sự tội em không nghĩ hấn ra tay sớm như vậy”

“Anh im đi! nếu em chịu ngoan ngoãn đi du học thì ba em sẽ không vào tù”

“Trước sau gì Jack cũng sẽ hại ba của em, không cách này thì cũng cách khác, em có biết Jack có thể lực mạnh như thế nào không? để cứu em ra khỏi vòng tay của hấn, tội anh phải vất vả thế nào em biết không?”

“vậy thì tội anh cứu ba em ra đi, ba em lớn tuổi rồi, không thể chịu đựng trong tù như vậy được, ba em vô tội”

“Anh biết! Trân ah” - tôi ôm em thật chặt, em đánh tôi liên tục không dừng, tôi biết chỉ có cách này mới làm cho em bình tĩnh lại được, em không đánh tôi nữa, ôm tôi khóc thật to như một đứa trẻ. Lòng tôi cũng đau sót khi biết được tin dữ như vậy.

Những ngày kế tiếp trôi qua em không ăn gì khi tôi mang lên cho em. Em chỉ uống nước, tôi phải ép rất nhiều em mới ăn được vài muỗng cơm rồi buông, tình trạng mà cứ kéo dài hoài như vậy thì làm sao có thể đối đầu với Jack đây. Đến ngày thứ năm tôi thật sự không chịu nổi khi thấy em như vậy, tôi đã phát điên lên.

“em đừng có như vậy được không?” - tôi quát ánh mắt em nhìn tôi như không hiểu vì sao tôi lại nổi nóng như vậy -” em không ăn gì gần cả tuần nay rồi, em tính như vậy suốt đời hả?”

“nhưng anh nghĩ sao em có thể ăn ngon ngủ yên khi ba đang ở trong tù”

“ăn để có sức mà đấu với Jack, em có hiểu cái vấn đề đó không, nếu em cảm thấy không muốn ăn nữa thì thôi, anh sẽ không mang thức ăn lên, cũng sẽ không kêu em ăn đâu, em muốn làm gì thì làm” - tôi giận bỏ đi đóng cánh cửa sầm lại, đem đồ ăn vào nhà bếp và hết sức bực mình.

“cô ấy lại không ăn nữa hả anh?” - Quỳnh nhìn vào mâm thức ăn

“uhm.. chẳng chịu ăn, ăn như mèo hử, tức quá đi mà” -tôi đập tay lên bàn

“cô ấy đang bị khủng hoảng mà anh”

“cũng phải ăn một chén cơm để cầm cự, cái này gần như em xem đó, đem lên rồi đem xuống y nguyên, anh sẽ không làm đồ ăn cho Trân nữa, khi nào Trân thấy đói thì tự xuống dưới mà ăn”

Quỳnh nhìn Khanh, rồi cả hai cùng lắc đầu. Quỳnh ngó lên và rồi đi vào phòng chắc là để nói chuyện với Trân, chần an cô ấy. Tôi giận thì giận, buổi tối ai cũng ngồi ăn, em thì không xuống, tôi cứ chòm người tới ngó xem, Trân có xuống không! Hết bữa cơm vẫn không thấy động tĩnh gì.

“Công nhận cô ấy cứng đầu thật chứ”

“Anh bình tĩnh nào”

“không biết như thế nào mới chịu ăn đây”

“con gái cần sự nhẹ nhàng, anh đừng nóng như vậy, nhiều khi Trân mắc cỡ, ngại không xuống, anh vỗ ngọt Trân chút đi” - Quỳnh khêu tay tôi - “anh lên kêu Trân xuống đi, đi đi mà”

“rồi anh biết rồi” - tôi nhăn nhăn

“anh không có nhăn, anh mà nhăn là cô ấy sẽ chết vì đói đó”

“như thế này phải không?” - tôi nhăn răng ra cười

“uhm... phải luôn như thế”

Đứng trước cửa phòng tôi còn hơi lưỡng lự khi mở cánh cửa, tôi hít một hơi thật sâu vào, rồi mở cửa thật nhẹ bước vào trong, thấy em đang ngồi ở bên cạnh giường buồn bã. Mắt sưng lên vì khóc, tóc em rũ rượi, cứ như tôi đang ngồi kế bên một bức tượng vậy. Tôi nắm lấy bàn tay của em.

“Anh xin lỗi vì sáng nay anh lớn tiếng với em, em xuống ăn gì đi, một chút cũng được” - em chỉ lắc đầu - “hay là em uống sữa nha, anh xuống pha sữa cho em uống”. Tôi ngồi xuống thấp hơn em - “Trân ah! em hãy nhìn anh nè, anh biết bây giờ em sẽ không muốn làm gì cả, giai đoạn này anh và em phải thật mạnh mẽ, như vậy mới cứu được ba em. Hãy tin anh, anh cùng với mọi người sẽ cứu ba em. Bây giờ em xuống dưới nhà, ăn một chút gì nha” - tôi nắm chặt tay em, ánh mắt nhìn em tha thiết, em mếu nhìn tôi rồi gật đầu. Tôi ngồi phất dậy tay ôm lấy em. Rồi sau đó em và tôi đi xuống bếp.

“Cuối cùng cũng chịu xuống rồi ha” - Quỳnh chọc

“Tình yêu có khác ha!” - Khanh gật đầu công nhận

“Em ngồi đi, anh làm đồ ăn cho em” - tôi vui vẻ vào bếp làm thật nhanh - “xong rồi nè!” - tôi đem ra bàn và đặt xuống mùi hương thơm ngát cả phòng bếp.

“thơm quá” - em kề mũi gần chiếc đĩa hủ tiếu hải sản tôi đã làm cho em

“mày sướng ghê!” - Quỳnh bĩu môi

“mốt em nhịn đói đi, rồi anh cũng làm cho em ăn” - Khanh khoái chí

“thôi không cần! tốt quá!” - quỳnh khoanh tay liếc xéo Khanh

“Em ăn đi, ăn từ từ thôi, nóng lắm đó” - tôi ngồi gần em

“ạ”

Nhìn em ăn uống lại tôi cảm thấy thật vui, em ăn hết không giống như những ngày trước. Nhìn em không còn xanh xao như trước kia nữa, do được tôi bồi bổ chăm sóc đặc biệt.

Buổi tối ở phòng khách.

“Anh muốn nói chuyện với mọi người về việc Ba của Trân” -lúc này mọi người vây lại với nhau tập trung nhìn vào hướng tôi

“Anh có cách gì sao?” - Trân hỏi một cách hồi thúc

“uhm... anh chưa nghĩ ra cách gì em à”

“bốn người chúng ta không lẽ không chống lại một mình hắn được sao?” - Khanh nói

“hắn vừa nguy hiểm, đồng bọn của hắn cũng không ít?” - Quỳnh tiếp lời

“đúng rồi, việc mà tụi anh giao cho em là vào công ty của Jack...” - tôi nói

“em xin lỗi... em đã cố gắng tìm mọi cách để có thể vào công ty của hắn ,kiếm được chút manh mối nào đó, nhưng em không thể tìm kiếm được gì cả”

“có lẽ chúng ta phải dụ cộp ra rừng thôi” - ánh mắt tôi cho mọi người thấy rằng tôi đang có kế hoạch nào đó cho cuộc chiến lần này.

“dụ cộp ra khỏi hang thì đúng hơn” - Quỳnh sửa lại lời tôi nói

“dụ cộp là dụ làm sao anh?” - Trần hỏi tôi

“sư huynh đạo này dùng từ cao siu quá, đệ khó hiểu quá”

“đơn giản là chúng ta sẽ phải khá liều lĩnh một chút, nhưng lần này cần Khanh rất nhiều, nhất là những bạn bè của em, những ai giỏi võ thì càng tốt, và phải lanh lẹ xử lý tình huống bất ngờ xảy ra”

“dạ được, huynh cứ nói đi, cỡ nào đệ cũng sẽ giúp mà”

“uhm... anh nghĩ chúng ta trước tiên là phải dụ bọn đàn em của Jack, bắt chúng nó khai hết mọi thứ mà chúng biết”

“tụi nó dữ lắm đó anh” - Quỳnh ngáng ngẫm

“chúng ta phải sử dụng mưu kế thôi” - tôi dự lưng vào ghế

“anh nói rõ hơn đi” - Trần nôn nóng

“chúng ta sẽ theo dõi chúng, để biết chúng thường hoạt động ở đâu, sau đó chúng ta sẽ ra mặt để chúng thấy chúng ta, phải đuổi theo bắt chúng ta, đơn giản Jack cũng đang tìm chúng ta, chúng ta sẽ cài bẫy cho bạn của Khanh, một số đồng bọn chúng vào góc kẹt. Tìm một nơi nào đó bí mật, bắt chúng phải khai hết tất cả, chúng ta sẽ điều tra thử xem chúng có nhân thân nào không? đôi khi chính điều đó sẽ là điểm yếu của bọn chúng”

“nghe có vẻ được đấy” - Khanh đồng tình với kế hoạch tôi vừa đưa ra

“có quá nguy hiểm không? lỡ chúng không đi vài đứa, đi cả bầy thì tính làm sao?” - Quỳnh đưa ra tình huống khó khăn

“anh nghĩ chúng chỉ đi ba đứa, cái thằng đánh anh ở dưới quê và hai đứa nữa” - tôi khẳng định

Khi nghe nói chỉ có ba tên thì Quỳnh và Trần cũng bớt lo lắng đi. Vẫn như trước kế hoạch lần này phải được tính kĩ càng hơn, vì lần này Trần phải ra mặt để cho chúng nó thấy và đuổi theo. Tôi sẽ là người giúp em chạy thoát khi cố tính cho chúng phát hiện, chúng tôi có ba ngày để chuẩn bị thật kĩ càng, không được sơ hở dù chỉ là một chút.

53. Chap 53

Những ngày đó chúng tôi đều theo dõi tin tức vụ buôn bán vũ khí lậu của ông chủ, trong khi chúng tôi tìm đến luật sư, việc theo dõi chúng nó kế hoạch sẽ dời lại vài ngày, nếu gấp quá sẽ không ổn, một mình chúng tôi cũng không thể ra mặt được. Chúng tôi nhờ đến luật sư thành phố để bào chữa cho ông. Ban đầu chúng tôi nhờ đến thì ai cũng từ chối, dù chúng tôi có trả giá cao như thế nào, có lẽ đây là một dự án khó mà cải lại được với vật chứng hiện tại. Và chúng tôi tìm đến một văn phòng luật khác, nhìn nó không hoành tráng bằng những cái kia nhưng đây là hy vọng cuối cùng của chúng tôi.

“Xin chào! Tôi có thể giúp được gì cho anh chị! Tôi là Luật Sư Tâm?” - người luật sư bắt tay cùng chúng tôi

“Dạ! chúng tôi muốn anh làm luật sư bào chữa cho vụ việc tàn trử vũ khí lần này”

“Ah! tôi có biết và mấy ngày nay cũng theo dõi việc đó”

“Chúng tôi là người bị hại, xin ông giúp chúng tôi” - tôi cầu xin luật sư -” chúng tôi đã tìm kiếm những luật sư khác, họ không nhận vụ này, dù có van xin họ đến đâu”

“Mọi người có chứng cứ hay bất kì manh mối gì để chứng minh ông chủ các người vô tội không?”

“chúng tôi chưa có gì ” - Trân trả lời với vẻ mặt buồn bã

“nếu không có những thứ đó thì sẽ vô vọng không cứu được ông chủ các người ra đâu”

“chúng tôi sắp bắt đầu theo dõi chúng, nếu như hôm nay tìm được luật sư” - Khanh nói

“Tôi sẽ giúp các các bạn, các bạn và tôi sẽ cùng hợp tác, tìm ra manh mối để lật đổ vụ án lần này” - Luật Sư Tâm đã nhận lời giúp chúng tôi

Và những ngày sau đó chúng tôi cật lực theo dõi, chúng tôi biết được chúng thường đi đến đâu, lúc nào cũng đi chung với nhau, mất gần cả tuần lễ chúng tôi mới xác định được chúng thường xuyên ở một quán nhậu gần bờ kè, gần như tối 7h chúng đều tụ tập uống rượu, sau đó đến 11h đêm chúng lại vào vũ trường. Chúng khá cộc dễ gây sự với bất cứ ai đụng hay va vào chúng, còn ban ngày chúng ở một chỗ khá biệt lập, nơi đó là nơi các đồng bọn của Jack tập luyện đánh đấm với nhau, cờ bạc, gái gú, rượu chè. Mọi thứ được ghi lại bằng máy quay phim nhỏ.

Và chúng tôi quay được một đoạn clip khá quan trọng, nó có thể sẽ là chìa khóa để phá vỡ vụ án lần này.

“Sao rồi?” – Quỳnh nhìn tôi và Khanh

“Mới quay được một đoạn đối thoại của chúng, liên quan đến ông chủ của chúng ta” – Tôi trả lời

“Đâu? mở lên xem nào” – người luật sư giục

Rồi tôi kết nối chiếc máy quay với chiếc TV.

“hahaha...” – tên đánh tôi cười lớn cứ như hấn vừa hả dạ một chuyện gì đó – “ Yo.... Yo ...”

“công nhận anh thật là tài giỏi?” – tên ngồi bên phải hấn nói

“chứ sao? Tao là đại ca tụi bay thì tao phải giỏi thôi” – hấn tự mãn thật đấy

“anh đã để trót lọt những vũ khí vào mớ hàng của hấn ta thật tài tình” – tên bên trái nói

“uhm... đơn giản là hấn ta quá tin anh Jack của chúng ta đó thôi, gần như tin tưởng tuyệt đối, nên việc kiểm tra hàng hóa, hấn đều giao cho anh Jack...”

“sao mà ông ta có thể tin tuyệt đối như vậy được nhỉ?” – tên bên phải nói

“đơn giản ông ta nghĩ, Jack sẽ trở thành con rể của ông ta, con gái của ông ta không biết điều, trốn thoát, thế là ...XONG! hahaha” – hấn cười nhạo

“nghe nói con gái của ông ta thương một đứa con gái có ngoại hình như một thằng con trai”

“uhm... tao còn bị lừa với dáng vẻ bên ngoài của ả? Ta đánh ả đó không còn gì? Thật là sướng tay”

“thì ra những món hàng có chứa súng trong thùng, khi đại ca kêu tụi em đưa hàng lên xe”

“uhm.. được chuẩn bị sẵn hết rồi, nhờ vậy mà tao với tụi bay được thưởng cũng kha khá đó thôi” – nói xong là chúng cùng nhau uống bia, rồi đến chọc ghẹo các cô gái, nhìn chúng chẳng khác gì bầy súc sinh.

“sắp tới chúng ta có nhiệm vụ nào không đại ca?” - tên bên phải rót bia và hỏi

“uhm... có đó, tìm cho ra con gái của ông ta đem về cho anh Jack , bằng mọi cách phải dụ cô ta đưa hết tất cả tài sản để trả ba của cô ta ra”

“biết tìm ở đâu đại ca?”

“tao cũng chưa biết nữa, nhưng tao nghĩ tốt nhất là nên thăm dò những nhà người thân của cô ta, bạn bè của cô ta”

“có khi nào có tài sản rồi anh Jack có để cho ba và cô ta yên?”

“haha.. mày cũng khá là thông minh, theo tao anh Jack sẽ giết ba của nó, sau đó chiếm đoạt nó, và thấy nó cho chúng ta, nó cũng khá là xinh đẹp, cũng khá là hấp dẫn không thua gì ở những đứa quán bar đâu. hahahaha...”

“vậy tên người yêu của cô ta thì sao đại ca?” - tên bên trai nói

“chết chứ sao? không có đất cho nó sống đâu? còn không thì cho nó liệt toàn thân, haha... uống nào!”

“Yo... đại ca... chúng ta sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình, và chúng ta sẽ được thưởng hậu hỷ”

Coi xong đoạn clip, tôi tức giận không kiềm được bản thân mình

“LŨ CHÓ CHẾT” - tôi dộng tay vào tường

“anh bình tĩnh lại , anh nóng thì cũng không làm gì được đâu” - Quỳnh nói

“chúng nó sẽ sẽ” - Trần sợ hãi co rúm cả người lại

“không sao đâu! có anh và mọi người sẽ bảo vệ cho em” - tôi đến và ôm lấy em

“chúng có vẻ đang chuẩn bị kế hoạch bắt cóc Trần” - Người luật sư nói - “bây giờ chúng ta đã có bằng chứng” - người luật sư lấy chiếc máy quay phim chép vào laptop của mình.

“Liệu việc để cho chúng phát hiện Trần làm mỗi nhử cho chúng, có nguy hiểm quá không?” - Quỳnh có vẻ không ủng hộ việc này

“chúng ta cần suy nghĩ lại, nếu chúng phát hiện thế nào chúng cũng sẽ gọi đồng bọn” - Khanh nhìn tôi và Trần nói.

“uhm...” - tôi im lặng và suy nghĩ

“không! dù thế nào chúng ta cũng phải bắt chúng để chúng khai ra mọi thứ” - Trần nói

“không được đâu em, chúng đang tìm em, chúng thấy em là như mèo thấy mỡ, rất rất nguy hiểm không được đâu” - tôi cản em

“chứ bây giờ còn cách nào để có thể đưa ba em ra khỏi tù chứ?” - chúng tôi đều im lặng khi nghe Trần nói điều đó ra. Bây giờ chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn cách đó - “tại sao mọi người đều im lặng, sự thật chúng ta đâu còn cách nào ngoài cách đó”

“KHÔNG, em không đi đâu cả, anh sẽ chính là người dụ chúng” - tôi đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mắt em.

“có lẽ nên để cho anh chàng này đi” - người Luật Sư đồng tình - “nếu hắn có bắt được anh ta đi chẳng nữa, cũng sẽ không làm gì được, nếu hắn có được cháu thì mọi chuyện sẽ như theo ý của hắn”

“nhưng mà”

“không nhưng gì cả, , anh có kế hoạch như thế này” - trong đầu tôi lóe lên một kế hoạch có thể đánh úp chúng - “chúng ta sẽ thuê quán nhậu mà chúng thường xuyên lui tới, dụ chúng uống thật say, để khả năng chống chọi của hắn giảm đi, chúng ta sẽ dùng lưới bắt lấy chúng như bắt lấy cá vậy, sau đó chụp thuốc mê, và đưa đến địa điểm chúng ta đã sắp đặt”

“Được đấy! như vậy nguy hiểm sẽ bớt đi, lúc đó xung quanh sẽ toàn là người của chúng ta, chúng có muốn chống cự cũng không được” - Khanh đồng ý với kế hoạch của tôi.

“Hãy tin anh!” - tôi nhìn thẳng vào em ” anh sẽ không sao? anh hứa anh sẽ gặp lại em mà, em và Quỳnh cùng với những người bạn của Khanh có mặt ở địa điểm trước, như thế sẽ an toàn cho em”

Như thế chúng tôi đã thống nhất là thay đổi kế hoạch, vì chúng tôi không muốn đưa Trần vào vòng nguy hiểm quá như vậy! Đúng như kế hoạch buổi tối hôm sau chúng tôi đã dàn dựng mọi thứ một cách hoàn hảo,

những người anh em của Khanh vào vai quần chúng, Khanh và một người bạn khác vào vai người bán hàng,. Chúng đã đến, tất cả đều nhắm vào chúng.

“chủ quán đâu ra đây coi” - đàn em của hắn lên tiến

“dạ ra liền” - Khanh chạy ra tiếp

“hôm nay có gì ngon không?”

“dạ có! món mì xào ốc dât! quán mới đưa món này vào”

“đại ca thấy sao?” - nó hỏi ý

“uhm.. cứ đem ra đi, cho một kết bia 333 luôn”

“dạ có liền”

Chúng có vẻ thích ăn nhậu nhỉ? chúng tôi cho mấy em xinh đẹp ra để dụ dỗ hắn.

“Ê ... chủ quán... mấy em này ở đâu ra vậy?” - đàn em hắn hỏi Khanh

“Dạ! tại em thấy mấy anh uống ở đây thường xuyên , là khách thân thiết với quán em, nên hôm nay muốn cho mấy em để phục vụ tốt hơn, quán em hôm nay sẽ không tính tiền các anh, các anh cứ ăn nhậu thoải mái” - Khanh khá nhiệt huyết nên chúng không lấy một chút nghỉ ngơi

“oh! được! một ta sẽ dẫn thêm mấy thằng em đến ủng hộ quán chú, quán chú làm ăn vậy ta thấy được đó” - tên đại ca tỏ vẻ khá hài lòng

chúng tôi làm đồ ăn cho chúng, tất cả các món đầu chúng tôi không bỏ gì vào cho chúng. Đến món cuối cùng chúng tôi đã bỏ vào hai liều thuốc ngủ cho chúng, chúng mặc nhiên ăn nhậu, khoái chí khi có ba cô em ngồi xung quanh, chúng đùa giỡn một cách dè dặt, dè dặt, ôm ấp, sờ mông, sờ ngực. Những cô gái đó cũng được chúng tôi thuê từ các cô gái đứng đường mà thôi.

“hôm nay vui quá tụi bây! được nhậu miễn phí, được có gái để ôm” - hắn say thật rồi - “yo youống tiếp đi anh ... uống nhiều vào nè” - cả ba tên bị ép uống đến gần say, nhìn lại cũng hai kết bia, đồ của chúng cũng khá cao, với hai liều thuốc ngủ được đưa vào bia thì kì này chúng chỉ có chết mà thôi. Không có sức mạnh như chúng thì phải sử dụng mưu kế mà thôi.

Một lát sau ba tên nằm gục trên bàn ngủ như chết, chẳng biết trời đất mây gió là gì. Chúng tôi đứng dậy quan sát chúng, đụng chúng, đạp chúng xuống đất, chúng vẫn nằm yên ngủ một cách ngon lành. Xe cũng đã chuẩn bị, trói hết tất cả chúng lại, chất lên xe hàng thì cũng không ai để ý. Chúng tôi đã chở chúng địa điểm mà chúng tôi đã chọn, nơi để bắt chúng khai ra mọi thứ.

54. Chap 54

Chap54

Về đến căn cứ mà chúng tôi đã lập sẵn, vác chúng xuống xe, chúng khá to con việc khiêng chúng lên xuống cũng khá mệt, chúng vẫn còn ngủ say như chết. Chúng tôi chờ trời sau đó, cho chúng ngồi trên chiếc ghế tựa mà chúng tôi chuẩn bị sẵn, chúng từng đứa lại, trói thêm một vòng thật chặt xung quanh chúng.

“Phù” - tôi thở phào , phỉ tay - “thế là xong! cuối cùng cũng bắt được chúng!”

“Bây giờ mình sẽ làm gì với chúng đây Hai Khỏe?” - Khanh hỏi tôi

“Đương nhiên là sẽ hỏi chúng về việc chúng hại ông chủ như thế nào?” - tôi nhìn chúng nó như muốn giết chúng nó.

“Bây giờ chúng ta ra ngoài để chúng nó ở đây! Sáng ngày mai chúng ta sẽ hỏi chúng!” - Quỳnh nói

“Quỳnh cho chúng đến hai liều thuốc ngủ! Mai chúng có tỉnh dậy nổi không?” - Trần nói

“uhm... giờ thấy hai liều cũng hơi nhiều đấy” - tôi chột nghĩ

“không sao đâu! cùng lắm thì chúng ngủ nhiều lắm là hai ngày thôi” - Khanh nói

Lúc này chúng tôi đã tập trung tại một căn phòng. Người Luật Sư Tâm vào gặp chúng tôi.

“Hôm nay tôi đã đến trại giam và gặp ông chủ”

“Ba con thế nào rồi luật sư?” - Trần lo lắng

“ba của con vẫn ổn, ông ta khá ngạc nhiên khi gặp tôi” - người luật sư kể lại quá trình vào trại giam gặp ba của Trần.

Tại trại giam.

“Chào ông!” - người luật sư chào ông chủ

“Chào! Ông là ai?”

“Tôi là luật sư của ông!”

“Luật sư??? Ai đã mời ông làm luật sư cho tôi?”

“Chính là con gái của ông với một người nữa”

“con gái của tôi! ông biết con gái của tôi ở đâu sao?”

“tại sao ông lại hỏi tôi như vậy?”

“Vì con gái tôi đã bỏ nhà đi” - nét mặt của ông chủ rất buồn - “con gái tôi có khỏe không?”

“cô ta vẫn khỏe, ông đừng quá lo lắng, qua sự việc tôi thấy ông là người bị hại”

“đúng vậy! tôi bị hại, tôi không biết gì về những món hàng lậu đó lại nằm trong các món hàng của tôi”

“ông có nghi ngờ ai đã hại ông không?” - người luật sư hỏi

“tôi không biết là ai?”

“người mà ông tin tưởng giao hết mọi việc?”

“Jack sao? Jack ư... “ - ông chủ lẩm bẩm

“hình như ông biết điều gì đó”

“Jack là người tôi tin tưởng, Jack sẽ là con rể tương lai của tôi, lý do gì nó lại hại tôi chứ?”

“theo tôi được biết, con gái ông không hề tin tưởng cậu ấy, con gái ông khẳng định rằng chính cậu ta đã hại ông” - lúc này ông chủ im lặng và suy nghĩ những gì đã diễn biến ra trong đầu của ông ấy -”đây là đoạn clip ngắn mà con gái ông đã cùng bạn bè của mình đã ghi lại”

Ông chủ không tin vào mắt mình thấy! Nó như một cú gián xuống đầu của ông!

“Tôi hiểu rồi! Thằng khốn nạn” - ông chủ đập mạnh tay xuống bàn

“ông đừng kích động! Ông hãy kể lại quá trình trước khi xảy ra vụ việc đưa hàng lậu lên trên xe, căn cứ vào đó tôi sẽ điều tra thêm để sớm minh oan cho ông”

“Được! tôi sẽ kể hết mọi việc”

“Trước khi tôi bị bắt là khoảng 1 tháng, tôi cùng Jack đi gặp một khách hàng khá tầm cỡ, ông ta muốn được hợp tác với tôi, ông ta là do Jack giới thiệu. Jack bảo đã có làm ăn với ông khách hàng này rồi, ông khách hàng muốn hợp tác làm ăn với tôi nên đã giới thiệu. Tôi rất tin Jack nên việc giấy tờ tôi đã kêu cậu ta kiểm tra sau đó tôi chỉ việc kí vào , cũng không nhìn qua một chữ nào trong hợp đồng”

“Ông thật là bất cẩn” - người luật sư lắc đầu

“uhm... bởi vì tôi xem nó như con rể của mình!”

“hình như con gái của ông yêu người khác chứ không phải cậu ta thì phải?”

“uhm...đúng vậy yêu một người khác, nó đã bỏ trốn cùng người đó”

“haiz... người yêu của con gái ông thì đang giúp ông thoát khỏi nơi đây, càng sớm càng tốt, tôi không biết lý do gì ông lại cấm cản như vậy?”

“người con gái tôi yêu là một đứa con gái”

“con gái sao??” - người luật sư ngạc nhiên -”vậy mà tôi cứ tưởng là một chàng trai đó chứ, nhưng thấy cậu ta cũng xứng đáng để gọi hai tiếng “đàn ông””

“tôi cũng không biết! sự việc kí hợp đồng đó ban đầu có vẻ thuận lợi, nhưng từ khi con gái tôi bỏ trốn thì công ty của tôi bắt đầu rơi vào tình huống khó xử, nào là nhân viên nghĩ việc không có một lý do nào, khách hàng hối thúc, dẫn đến đền hợp đồng.... và cuối cùng là chuyện này”

“tôi nghĩ do cậu ta không có được con gái của ông nên đã tìm mọi cách để làm ông ra thế này”

“thằng chó chết! Tôi sẽ giết nó khi thấy mặt nó”

“ông cứ bình tĩnh! Ngoài những việc trên ông còn giao cho hấn làm gì nữa không?” – ông chủ suy nghĩ và cố gắng nhớ đã giao phó cho Jack những gì, sau đó ông lắc đầu

“uhm.. hình như chỉ có như vậy thôi, ngoài ra tôi không giao phó cho Jack việc gì cả?”

“ông cố nhớ thử xem, có liên quan gì đến tài sản của ông không?”

“không! Tài sản tôi cũng đã để lại một tờ di chúc cho con gái của tôi, phòng hờ tôi có chuyện gì? Không hề liên quan đến Jack”

“uhm.. thôi được rồi! Tôi sẽ cố gắng hết sức để cứu ông ra”

Đó là câu chuyện mà luật sư đã kể lại toàn bộ cho mọi người cùng nghe.

“Trời ơi! Sao bác ấy có thể tin người một cách mù quáng như vậy chứ?” – Khánh tức tối

“uhm... vì bác ấy nghĩ Jack sẽ là con rể tương lai của bác ấy mà”

“khi thấy em đòi đi du học, ba đã rất rất vui, ba lại càng vui hơn khi thấy em thân và vui vẻ với Jack” –Trần nhún vai –“ai lại nghĩ một người có học thức như Jack lại làm những chuyện như vậy chứ?” – Trần lắc đầu

“Bây giờ không như hồi xưa đâu cháu ah! Không phải du côn là có thể trở thành trùm xã hội đen đâu cháu! Du côn thì chỉ biết đánh nhau, còn du côn cộng với học thức cao thì sẽ biết điều khiến phát triển một cách như thế nào, để không bị phát hiện và hoạt động mạnh mẽ. Không phải học thức cao là người đàng hoàng đâu” – người luật sư nói

“Thành phần vậy cũng hiếm ha” – Tôi nói

“uhm thành phần hiếm như vậy chỉ có một mình hấn thôi” - Khanh nói

“bây giờ chúng ta phải chờ chúng tỉnh dậy , hỏi tội chúng!”

Sau hai ngày chúng tôi đã cho chúng ngủ đã giấc rồi, thì đến lúc này không cho chúng ngủ tiếp được nữa. Những người bạn của Khanh dùng xô nước tạt trên đầu của chúng nó tạt xuống, xô thứ ba thì tụi nó mới mở mắt tỉnh dậy. Điều đầu tiên của chúng làm là cựa quậy hết sức khi không hiểu tại sao mình bị trói, có mặt ở một nơi như thế này.

“Tụi bây làm cái chó gì vậy? Thả tao ra?” - tên đánh tôi la hét ầm ỉ, hấn đưa mắt nhìn ai đã làm điều này

“ủa? sao chúng ta bị trói vậy nè?” - hai tên đàn em của hấn cũng ngỡ ngàng như hấn

“ngủ ngon không?” - tôi đứng trước mặt hấn

“thì ra là mày! Thằng nông dân, đúng hơn là một con nông dân nghèo mạt, chả ra cái thá gì” - “BỐP” - nắm đấm của tôi dọng thẳng vào mặt hấn

“mày nói chuyện có lễ độ chút đi, nếu không muốn bị đập”

“Phụt” - hắt nhả nước bọt xuống đất như một sự khinh bỉ , lúc này không cần tôi ra tay, bọn em của Khanh đã bay vào thực vào bụng hắn liên tục.

“Dừng lại” - tôi ra lệnh

“Tụi bây muốn gì?” - hắn hét lên

“Tụi tao muốn biết chính mày và thằng Jack đã hại ông chủ như thế nào?”

“hừ tụi bây nghĩ tụi bay có thể làm cho tao nói được ah”

“tụi tao sẽ làm mọi cách để cho mày phải khai hết” - Khanh tiến gần, kề sát mặt với hắn.

“cứ làm gì mà tụi bây có thể” - hắn cười nửa miệng

“đập nó” - Khanh ra lệnh cho đàn em của mình, dù bị đánh rất nhiều hắn không khai dù chỉ một lời.

“tụi bây đánh tao cũng như gãi ngứa cho tao thôi”

“Vậy thì tụi tao sẽ có cách khác” - tôi nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù, lấy vôi nước sít thẳng vào mặt của chúng, ướt từ đầu đến chân, nước cứ phun thẳng tung tóe.

“Mày đang làm cái oái gì vậy hả?” - hắn cố gắng nói mở mắt khi tay tôi vẫn đang cầm vôi nước.

“nếu mày chịu nói ra những gì tụi bay đã làm thì tao sẽ ngưng xịt nước”

“hahah.... ọc ọc ...sặc sặc”- vì hắn cười nên toàn bộ nước tôi xịt ra đều chui tọt vào miệng của hắn.

“thôi đi anh” - Trần nói và nhìn hắn

“hừ ..” - nước tắt tôi thấy vôi nước xuống đất

“tao cho tụi bây biết dù thế nào thì tao cũng sẽ không khai những gì tao làm với ba của con bé đó, tụi bây nên nhớ nếu như những ngày sắp tới đại ca Jack không thấy tao thì bọn đàn em tụi nó sẽ tìm ra tao và tụi bây cũng không có đường quay về đâu”

Khi hắn nói điều đó thật sự chúng tôi đã quên mất đi điều này, nhưng không vào hang cọp thì sao giết được cọp, theo lao rồi thì phóng theo lao luôn.

“bốp” - cú đấm của Khanh bay thẳng vào mặt của nó - “xin lỗi! tụi tao cóc sợ, đừng có hù”

“tụi bây không được đánh đại ca của bọn tao” - tên đàn em hắn lên tiếng

“bịch ... bốp... bịch,,,” - “tao đánh nè” - Khanh nói -” đánh luôn tụi bây chứ đừng có đánh đại ca tao, tụi bây tao sẽ giao cho công an giải quyết, đừng có hòng mà tụi tao thả ra”

“Rìng...rìng... reng... reng...” - điện thoại của tên bị nhất reng lên, chúng tôi nhìn thấy để rằng Anh Jack, chúng tôi có một chút hồi hộp, cuộc gọi lần thứ nhất rồi đến lần thứ ba. Rồi im bật.

“hahaha...” - hắn cười ngạo - “sợ xanh mặt rồi hả? tao tin rằng chỉ ngày mai thôi, anh Jack sẽ phái người tìm tao, còn chỗ này của tụi bây thế nào cũng sẽ bị đốt trụi, đốt sạch” - gương mặt hắn bầm tím, ướt sũng, hắn cũng biết đau và cảm thấy bắt đầu lạnh.

“tụi bây! khinh cái đám chó này ra ngoài trời, cho sương đêm xuống,để tao thử xem sức khỏe của tụi bây có chịu đựng được với khí hậu trời như vậy không? Và tụi bây sẽ ở ngoài nắng vào ngày mai nữa”

Chúng nó được khinh ra ngoài giữa trời đêm lạnh buốt, những đàn em của Khanh thay phiên túc trực canh tụi nó và tránh sự xâm nhập của những kẻ lạ mặt.

55. Chap 55

Vào buổi trưa nóng bức với nhiệt độ trong ngày cao khá cao lên đến 38 độ C. Chúng nó nhăn nhó dưới cái nắng gắt của buổi trưa, mồ hôi chảy ròng ròng trên người cứ như vừa mới được tắm xong. Chúng mệt mỏi, bức bối trong cái nắng, chúng tôi ở bên trong với cái nóng oi bức còn không chịu nổi, chúng nó không biết ra sao. nhưng chỉ cách đó thì chúng mới nói ra những gì đã làm với ba của Trần.

“Tụi bay thấy thời tiết thế nào?” - Khanh đến vừa nói vừa cầm chai nước tuồng vào miệng, cả ba tên nhìn thèm thuồng - “Khát nước không?” - cả ba tên gật đầu lia lịa

“nếu tụi bây nói ra tụi tao sẽ cho tụi bay nước uống!” - tôi nói với chúng

“tụi tao thà uống nước bọt chứ không nói ra”

“chắc không?” - Quỳnh nheo một mắt nhìn chúng

“chắc” - ba tên đồng loạt nói

“ờ ... thế thì nước nước bọt đi” - Quỳnh nói - “nè! đem nước đá ra đây đi, rồi còn đồ ăn nữa, ở trong hầm quá”

Thế là chúng tôi mặc kệ chúng, bày biện thức ăn thật hấp dẫn, đồ uống mát lạnh và để mấy cái thùng đá ở phía trước, để xem chúng có chịu nổi khi thấy chúng tôi uống nước thỏa thích, ăn thật no, chúng thì nhin đói nhin khát cũng vài ngày rồi.

“Cách này liệu chúng có nói cho chúng ta biết không? - trân nói nhỏ với tôi

“A tin là chúng sẽ không chịu nổi đâu, khi thấy chúng ta như thế này” - tôi cười

“chúng không chịu nổi đâu Trân yên tâm đi” - Quỳnh đến đưng vai

Chúng tôi ăn uống vui vẻ thoải mái, hưởng thụ những gì đang có, lâu lâu cũng ngó xem chúng đang làm gì, chúng đang chăm chú nhìn những món ăn và những ly nước đá mát lạnh. Lúc này Khanh cầm chai nước ngọt được đông lạnh tiến gần đến phía chúng nó.

“Tụi bay hay thật!” - Khanh mở chai nước ngọt, ánh mắt của chúng nhìn chăm chăm vào chai nước, Khanh đưa chai nước lên miệng tuồng ực ực, rồi lấy tay chùi mép - “trời nắng nóng, uống cái này thật là đã, ực ực “ - Khi thấy Khanh quay lưng bước đi

“Này!”- tên đại ca gọi

“có chuyện gì?” - Khanh nhướn một mắt nhìn hắn

“cho tao một chút nước tao sẽ nói cách tụi tao đã làm với ông chủ tụi bây” - lúc này mọi người tiến gần đến chúng

“mày có giữ lời hứa không?” - Lúc này tôi đến gần hắn

“làm sao mà tụi tao tin mày được?” - Khanh chêm vào

“nói ra đi rồi tụi tao sẽ cho mày nước uống và thức ăn” - Quỳnh cầm chai nước và đĩa thức ăn.

“khát quá, nóng quá” - hai tên đệ tử của hắn miệng không ngừng nói

“được rồi! cho ta một chút nước để có sức mà kể chứ?” - đôi mắt hắn van xin chúng tôi, chúng tôi nhìn nhau lưỡng lự.

“có chắc là tụi tao cho mày uống nước thì mày kể chứ, làm sao tao tin được ba đứa bây đây?” - tôi nhìn ba tên và nói

“bây giờ tụi bây không cho tao uống nước, tao cũng không thể kể cho tụi bây nghe được, giang hồ chữ tín luôn hàng đầu mà” - tên đại ca nói

“thôi được rồi! tôi sẽ cho các người uống một ngụm nước thôi” - Trân nói

“Trân! em đừng tin chúng quá!” - Khanh can lại

“không sao đâu!” - Trân vẫn làm theo ý của mình - “nước đây” - Trân đến cho chúng uống, cả ba tên đứng là như chết khát, uống hớp liên tục.

“nè đủ rồi” - Khanh giật lại - “tụi bây kể việc tụi bây đã làm đi”

“hahaha..... “ - hắn cười nhạo - “ xin lỗi tao quên rồi” - cùng lúc đó hai tên kia đồng thanh cười theo

“thằng khốn” - tôi đập thẳng vào mặt hắn

“tao có chết cũng không khai đã làm gì? chỉ cần nay mai thôi,, anh Jack sẽ tìm tụi tao và sẽ phá nát cái chỗ này, cảm ơn cô tiểu thư nhẹ dạ tin người, thương người nữa”

Khi hắn vừa dứt lời là tôi và Khanh đã nện cho hắn vài đấm vào mặt.

“Dừng lại” - một giọng nói vang lên

“Ai vậy?” - Quỳnh nói và nhìn xung quanh

“Ai vừa nói vậy?” - tôi nhìn đảo mắt xung quanh, trước mặt tôi có những tên mặc áo

đen xuất hiện, bước ra giữa chính là Jack.

“là tao đây” - trên miệng hắn đang ngậm một điều thuốc, hắn thấy điều thuốc xuống chân rồi dùng chân dậm cho điều thuốc tắt.

“sao mày lại biết tụi tao ở đây?” - Khanh to mắt ngạc nhiên

“chuyện đó không quan trọng! Quan trọng là tao biết tụi bây đang bắt người của tao” - hắn nhìn về phía ba tên đang bị trói - “tụi bây cởi trói ba đứa kia ra” - hắn ra lệnh.

“ai cho tụi bây tự tiện vậy? tụi bây có biết ở đây là đâu không?” - Tôi tiến lên phía trước

“ở đây là mặt đất, sao mày nói chuyện ngu vậy?” - hắn trả lời còn đàn em của hắn thì ôm bụng cười

“ở đây là địa bàn của bọn tao, tao muốn tụi bây rời khỏi đây” - Khanh phản ứng gay gắt

“trước khi rời khỏi đây thì tao cũng phải chơi một chút đã”

Hắn vừa dứt câu thì tất cả đàn em của hắn xông thẳng vào chúng tôi, chúng tôi không kịp trở tay những đàn em của Khanh nhanh chóng bị hạ gục dưới tay mấy tên này, còn ba tên kia thì được cởi trói bởi đàn em của Jack. Tất cả gần như hỗn loạn ở nơi đây.

“Em và Quỳnh trốn đi” - tôi nói

“không được ... hắn sẽ giết anh mất’ - em không muốn đi

“nếu em ở đây thì hắn sẽ dễ dàng bắt em, Quỳnh, luật sư ba người mau đi đi”

“chạy mau đi!” - Khanh nói trong khi hạ gục những tên khác.

Tôi chạy đến giúp Khanh đánh những tên còn lại, chẳng biết từ đâu ra chúng quá đông, tôi dùng chân đạp đá thẳng vào bụng những tên khác, tay liên tục đấm và đấm. Khanh kẹp cổ một tên lấy tên đó làm bả chần cho mình rồi hất tung nó ra. Đánh một hồi cả tôi và Khanh đều thấm mệt.

“Hay quá” - hắn đứng vỗ tay - “phim hành động coi trực tiếp thế này mới sướng, tụi bây mệt chưa?”

“dù thế nào mày cũng phải trả giá cho những việc mày làm” - tôi nói thật lớn

“haiz.... sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn to miệng”

“dù có chết cũng sẽ chiến đấu với mày” - Khanh nói

“Haiz... chỉ còn hai tuần nữa là kì thi đại học diễn ra, thật là uổng tiền khi ông chủ bỏ tiền cho mày học mà mày không đi thi”

“đó là chuyện riêng của tao, mày không có quyền nói gì cả” - tôi xù lông nhím khi hắn nói như vậy

“để coi tụi bây có còn lớn tiếng với tao được không? Tụi bây đem tụi nó ra đây”

“Trân, Quỳnh “ - tôi với Khanh trở mắt thật to khi bây giờ hắn đã bắt được Trân và Quỳnh, cả hai đều bị trói và nhét giẻ vào miệng.

“Ây da da...” - hắn tiến gần lại Trân và Quỳnh - “nếu em ngoan ngoan không bỏ trốn thì anh đâu có phải trói em như bây giờ?” - hắn vuốt nhẹ lên má của Trân, Trân quay phắt mặt qua bên kia - “còn bạn em thì cũng can đảm đấy!” - Hắn nhìn về “phía Quỳnh.

“Mày không được làm gì họ” - lúc này chúng tôi chỉ lo lắng cho cả hai mà không để ý gì đến những đàn em của hắn xung quanh, giây phút lơ đãng chúng tôi đã bị chụp từ ở phía sau, chúng ôm cổ, bẻ tay của tôi và Khanh. Dù có có vùng vẫy cũng không thể nào thoát ra được.

“Tụi bây đưa hai đứa con gái này lên xe” - chúng tuân lệnh xách Trân và Quỳnh lên vai, còn tôi và Khanh đau như cắt khi nhìn thấy người yêu thương của mình bị bắt đi, vô dụng không bảo vệ được họ - “còn tụi nó, trói thật chặt tụi nó lại, treo lên trên kia” - hắn đưa mắt nhìn lên trên có thanh sắt ngang

Hắn trói tay chúng tôi lại treo lủng lẳng ở trên cao. Hai cánh tay dính chặt với thanh sắt phía trên, thật là đau khi trọng tâm dồn vào hai cánh tay với thân thể treo lủng lẳng như thế kia.

“Thích tư thế này không?” - tên đánh tôi ở dưới què hắn thích thú khi nhìn chúng tôi treo lên cao như vậy

“nó làm gì với mày thì giờ cho mày làm lại với tụi nó đó” - hắn ngồi đối diện với chúng tôi

“cám ơn anh Jack” - hắn thích thú - “tụi bây làm gì với tao hả? tao sẽ bắt tụi bây chịu gấp trăm lần” - ánh mắt của hắn khao khát sự trả thù - “mày đưa cho tao sợ dây nịt”

“Chát ... chát ...” - hắn dùng dây nịt quất vào da thịt của tôi và Khanh, đau đớn không siết cứ như bị xé ra từng mảnh từng mảnh, hắn đánh như chúng tôi là tù nhân của hắn vậy, hắn đánh liên tục không ngớt tay, kèm theo những câu chửi rửa nặng nề.

“Đánh vậy được rồi” - hắn ra lệnh

“Dạ”

“Bây giờ tao có việc phải đi rồi, cũng không có thời gian ở đây mà chơi với hai đứa mày, ah mà trước khi đi thì tao nên làm điều gì đó nhỉ?”

“Đốt nát chỗ này đi anh”

“uhm.. hay đấy! tụi bây đem xăng vào tưới hết cái chỗ này đi”

Cả tôi và Khanh nhìn nhau phải cố gắng thoát ra khỏi chỗ này nếu hai đứa chết thì sẽ không ai có thể vạch trần được bộ mặt của hắn. Chúng tưới xăng lên cánh cửa, lên những tấm gỗ, chúng không chừa một chỗ hở nào.

“Dạ xong rồi đại ca”

“Chúc tụi bây sang một thế giới khác tốt đẹp hơn thế giới này! Bye bye!”

Chúng rút đi từ từ, một tên khác châm lửa, lửa nhanh chóng bén và đi theo đường xăng, chạy lên các đồ vật lửa chảy bập bùng bập bùng, xung quanh bắt đầu nóng dần lên. Tôi và Khanh đưa ánh mắt nhìn ngọn lửa, nó di chuyển với tốc độ cực nhanh.

“Làm gì bây giờ” - tôi rồi hết cả lên - “lửa càng lúc càng cháy to hơn”

“anh bình tĩnh đi” - Khanh đang cố trấn an tôi, Khanh nghĩ ra được điều gì đó, cố sức đu hết người lên thanh sắt, dùng răng để mở trói cho tay của mình.

“mở được không?” - tôi quan sát

“em đang cố đây” - Khanh dùng răng rì sợi dây thừng đang trói ở tay - “ nó cột chặt quá, kiểu này chắc gãy hết răng”

Tôi cũng đu lên thanh sắt giống Khanh, nhưng có vẻ tôi nặng hơn Khanh thì phải, việc đu lên không phải dễ dàng với tôi. Tôi phải lấy trớn đến lần thứ ba mới đu lên được, dây thừng của tôi không hiểu sao, cần một chút thì nó đã bung ra. Tay tôi buông một cách vô thức, chùng kẹp lại thật chắc ở phía trên, đu ngược lại bám chặt trên thanh sắt, tôi giúp Khanh cởi trói. Thật là may mắn, bây giờ hai đứa đang ở trên cao, bám nhau đưa xuống đất từ từ. Ngọn lửa đã bao vây nơi đây, một lối thoát khó mà tìm ra được. Chúng tôi như những con gà sắp được nấu chín trong vòng lửa lớn thế này. Dáo dác nhìn khắp xung quanh có cái gì có thể dập lửa được không, chúng tôi tìm được những khăn giẻ lau, cố gắng dập lửa nhưng rồi cũng bén vào khăn. Thật may mắn cho cả hai chúng tôi có một thùng nước lớn ở đẳng góc, lửa cũng chưa đến đó. Chúc tôi lôi thùng nước đó ra đổ ngay chỗ có thể thoát khỏi nhanh nhất và tránh bị phỏng. Khi đổ nước xuống,

lửa dụi đi chúng tôi liền phóng ra bên ngoài, chạy thật nhanh. Chúng tôi dừng lại quay lại nhìn căn nhà phức lửa cháy rụi. Nhìn nó thật khủng khiếp, nếu không tôi và Khanh đã chết cháy trong đó rồi. Bây giờ tôi và Khanh phải tìm cách cứu Trần và Quỳnh ra khỏi tay của Jack.

=====

Hì hì ... sorry các bạn nhiều nhiều.... vì thi cử nên chậm trễ, ngày mai Caca còn thi tiếp nữa, nhưng cũng cố gắng viết để post cho mọi người ^^.. mọi người đọc vui vẻ hen!

56. Chap 56

Căn nhà đã bị thiêu rụi không còn gì, tôi sực nhớ khi bỏ trốn còn có Luật Sư đi chung mà, vậy Luật Sư đâu??? Tôi và Khanh nhìn nhau như hai đứa có chung một câu hỏi. Chúng tôi đặt ra nghi vấn một là bị giết hai là ông ta trốn thoát được.

“Có khi nào ông ấy...?” - Khanh nhìn tôi dò hỏi

“đừng nghĩ vậy! ông ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu?” - tôi lo lắng cũng không kém

“ông ta có mệnh hệ gì thì việc lật tẩy Jack sẽ vô cùng khó khăn”

“chúng ta thử tìm ông ấy xung quanh xem”

Tôi và Khanh chia nhau đi tìm ông luật sư ấy, tìm trong đám cỏ cao vút, không bỏ sót một căn nhà bị đập phá nào.

“Ông ta đâu rồi?” - Khanh nhăn nhó hỏi tôi

“Tìm hoài mà vẫn không thấy! có khi nào ông ta bị chúng nó bắt nhưng không cho ra mặt không?” - tôi đoán

“thử tìm một lần nữa xem, nếu không có em sẽ nhờ vài người khác tìm giúp chúng ta” - Khanh chóng nạnh, chúng tôi chia nhau đi tìm thêm một lần nữa, vẫn không thấy ông ấy đâu.

Chúng tôi quay về nhà của Khanh sau cuộc tìm kiếm không thấy luật sư đâu cả. Cả hai đều lo lắng cho Quỳnh và Trần.

“Bây giờ chúng ta sẽ đối phó với cái tên đó như thế nào đây? cuộn băng thì luật sư giữ, mà luật sư giờ cũng mất tích” - tôi đi qua đi lại tay liên tục đập vào trán

“bây giờ nghĩ cũng không được gì đâu, hành động thôi, sáng ngày mai chúng ta sẽ theo dõi lại vết tích cũ, rồi đi theo chúng nó đột nhập vào bên trong” - Khanh đứng dậy nhìn tôi và nói

“uhm... dù có chết cũng phải chiến đấu! Cám ơn em đã theo Đại Hai này tới đây”

“không có gì đâu! chúng ta như anh em với nhau mà” - cả tôi và Khanh nắm tay thật chặt thể hiện sự kiên quyết không ngừng.

Đúng vào sáng mai chúng tôi đã cải trang biến thành lũ loi nhoi quậy phá nhằm đánh lạc hướng chúng nó, ăn mặc có vẻ chẳng giống ai, chúng tôi tự kiếm những hình xăm trên mạng rồi lấy viết vẽ lại cứ như là chúng tôi xâm chúng lên da vậy, đã vậy còn phải đeo những thứ linh tinh trên người, nón thì đội ngược về sau, đội lệch sang trái. Nhìn vào ai cũng nghĩ chúng tôi là những đứa con hư hỏng, phá làng phá xóm. Chú ý quá nhiều thì thành ra chẳng có gì để mà chú ý. Bám theo những gì lúc trước chúng tôi theo dõi thì chúng tôi gặp một tên khá quen mặt, nhớ rồi tên đó đã bị chúng tôi bắt. Thấy hắn đi vào con đường trong chợ, chúng tôi bám sát theo, rồi lại quẹo thêm một ngõ nữa, hắn đang làm cái gì mà cứ quẹo hết hẻm này rồi đến hẻm kia. Hắn đi đang đi tự dưng đứng lại, tôi và Khanh vội núp không để hắn phát hiện. Hắn ngo tới ngo lui sau đó tiếp tục đi tiếp. Tôi và Khanh thở vào nhẹ nhõm.

Đi hết đường chúng tôi ra một con đường lớn, toàn là nhà cao tầng. Chúng tôi theo dõi hẩn đi vào căn nhà cao tầng cao nhất. Có thể đây chính là công ty mà Jack làm việc, đâu ai nghĩ rằng đứng đầu của một công ty lớn như vậy là một tên trùm buôn bán vũ khí.

“Hẩn vào tòa nhà rồi, chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?” - Khanh hỏi tôi

“với hình thù bây giờ chúng ta không thể vào tòa nhà đó được” - tôi lấy tay xoa cằm

“chúng ta sẽ là nhân viên của tòa nhà đó thì sẽ vào được thôi” - Khanh mở to mắt nhìn tôi

“đúng vậy” - tôi đập tay lại với nhau

“làm bảo vệ khu đó, chắc đi lại sẽ dễ dàng hơn”

“không được đâu! làm bảo vệ sẽ rất dễ nhận ra chúng ta” - tôi cản

“chứ không làm bảo vệ thì làm gì?”

“làm lao công”

“lao công” - Khanh nhăn mặt khi nghe đến hai từ lao công

“lao công sẽ là người ít có ai để ý nhất, em có thể đi lại tùy ý mà không bị dòm ngó” - tôi phân tích

“uh... anh nói cũng có lý, vậy quần áo và thể nữa? làm sao chúng ta có nó đây?”

“chúng ta sẽ thuê lại tất cả những thứ đó từ người lao công bên trong công ty, lúc họ nghỉ trưa chúng ta sẽ đến gặp họ, trả cho họ một số tiền nhất định nào đó, hơn số tiền họ làm trong công ty” - tôi phân tích

“liệu họ có chịu không?” - Khanh sợ

“chúng ta cứ thử, nếu không được thì tính cách khác”

“ok”

Chúng tôi chờ đến giờ nghỉ trưa khi các nhân viên đi ra ngoài, đối diện công ty có một quán ăn khá rộng, tôi đoán nơi đó dành cho các nhân viên phục vụ buổi trưa. Lúc này chúng tôi phải cải trang thêm một lần nữa, tránh sự chú ý của chúng nó. Tụi đàn em của Jack cũng dùng cơm tại đây, chúng nó được ăn trong một khu vực khác, có vẻ đồ ăn của chúng nhiều hơn và ngon hơn những người ở đây. Khu ăn được chia theo từng khu, cứ như chia theo cấp bậc trong công ty vậy! chưa thấy cái công ty nào như cái công ty này cả.

Chúng tôi đến khu vực dành cho những người lao động chân tay, có hỏi vài người nhưng đa số không ai đồng ý cho chúng tôi mượn thẻ.

“Chết rồi từ nãy giờ mình đi gần hết rồi mà không ai cho chúng ta mượn cả” - Khanh quỳnh cả lên

“vẫn còn mà chúng ta cứ đi hỏi tiếp đi”

Chúng tôi vẫn hy vọng sẽ có người cho chúng tôi mượn.

“Chú ơi ... chú có thể cho con mượn thẻ nhân viên được không?”

“Để làm gì?” - người đàn ông nhìn chúng tôi dò hỏi

“ạ... chúng con muốn thử việc ở công ty đó ah”

“thử việc thì xin việc trực tiếp chứ làm gì phai mượn thẻ người khác”

“ạ tại tụi con cũng có chuyện khó nói”

“nhưng các cậu làm gì ai biết được, công ty phát hiện đuổi việc chúng tôi thì sao?”

“ạ .. ạ...” - thật sự nghe đến câu này cũng thấy khó xử

Cả buổi trưa chúng tôi đến hỏi ai cũng từ chối.

“Làm sao đây đại hai???” - Khanh hỏi tôi

“liều thôi!” - tôi nhìn Khanh và nói

“Liều???”

Chúng tôi vào toa lét núp sẵn, thật may toa lét bây giờ cũng đang vắng. Khi nhân viên của công ty Jack bước vào thì chúng tôi sẽ dùng một vật nặng đánh vào đầu cho xỉu, hay vọng không gây thương tích gì cho họ, bắt buộc chúng tôi phải làm như vậy thôi, cầu trời phật phù hộ cho chúng tôi và cả họ. Tôi và Khanh lột hết đồ của hai chàng thanh niên xấu số, lấy thẻ, đeo khẩu trang bao tay, rồi trà trộn vào nhân viên đi vào công ty. Cứ đến nơi là quẹt thẻ rồi vào, mọi thứ có vẻ trót lọt, tôi và Khanh dùng ám hiệu để nhận biết nhau. Hai đứa chia từng khu vực để dò la xem hắc giầu Trân và Quỳnh ở đâu. Khi tôi đang lau sàn nhà thì nghe giọng nói quen quen, tôi lên nhìn thì thấy Jack vừa đi vừa nói chuyện, có vài đứa lính đi theo. Rồi họ đi lên thang máy.

“Alo! Khanh có đó không?”

“Em đây! Phát hiện được gì rồi hả?”

“Đối tượng đang lên tầng 10”

“ok”

Khi tôi vào thang máy, cánh cửa thang máy đóng lại, rồi mở ra. Tôi phát hiện đó là tên bị chúng tôi bắt cóc. Hắn bước vào nhìn tôi tay sách theo mấy hộp cơm, hắn đứng vừa hút gió vừa hát nghêu ngao, có vẻ hắn đang yêu đời lắm đây. Tiếng chuông điện thoại reo

“Dạ em nghe nè đại ca”

“mày làm cái gì mà lâu quá vậy hả?”

“dạ em đang lên đại ca”

“nhanh đi”

“dạ em biết rồi”

Điện thoại hết mà bên tai tôi nghe rõ mồn một. Thang máy cứ đi lên từ từ nhảy số cho đến tầng 10, hắn bước ra trước còn tôi theo bước phía sau, rẽ vào toilet để không bị chú ý đến. Hắn bước vào căn phòng cuối cùng của dãy.

“Mày làm cái quái gì mà lâu quá vậy hả?” - một tên nát hần

“Dạ tại hơi đông nên phải chờ”

“vào lẹ đi, tao đói lắm rồi”

Có lẽ căn phòng đó là đầy khả nghi nhất. Tôi liền gọi điện thoại cho Khanh

“Tình hình sao rồi?”

“Jack đi vào một căn phòng lớn, hình như là hắc ta đi họp thì phải, cũng có rất nhiều người vào trong đó”

“uhm... cứ theo dõi hắc, hình như phát hiện được chỗ chúng nó bắt Quỳnh và Trân rồi, nhưng cũng chưa chắc nữa, cần phải đến kiểm tra xem”

“ok, cẩn thận nha đại ca”

Lúc này tôi cũng khá hồi hộp, nhưng việc hồi hộp bây giờ thì chẳng có gì quan trọng. Tôi đến trước cửa, tay đưa lên cũng hơi chần chừ. Tôi gõ cửa

“Có chuyện gì vậy?” - hắc mở cửa giọng nói có vẻ bực mình

“dạ, tôi đến dọn dẹp ah” - hắc nhìn vào trong

“hôm nay khỏi” - hắc từ chối

“bình thường tôi cũng hay làm mà”

“đã nói khỏi, biến đi” - hắc nói cứ như là muốn đánh tôi, điều đó cũng làm cho tôi chần chừ rồi Quỳnh và Trân đang ở trong đó, tôi nghe tiếng kêu âm thanh cứ ứ ứ.

“ủa? có chuyện gì trong đó sao?” - tôi chồm chồm ngó vào trong

“không phải chuyện của mày” - hấn đẩy mạnh làm tôi té nhào xuống đất -” đi chỗ khác” - hấn trừng mắt rồi đóng xăm cửa lại.

Trước khi vào nhà vệ sinh, tôi thấy chiếc xe đẩy thức ăn đậu ở bên ngoài, trong tôi nảy ra ý định. Vừa bước vào trong thì thấy anh chàng phục vụ đang rửa tay, tôi đến gần làm bộ rửa tay sau đó nhân lúc anh ta không để ý tôi đánh một cú ngay ót thì anh ta ngất xỉu.

“Xin lỗi nhé anh bạn! tôi thật sự không muốn đâu”

Lại thêm một lần nữa, tôi lột đồ của anh ta ra, mặc lại đồ lao công cho anh ấy. Tôi chỉnh chu trang phục lại, lấy điện thoại gọi cho Khanh lên tầng 10, gặp tôi trước cửa thang máy.

“Anh kiểm bộ đồ này ở đâu vậy?” - Khanh thấy tôi và ngạc nhiên

“Cũng là cách cũ thôi” - tôi cười -”bây giờ chúng ta sẽ đột nhập vào căn phòng cuối, vì nó là đáng ngờ nhất, khi nãy anh nói vào làm vệ sinh thì chúng nó từ chối”

“uhm... vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?”

“em sẽ chui vào ngồi trong xe đẩy, lớp khăn che rồi, anh sẽ mang đồ ăn tới, nói là sếp Jack kêu người mang tới”

“ok! tiến hành”

Khanh vội chui xuống xe đẩy, lớp khăn đã che, tôi đẩy chiếc xe đẩy thức ăn đứng trước cửa chờ và gõ cửa.

“Chuyện gì nữa vậy?” - hấn mở cửa

“ạ! sếp Jack kêu em mang đồ ăn lên”

“uhm... vậy thì vào đi” - lúc vào bên trong tôi thấy có một tấm vải trắng chắn ngang giữa phòng, trong phòng có bốn tên.

“Đem thức ăn xong rồi đi nhanh dùm cho”

“công nhận đại ca Jack lo cho tụi mình ghê anh em” - chúng nó cười to, nhưng để kiểm tra cho chắc ăn tôi làm rớt hũ muối tiêu dưới đất, khom xuống dưới nhất thì thấy bốn bàn chân, tôi nhận ra được Quỳnh và Trần đang ở sau lớp vải trắng đó.

“xong rồi thì rút đi” - tụi nó hùa nhau nói - “để tao gọi cho đại ca cảm ơn đại ca đã, alo đại ca hả? cảm ơn đã cho người đem thức ăn cho tụi em”

“mày nói cái gì? tao không kêu ai đem lên hết”

“xin lỗi nhé” - tôi cười thật tươi khi nhìn chúng nó, rút tấm khăn trải xe đẩy thật nhanh, trùm đầu tên bụi con nhất, dùng chân đá hấn bay thẳng vào tường, Khanh nhảy ra chiếc xe đẩy, dùng chân đạp xe đẩy cho tên thứ hai. Hai tên còn lại rút dao găm nhào tới, dao hướng thẳng vào mặt chúng tôi nhích qua bên trái, tôi giữ tay bẻ gãy tay nó, dùng chân đá khụy chân phải của hấn, cho một cú ngay càm. Khanh xử tên tiếp theo xoay người vật ngã xuống đất, tiếp tục bẻ tay cầm dao. Khanh nhanh kéo chiếc vải trắng thì lộ ra Quỳnh và Trần, ánh mắt cả hai sáng rõ khi thấy tôi và Khanh, Khanh lột miếng băng keo dán miệng của cả hai ra.

Lúc này tôi phải xử lý tên bụi con nhất, hấn đứng dậy vức tấm màn ra khỏi người, cơn thịnh nộ của hấn bây giờ còn cao hơn cả tòa nhà này! Hấn nhào đến ôm lấy tôi rồi nện vào bụng tôi liên tục, Khanh chạy đến ôm đầu của hấn, dùng tay đánh lên đầu của hấn liên tục. Hấn đau điên cuồng tôi rơi xuống đất. Hấn rút hai con dao găm bên người ra.

“Lại gặp tui bây! tao nghĩ tui bây đã bị chết cháy rồi chứ”

“nhờ hiền lành nên trời thương đó” - Khanh trả lời

“mày dám đánh đầu của tao, tao sẽ giết mày” - hấn nhào tới Khanh như con hổ đói, tôi không kịp ngăn hấn lại, hấn đã đâm ngay cánh tay của Khanh một nhát dao.

“Khanh” - lúc này Quỳnh và Trần kêu lên nghe thảm thiết

Tôi đến ôm người của hắn giật hắn về phía sau, tôi thấy cánh cửa sổ đang mở, đành phải liều thôi, nếu không hắn cũng sẽ giết cả lũ. Sức lực cuối cùng của tôi cũng kéo hắn đến gần cửa sổ, dù hắn có chống cự đến đâu. Tôi chỉ có thể kiềm hắn được đến khúc đó mà thôi, hắn quay lại tay bóp cổ tôi đến ngẹt thở, tôi cố cửa quạy, một tay hắn cầm dao chìa thẳng vào mặt của tôi. Dù thế nào thì tôi cũng phải sống, tôi cũng phải sống. Tôi dùng tay nắm chặt cổ tay của hắn, hắn buông dao rớt xuống đất, khi chiếc dao rớt xuống đất thì lúc đó bản thân tôi cũng mất cân bằng, tay trái của tôi bóp cổ của hắn, mặt hắn đỏ nổi gân xanh trên mặt. Cân bằng không còn giữ được nữa, tôi và hắn cùng lộn ra ngoài cửa sổ. Tôi bám ngược hai tay vào thành cửa, còn hắn thì rơi tự do xuống đất, độ cao cũng khá cao, có lẽ hắn cũng chết mất rồi. Tôi không thể nào chịu lâu hơn được nữa, tư thế ngược thế này. Lúc này có ba bàn tay đưa xuống kéo tôi lên từ vực thẳm cái chết. Tôi leo vào lại cửa sổ.

“phù... tưởng chết rồi chứ” - tôi thở nhẹ nhõm, Trần chạy đến ôm lấy tôi khóc nức nở. cuối cùng tôi cũng cứu được em rồi, bây giờ tìm cách ra khỏi đây thôi. Quỳnh rất lo cho Khanh vì tay chảy khá nhiều máu, Quỳnh xé áo những tên kia để có vải mà cầm máu. Khanh tự tay rút con dao ra khỏi cánh tay của mình, rất là đau.

“chúng ta đi thôi” - cả bốn chúng tôi nhìn nhau gật đầu.

Chúng tôi bước đi nhẹ nhàng rồi vào thang máy bấm nút cho thang máy đi xuống. Khi đến tầng 4 thì thang máy mở cửa ra, chúng tôi bước ra thì gặp lũ đàn em của Jack và Jack. Cả bốn chúng tôi co dõ lên mà chạy, trên đoạn đường đi tới cầu thang thoát hiểm gặp gì là xô đó, chận bông, lao công, mọi thứ. Chạy đến cầu thang thoát hiểm, khi chúng tôi chạy đến tầng hai thì chúng đang ở tầng ba. Đang chạy cả Quỳnh và Trần tháo giày cao gót ra chạy cho nhanh, tránh đi việc nguy hiểm.

Khi chúng tôi ra được đến sảnh chính thì bị Jack và đồng bọn của hắn bao vây.

“Chạy đi đâu!” - Jack cười lớn

“mày sẽ phải trả giá những gì mày làm?” - tôi khẳng định

“trả giá! hahaha.....”

“tại sao mày cười? cười cái gì mà cười” - Khanh nói

“bị thương mà còn nói lớn nữa sao? tụi bây biết là tụi bây đang ở đâu không hả?”

“ở trong một cái động buôn bán vũ khí” - Trần trả lời

“chính xác! rất là thông minh”

“tại sao anh muốn hãm hại ba tôi” - Trần nói

“ai biểu ông ta giàu và có một cô con gái xinh đẹp làm gì? nhưn bây giờ ta hết hứng thú với cô rồi, ta chỉ cần tiền thôi, nhưng muốn có tiền chỉ còn cách đó mà thôi”

“thằng chó, mày không xứng đáng để làm một con chó nữa”

“ông ta thật ngây thơ, ông ta đúng là người tốt bụng thật đó, chính tao hại ông ta đó, chính tao cướp đoạt tài sản bằng cách đưa ông ấy vào tù đó, nếu như cô chịu làm vợ tôi thì ba cô đâu có vào tù” - hắn lắc đầu

“BÂY GIỜ CHÍNH MÀY SẼ PHẢI VÀO TÙ” - tiếng nói quen thuộc vang dội, người bước ra trong đám lính của hắn chính là luật sư

“Luật sư ông đây rồi!” - tôi mừng rỡ khi thấy ông ta

“mày đang nói vớ vẩn gì vậy hả? không phải mày chết rồi sao” - Jack la lớn

“đây sẽ là bằng chứng trước tòa” - Luật sư đưa chiếc máy ghi âm ra “ông ta thật ngây thơ, ông ta đúng là người tốt bụng thật đó, chính tao hại ông ta đó, chính tao cướp đoạt tài sản bằng cách đưa ông ấy vào tù đó, nếu như cô chịu làm vợ tôi thì ba cô đâu có vào tù”

“Tao không chết dễ dàng như vậy đâu! cái video tao giữ bên người chỉ là bản nháp, tôi đã sai người âm thầm đem nó đến cảnh sát rồi, cộng đến cái này nữa thì đủ cho mày ngồi tù suốt đời, cố ý đánh cắp tài sản, buôn bán vũ khí, bắt cóc, âm mưu giết người, nhiều đó thôi cũng đủ sống trong tù cho đến già”

“GIẾT SẠCH GIẾT HẾT CHO TAO” - hai con mắt đỏ ngầu của hắn khi hắn bị đưa vào bước đường cùng, chỉ có bốn tên đứng gần hắn là nhúc nhích còn lại đứng yên “TỤI BÂY ĐIẾC HAY SAO MÀ KHÔNG LÊN XỬ HẢ? TỤI BÂY ĐIẾC HẾT RỒI HẢ?”

“xin lỗi, người của mày bị bắt hết rồi! đang đứng đây là người của tao!” - khi luật sư nói xong thì một kẻ cao lớn đứng ra nhìn tôi

“nhớ tôi không anh bạn?” - anh ta mở mắt kính ra và tôi nhớ ra rồi, người đã bắt đánh Khanh và ... người đã cho tôi đầu một mình...

“thì ra là anh...” - tôi hết sức ngạc nhiên

“chúng tôi bây giờ không như xưa nữa, đến đây và giúp các bạn, người luật sư đó là anh trai của tôi”

“tao hiểu rồi! không ngờ tao lại có ngày này, nhưng trước sau gì thì tao cũng phải ngồi tù, nên tao nghĩ tao nên giết mày, vì mày xuất hiện mọi thứ của tao coi như mất hết” - hắn nhìn tôi với ánh mắt căm thù.

Hắn và bốn tên móc dao găm quánh nhau với những tên đàn em, em của luật sư. Tất cả gần như bị hạ gục dưới tay của Jack. Bốn đàn em của Jack không thể đánh lại em của Luật Sư, mọi chiêu đánh và tung ra đều bị một chiêu một của em luật sư là gục tại chỗ. Jack và em luật sư đánh nhau bằng những cú đâm liên hoàn, Jack có vẻ nhanh tay hơn nên đã chém liên tục lên cánh tay của em Luật Sư. Tôi chạy đến và giúp, một cú động từ đầu Jack động xuống, hắn đứng dậy xoa đầu.

“Hôm nay là ngày chết của tao và mày” - trên tay hắn vẫn còn dao găm, hắn quơ dao găm trước người tôi, tôi nhảy về phía sau để né, nhưng bị trầy sườn nhẹ.

“đau không?” - hắn hỏi tôi

“đưa mọi người ra khỏi đây ngay” - tôi hét để mọi người đi ra ngoài

“JACK ANH ĐÃ BỊ BAO VÂY, HÃY THẢ DAO XUỐNG VÀ RA ĐẦU HÀNG, CHÚNG TÔI SẼ XEM XÉT VÀ KHOANG HỒNG CHO ANH” - tiếng loa vọng vào, cảnh sát đã bao vây đầy khu vực này.

“hahah... cảnh sát tới rồi ah”

“nhanh đi! đi ra ngoài hết đi” - tôi hét

“mày nghĩ ra ngoài được không?” - hắn móc súng từ trong túi áo của mình ra, đưa nòng ra tao bắn nát sọ” - hắn dơ khẩu súng lên trời bắn ba phát chỉ thiên, rồi bắn bẻ nát đồ đạc xung quanh. - “chỉ cần như thế này thôi thì tội bây chết hết! rồi tao cũng sẽ chết, tao không muốn ngồi trong cái nhà tù hôi hám đó, dơ bẩn, như cái cầu tiêu vậy”

“bây giờ mày có súng trên tay rồi, sao không bắn luôn đi, suy nghĩ gì nữa” - tôi nói với hắn

“bộ mày muốn chết là chết hả? đâu dễ vậy, tao thích cho tội bây hồi hộp khi cái chết gần kề, vậy mới thú vị”

“vậy sao?” - tôi nghĩ là tôi sẽ nói chuyện với hắn để hắn không tập trung, tôi sẽ liều chết đối diện với hắn để cho mọi người được an toàn. Tôi nhìn mọi người đưa mắt hướng ra cửa, hàm ý kêu mọi người phải tận dụng hết mức có thể để ra khỏi đây.

“chứ gì nữa?” - hắn cười

“tại sao anh lại thích tiền như vậy?” - tôi bước tới gần hắn

“tiền ai mà không thích, tao muốn là người giàu có nhất thế giới này”

“tại sao không làm ăn lâm chính mà đi bằng con đường tội lỗi thế này”

“ngu quá! liêm chính thì được bao nhiêu tiền, tao cung muốn mọi người phải nể sợ tao, biết chưa” - tôi đang có một khoảng cách khá thuận lợi

“vậy thì” - tôi nhào đến ôm chặt hấn và kiểm chế khẩu súng của hấn - “chạy đi, chạy nhanh lên”

“Anh Thanh” - Trần hét lên cả Quỳnh, Khanh, luật sư kéo thật nhanh để có thể ra ngoài.

“Mày dám lừa tao” - Jack cựa quậy đưa khẩu súng bắn lung tung, tôi cảm nhận được cái nóng cán ngay vào bụng -”mày chết nơi này rồi”

“Dù có chết tao cung phải bảo vệ những ng tao yêu thương”

“ĐỪNG”

Viên đạn soắn sâu vào bụng của tôi, nó như đốt cơ thể của tôi ra hàng trăm trăm mảnh, tôi buồn Jack ngã nhào xuống đất, tay tôi đưa xuống bụng thì máu chảy ra rất nhiều, hòng tôi cứng lại chỉ có thể kêu ú ớ ú ớ ... không phát ra thành lời.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” - Jack la rất lớn tôi không biết chuyện gì xảy ra với hấn, hấn nằm sắp xuống đất khi thấy hai con dao găm cắm thẳng vào bắp chúi và đùi, hai con dao đó do em của Luật Sư đâm hấn. Em luật sư lấy hết sức đứng dậy, lấy súng chĩa thẳng vào mặt hấn, lúc này xung quanh tôi là một vùng mờ, tôi nghe bước chân chạy rầm rầm... tôi nghe tiếng kêu của Trần gọi tên tôi liên tục

Chap này khá dài vì để bù lại cho khoảng thời gian tuần trước. Chúc đọc giả đọc vui vẻ ^^

57. Chap 57 - The End

Chap 57 - The End.

Lúc này tôi nghe tiếng mọi người gọi tên của tôi, tôi không phân biệt được ai đang gọi tôi, giọng nam giọng nữ cứ xen lẫn vào nhau, hình ảnh bắt đầu mờ nhòe, cảm giác mọi người lấy tôi thật mạnh để tôi tỉnh dậy, cảm giác có ai đó đang nhắc nhở người tôi lên đặt lên tấm nệm, rồi có người đẩy tôi đưa tôi đi đâu đó thật nhanh, mắt tôi cứ lim dim khi thấy mặt mờ hình ảnh của Trần, Quỳnh và Khanh. Tôi cảm thấy đau nhói ở bụng rất nhiều, đau đến mức tôi nghĩ mình sẽ không chịu nổi và vượt qua cơn đau đớn này. Có một ánh sáng mạnh đập vào mắt của tôi, tôi như người mất đi cảm giác, sao bây giờ tôi không còn thấy đau nữa.

Cảm giác của tôi bây giờ rất rất lạ, cảm giác thân thể mình nhẹ như tựa lông hồng, thậm chí nó có thể bay lên khỏi mặt đất. Và tôi đang bắt đầu bay lên thật nhẹ nhàng, tôi bước đến góc tường khi quay lưng lại thì thấy các bác sĩ nháo nhào,. Cúi mắt của tôi, cứ như đang cố gắng cứu sống tôi vậy. CỨU SÔNG? Tôi chết rồi ư? không thể nào? sao tôi có thể chết được chứ! Cái quái gì đang diễn ra vậy nè.

“Thưa bác sĩ bệnh nhân đang bị giảm nhịp tim?”

“Mau dùng điện để kích tim của bệnh nhân mau lên” - thân thể của tôi giật nảy lên khi hai bác sĩ cho hai vật gì đó chạm vào người tôi - “tăng lên 200” - thân thể tôi giật thêm một lần nữa

“Bác sĩ ơi bệnh nhân mất máu khá nhiều”

“Anh đến ngân hàng máu lấy máu đến đây”

“Dạ!”

Hình như tôi chưa chết mà tôi đang sắp chết! Trời ơi! Tôi đến gần cơ thể của mình, muốn nhập vào lại nhưng có lực gì đó cứ đẩy tôi ra khỏi thân thể của tôi.

“Bác sĩ ơi ... máu A của anh ấy hết rồi”

“Sao! tôi sẽ ra nói với người nhà của anh ấy”

Mọi người ở bên trong cố gắng giữ cho nhịp tôi đập. Tôi nhìn máy đo tim nhịp tim của tôi đập rất yếu, tôi lấy tay đập cái máy nhưng bàn tay của tôi lại xuyên qua nó. Tôi cảm thấy bất bình tĩnh trước tình hình như thế này. Tôi thấy Trần chạy ào vào bên trong, nước mắt dàn dụa, Trần nhìn tôi nằm trên bàn mổ với trái tim đang đập yếu dần yếu dần đi.

“Xin hãy cứu anh ấy, bác sĩ hãy lấy máu của tôi mà truyền cho anh ấy” - Trần cầm lấy tay của mình đưa trước mặt bác sĩ.

“Chúng tôi sẽ đo huyết áp của cô rồi mới tiến hành lấy máu được”

Trần được đưa vào phòng đưa huyết áp. Chỉ năm phút sau, tôi nghe tiếng la hét của Trần phát ra từ căn phòng đó.

“Lấy máu của tôi đi, tôi van bác sĩ” - Trần quỳ xuống cầu xin

“tôi không thể lấy được, huyết áp của cô hiện tại bị thấp hơn, nếu lấy cô sẽ bị nguy hiểm”

“Tôi muốn đổi mạng của mình cho anh ấy”

“chúng tôi không thể làm như vậy được” - người bác sĩ nhìn tôi nằm trên giường và nhìn lấy Trần - “như vậy khác nào chúng tôi gián tiếp giết chết cô” - người bác sĩ khụy xuống để đỡ Trần đứng dậy.

“Bác sĩ ơi ... tim của anh ấy ngừng đập” - người trợ giúp bác sĩ nói lớn

“Mau dùng máy trợ tim mau lên” - người bác sĩ đứng dậy dùng hai thứ máy có mặt kim loại xoa chất gì lên đó, sau đó ấn vào ngực của tôi, xung điện truyền vào người tôi giật nảy người lên. Lần thứ nhất máy đo nhịp tim của tôi là một đường thẳng, lần thứ hai cũng như vậy... và lần thứ ba. Căn phòng lúc này im lặng, bác sĩ lắc đầu, tay buông xui vì không thể cứu tôi thêm được nữa. Linh hồn tôi đứng trơ ra đó, tôi chết rồi sao? không thể như vậy được? tôi không thể để em lại trên thế gian này một mình như vậy được. Tôi cố gắng chui vào lại thân xác của mình nhưng có lực đẩy cực mạnh, đẩy tôi ra khỏi thân xác đó.

Lúc này mọi người cùng ào vào phòng mổ bất chấp sự can ngăn của y tá. Họ thấy tôi được phủ bằng tấm vải trắng, Khanh bùm miệng không khỏi xúc động khi thấy tôi nằm đó, Quỳnh chạy đến chỉ biết ôm lấy Trần, cả hai cùng khóc. Còn tôi đến gần bên họ tôi cố gắng hét lên rằng “Anh nè Trần, em nhìn thấy anh không?” nhưng sao không ai nghe tôi nói gì hết? sao không ai nhìn thấy tôi. Tôi bây giờ đã trở thành người vô hình mất rồi, tôi khóc cho chính bản thân tôi, sao tôi không được tồn tại ở thế giới này thêm lâu nữa, để tôi có thể chăm sóc lo lắng yêu thương em chứ.

Trần đứng dậy lau nước mắt, hít thở thật sâu, đối diện với sự thật tôi không còn trên đời này nữa, em bước đến tôi chỉ vài bước nhưng sao thấy nặng nề quá, em mở tấm khăn trắng đang phủ mặt của tôi. Gương mặt của tôi đang tái dần, tái dần đi.

“Trần Thanh” - em đang gọi tên của tôi, tay em nắm lấy bàn tay của tôi, tôi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay em truyền qua bàn tay tôi - “ Anh đang ngủ phải không? Anh thức dậy đi, anh hứa anh luôn ở bên cạnh em mà, sao bây giờ anh lại thất hứa như vậy chứ, em ghét nhất trên đời này là những người thất hứa anh biết không? hix hix ... em nói mà anh không trả lời em, sao anh cứ nằm ngủ hoài vậy?” giọt nước mắt của em rơi trên má của tôi. Tôi đứng bên có thể cảm nhận được nước mắt, tôi lấy tay chạm vào giọt nước mắt đó, giọt nước mắt đang ở trên ngón tay của tôi.

“Anh tỉnh lại đi, em tin ba sẽ không phản đối chúng ta nữa đâu, đừng vì điều đó mà bỏ em lại đây một mình chứ, anh phải tiếp tục làm gia sư cho em nữa, anh phải chỉ em cưỡi trâu, em muốn đi thả diều ở dưới quê của anh....”.Em ngồi cạnh tôi nắm chặt lấy bàn tay của tôi, cuối gầu đầu trên giường khóc rất nhiều. Căn phòng bây giờ chỉ có nước mắt của em, của tôi và của mọi người. Hạnh phúc mỏng manh thế sao? Khi ngày đầu chúng ta gặp nhau có vẻ như không hợp nhau, nhưng lại có duyên với nhau, chúng ta cùng nhau trải qua những cảm xúc đặc biệt, xuất phát từ trái tim mỏng manh, cùng nhau vượt qua thử thách, khó khăn. Tưởng chừng như chúng ta có thể vượt qua tất cả để có thể đến bên nhau, giờ đây chúng ta chia cắt mỗi người ở một thế giới riêng biệt, không thể nhìn thấy nhau, không thể nói với nhau những lời yêu thương chân thành từ tận trái tim. Giờ đây chỉ giữ cho nhau một khoảng lặng, một nơi cất giữ kỉ niệm, cất giữ tâm hồn đã tổn thương, cất giữ tình yêu vĩnh cửu.

Tôi biết tôi có đến gần bên cạnh em thế nào, em cũng không hề biết tôi đang hiện hữu bên em, nhưng tôi vẫn muốn nói điều gì đó, để trái tim tôi không đau như thế này. Tôi đến gần em và ôm lấy em, tôi cảm nhận được hơi ấm từ thân thể của em.

“Em đừng khóc nữa em nhé, anh vẫn mãi ở bên cạnh em dù anh có chết đi, anh vẫn luôn ở bên em, bảo vệ em, mách bảo em. Anh đã làm mọi cách để có thể về bên cạnh em, hiện hữu bằng một con người bằng da bằng thịt, để em có thể ôm lấy anh thật chặt khi em buồn hay vui, để anh có thể nói chuyện với em, em có thể nghe được giọng nói thật sự của anh, có lẽ chúng ta chỉ có duyên với nhau mà không có nợ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn muốn em hãy vượt qua chuyện của anh, hãy vui vẻ lên, thấy em vui vẻ trở lại thì anh mới cảm thấy ấm lòng được. Và sau này sẽ có người tốt hơn anh, sẽ yêu thương em nhiều hơn cả anh đã yêu thương em. Hãy sống thật tốt em nhé”

Em ngẩn đầu dậy nhìn tôi thật lâu, bàn tay em sờ khắp khuôn mặt của tôi, chạm nhẹ đôi má đã nhợt nhòa, đôi môi đã tím lại. Em hôn nhẹ trên trán, đôi mắt, sống mũi, đôi má và dừng lại thật lâu ở môi. Linh hồn tôi nóng lên cứ như lửa đang chuẩn bị thiêu đốt nó. Em tháo sợi dây chuyền trên cổ mà tôi đã tặng cho em vào chính ngày tôi và em phải xa cách nhau, em đeo vào cổ của tôi, ngay lúc đó linh hồn của tôi hiện hữu sợi dây chuyền trên người, nó phát sáng lạ thường, một ánh sáng màu xanh tuyệt đẹp, ánh sáng đó được kết nối với sợi dây chuyền trên thân xác của tôi. Tôi được kéo và hút gần lại hơn với cái xác của mình.

“tit.... tit ...” - máy nhịp tim bắt đầu nhảy sóng không còn một đường thẳng như lúc đầu, còn tôi bắt đầu cảm thấy sức nóng của thân nhiệt, mùi thuốc của phòng mổ. Ánh sáng lọt qua đôi mắt của tôi đang mở dần, hình ảnh bắt đầu rõ dần.

“Bác sĩ ơi ... tìm anh ấy đáp lại rồi” - Quỳnh chạy ào ra la thật lớn đến mức cả bệnh viện có thể nghe thấy.

Trần vui đến mức từ đang cười rất tươi chuyển sang khóc rất to, ôm tôi thật thật chặt, bây giờ thì nói được điều gì nữa, chỉ là niềm hạnh phúc dân trào mà không có điều gì có thể diễn tả thành lời, chỉ có trái tim có thể cảm nhận trọn vẹn được điều đó. Bác sĩ chạy đến nhanh nhất có thể.

“Bác sĩ ơi ... chúng ta mới có một người hiến máu vào ngân hàng, cùng với loại máu của bệnh nhân”

“Truyền cho bệnh nhân mau lên”

Điều kì diệu mà không ai có thể giải thích được, cả bản thân tôi cũng không hiểu điều kì diệu đó. Tôi thầm cảm ơn bề trên đã cho tôi được sống, được bảo vệ em, được yêu thương và sẽ sống hết mình cho cuộc sống này thật ý nghĩa. Cuộc phẫu thuật đã thành công, vết thương của tôi cũng mau lành, sức khỏe nhanh chóng hồi phục sau hai tuần ở bệnh viện.

Ngày tôi xuất viện cũng chính là ngày mở phiên tòa xử án. Chúng tôi có mặt đầy đủ trên phiên tòa. Luật sư đã đưa hết bằng chứng mà Jack đã dàn dựng sắp đặt hại ông chủ tịch, được xác nhận qua tất cả lời khai của các đàn em của Jack, kèm theo cuộn video cùng với lời thú tội qua cuộn băng ghi âm mà luật sư đã ghi âm được.

“Bằng chứng đã có đầy đủ. Việc hãm hại vụ oan, chiếm đoạt tài sản của ông chủ tịch, buôn bán vũ khí trái phép, bắt cóc người trái phép, đánh đập, hành hạ người khác, cố ý giết người. Bị kết tội chung thân. Còn những bị cáo liên quan còn lại mức tù từ 3-5 năm. Còn chủ tịch sẽ được thả khoang hồng”

Ông chủ được tháo còng tay, ông quay lại với nước mắt đã đầy trên gương mặt. Ông chủ bước ra khỏi phiên tòa bước đến chúng tôi, tôi và em cũng tiến gần hơn. Em hạnh phúc khi thấy ba của mình đã được thả, công lý đã được lấy lại. Em ôm chầm lấy người cha của mình bấy lâu xa cách. Tôi đứng mỉm cười khi thấy em và ba hạnh phúc như vậy. Ông chủ bước đến gần tôi

“vết thương của con thế nào rồi?” - ông chủ mỉm cười

“dạ, con đã lành và cũng khoe thừa ông chủ”

“ta đã nghe luật sư kể hết mọi chuyện rồi, ta xin lỗi con” - ông chủ rơi những giọt nước mắt và ôm chầm lấy tôi thật chặt. Tôi cũng xúc động không kém - “chúng ta về nhà nào”

Phiên tòa kết thúc, mọi thứ đã tốt đẹp hơn xưa rất nhiều. Và chúng tôi cũng đã chuẩn bị một bữa ăn gia đình thật ấm cúng khi rước ông chủ về nhà lại.

“Ba khoang vào nhà đã” - lúc này ông chủ đang đứng trước cửa nhà

“Sao vậy?” - ông chủ tỏ ra khó hiểu

“Ba phải đi qua cái lò than này để xả xui, cho xui cháy hết, cái hên tràn về” - Trân vui vẻ nói

“Ah ...” - ông chủ cười gật đầu

Ông chủ bước qua nó thì mọi người cùng vỗ tay thật là to. Và chúng tôi cũng cùng nhau bước qua cái lò than đó luôn, cũng xả hết cái xui đi. Bữa ăn gia đình có mặt đầy đủ không thể thiếu ba đứa em của tôi và đặc biệt hai người bạn cùng nhau sát cánh bên chúng tôi khi khó khăn nhất. Chúng tôi cùng nhau kể lại quá trình khi giải thoát Trân, rồi sau đó những ngày trốn khỏi đàn em của Jack, kể rất rất nhiều. Ai cũng vui vẻ cũng cười thật to, thật lớn.

“Ta có chuyện này muốn nói” - ông chủ nói

“dạ chuyện gì vậy ba?” - Trân hỏi

“Hai Khỏe này! Sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra, ta cũng nhận ra rất nhiều điều khi ngồi ở trong trại giam, ta đã nghĩ thông suốt mọi thứ, ta không có quyền gì để ngăn cản hạnh phúc giữa con và con gái của ta cả, con đã vì con gái ta, vì ta mà làm tất cả, không mản đến mạng sống của mình, bất chấp biển lửa để có thể cứu ta.” - lúc này không gian im lặng để tập trung về phía ông chủ - “Ta muốn tác hợp cho con và Trân, con cũng sẽ trở thành con của ta, ta cũng sẽ có thêm một người con nữa. Ta muốn dạy cho con tất cả những gì kinh nghiệm của ta, để con có thể thay thế ta, cùng với Trân chăm sóc công ty của ta. Những đứa em của con sẽ ở trên đây, sẽ được ăn học đầy đủ không còn như xưa nữa”

“HOAN HÔ BÁC! CON LÀ CON THÍCH BÁC LẮM AH” - Khanh vì quá vui mừng nên đã đứng lên nói thật to - “CHÚNG TA CÙNG NHAU CẠN LY VỀ SỰ KIỆN HOÀNH TRÁNG NÀY ĐI”

“con cảm ơn bác đã đồng ý cho con và Trân được sống, được yêu thương nhau”

“e hèm ... gì mà bác, từ giờ trở đi phải gọi là ba”

“tụi con có được gọi bác là ba không?” - pé út nó nói giọng sợ sệt

“hì hì ... cháu lại đây” - pé út đến và được ông chủ bế lên đùi ngồi - “đương nhiên là được chứ, tụi con ta xem như con của ta hết, về già ta sẽ được an ủi tuổi già hơn, và đến bây giờ ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn, khi có thể làm cho mẹ của Trân mỉm cười ở tuổi vàng rồi”

Và đó là câu chuyện của tôi đây các bạn ah :) Bốn năm sau tôi đã tốt nghiệp trường đại học kinh tế, hiện tại tôi đang học cách điều hành công ty của ba Trân! Trân thì cũng bước vào đại học rồi, cuối cùng hạnh phúc của tôi và Trân cũng đã được chấp nhận, các bạn cũng đã thấy rồi đó để có được hạnh phúc của mình, chúng tôi đã trải qua rất nhiều thử thách, đầy nước mắt

.Khi có được hạnh phúc sẽ rất khó, nhưng để xây dựng nó sẽ còn khó hơn. Cố gắng lên nhé!

The End.

Caca rất vui khi đã xây dựng một câu chuyện dài như thế này và được mọi người ủng hộ rất nhiệt tình. Viết xong truyện này rồi, thì Caca cũng bắt đầu làm đồ án ra trường rồi, nên cũng không có nhiều thời gian để viết câu truyện khác để cho các đọc giả :D

Caca không hứa là thời gian nào, nhưng sẽ mong có thể gặp lại các bạn sớm vào thời gian sắp tới, khi xong đồ án sẽ có những câu chuyện thú vị hơn. Cảm ơn các bạn rất nhiều, chúc các bạn thật nhiều sức khỏe, cuộc sống luôn vui vẻ dù nó có như thế nào đi nữa.

Thân Chào!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-va-nong-dan>